ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
51

Prețul supunerii

Esmeralda Lane

ESMERALDA LANE

Preţul supunerii

Traducerea şi adaptarea în limba română de
LULI FILIPESCU.

ALCRIS
2001

Stepanie James

Price of Surrender

1983

Capitolul 1

În semiîntuneric, stând în picioare în faţa ferestrei panoramice, Adena West privea golful din San Francisco. În depărtare luminile oraşului formau un colier pe care ceaţa nopţii nu-l voalase încă.

Din oraşul modern de pe coasta colinei, tânăra femeie putea să zărească şi încântătorul Sausalito. Situat la extremitatea nordică a podului Golden Gate, micuţa localitate evoca o Riviera de lux, cu casele ei care luau cu asalt pantele, cu magazinele elegante şi restaurantele răspândite pe malul oceanului.

Nu se putea să nu-ţi placă Sausalito, îşi spuse Adena. Dar, bineînţeles că-i plăcea şi San Francisco şi nu va fi deloc supărată să se întoarcă la ea acasă imediat ce-şi va îndeplini misiunea. Şi această misiune o preocupa atât de mult încât o făcea să se uite destul de distrată la priveliştea pitorească pe care o putea admira de la fereastră.

Întrevederea pe care i-o solicitase lui Holt Sinclair va fi ultima încercare a acestei zile proaste. După aceea, o să poată reflecta şi o să poată privi de mâine spre viitor.

Cufundată în gândurile ei, nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Un val de lumină inundă brusc încăperea. Adena se întoarse repede, cu o mişcare plină de graţie.

— Domnişoara West?

Bărbatul care intrase o privi o clipă cu atenţie.

— Sunt Holt Sinclair. Aţi dorit să mă vedeţi?

Încordată, Adena dădu din cap, privindu-l cu un brusc interes pe bărbatul care se afla în faţa ei. Nu-l întâlnise niciodată şi nu corespundea deloc imaginii pe care şi-o făurise despre el. În primul rând, era mult mai tânăr decât presupusese. Treizeci şi şapte, treizeci şi opt de ani. Părul negru dat pe spate era des şi ondulat. Doar câteva fire argintii, ici şi colo. Ochii lui, de un cenuşiu-închis, cu o expresie rece şi atentă, se încrucişară cu ai ei. Exista în acest bărbat o duritate, o inflexibilitate care o făceau să nu se simtă deloc în largul ei.

Imaginaţia mea îmi joacă feste, îşi spuse Adena. Fusese nervoasă toată ziua. Nu numai prezenţa acestui bărbat o făcea să se simtă astfel. Şi totuşi o enerva faptul că reacţiona aşa.

Pentru prima oară fu cuprinsă de îndoieli. Chiar trebuise să vină la el acasă? Se afla aici ca să-l pună pe Sinclair în gardă… dar era într-

adevăr necesar?

Experienţa se putea lesne citi pe trăsăturile bine modelate, nasul drept, maxilarele puternice, ridurile din jurul gurii şi ridurile mai mici de la colţul ochilor cenuşii. Fără să fie frumos în adevăratul sens al cuvântului, chipul lui era de o expresivitate care o impresiona. Purta o cămaşă din flanelă ecosez, deschisă la gât şi nişte pantaloni kaki care-i subliniau umerii laţi, pântecele plat şi coapsele puternice.

Adena îşi ţinu răsuflarea. Propria nervozitate o îngrijora. Totuşi, ea nu se afla aici decât din motive profesionale. Apoi, nu-l va mai revedea niciodată pe acest bărbat.

— Sunt Adena West, spuse ea cu o voce puţin răguşită, voalată de oboseala zilei.

— Mi-a spus menajera. Vă rog să luaţi loc.

Holt Sinclair traversă încăperea cu un pas elastic şi-i arătă un scaun rotund, cu un design modern, aflat în stânga lui. El se aşeză în fotoliul de piele neagră, plasat în spatele biroului său. Apoi aşteptă cu o răceală politicoasă.

Adena încercă să suporte cu indiferenţă examenul privirii pătrunzătoare. Ştia ceea ce vedea el: era aceeaşi imagine pe care o reflecta oglinda cu ramă sculptată, fixată pe peretele din spatele biroului. O femeie tânără, care împlinise de curând douăzeci şi opt de ani, al cărei păr blond-roşcat, pieptănat simplu cu cărare la mijloc, încadra cu buclele lui un chip cu ochi migdalaţi. Linia nasului şi o bărbie prea voluntară erau îndulcite de gura cărnoasă şi culoarea turcoaz a ochilor. Era mai degrabă un chip interesant decât frumos. Nu era frumos conform normelor clasice, dar energic şi inteligent. Cel puţin pentru observatorii atenţi. Cei distraţi nu vedeau decât un chip plăcut şi seducător.

Adena ştia să profite de această putere de seducţie cu care o înzestrase natura. În seara asta, îmbrăcată cu o vestă din piele de antilopă de o croială ireproşabilă şi o fustă strâmtă de culoarea ochilor ei, era de o eleganţă sobră şi rafinată. Gulerul bluzei, care se asorta perfect cu restul, îi sublinia linia fină a gâtului. Un cordon metalic adăuga o notă de originalitate ţinutei ei, care-i punea în evidenţă trupul zvelt şi foarte feminin, cu şolduri frumos arcuite şi picioare lungi.

— Iertaţi-mă că v-am deranjat acasă, începu ea cu hotărâre. Dar secretara dumneavoastră mi-a comunicat că n-o să vă găsesc astăzi la birou.

— Şi nu suporta amânare? replică interlocutorul ei ridicând dintr-o sprânceană.

— Mă tem că nu, domnule Sinclair. Eu lucrez…

Adena ezită, apoi renunţă să intre în amănunte şi mai ales să-i spună că tocmai fusese concediată.

— Lucrez la *Laboratoarele Carrigan.*

— Aha! Concurenţii mei! exclamă el cu o voce tărăgănată şi cu un zâmbet care nu reuşea însă să-i lumineze şi ochii. Nu-mi spuneţi că Brad Carrigan e atât de disperat încât încearcă să pună la cale o tentativă de corupţie!

Pentru a putea studia mai bine expresia de o ironie rece care apăruse pe chipul cu trăsături dure, Adena strânse din pleoape. Poate că se înşelase închipuindu-şi că era de datoria ei să-l prevină pe Holt Sinclair. Poate că acesta merita să fie abandonat sorţii sale.

— Domnule Sinclair, îi răspunse ea cu o voce blândă de care cei care o cunoşteau bine învăţaseră să se teamă, dacă vă spun că am avut o zi îngrozitoare, e foarte departe de adevăr. Şi în consecinţă nu mă simt în stare să vă apreciez glumele.

— Deci nu Carrigan v-a trimis? Păcat…

Se ridică brusc şi se îndreptă spre un bar din lemn negru de tec, care ocupa un colţ al încăperii.

— Fiindcă se pare că aveţi de abordat nişte subiecte serioase, să ne instalăm mai comod.

Adena aşteptă cu nerăbdare ca Holt să aducă paharele cu coniac. Îl acceptă pe al ei fără să protesteze, dar îl puse imediat pe biroul lăcuit.

— E o marcă excelentă! spuse Holt sec.

— Nu mă îndoiesc, dar nu mă aflu aici pentru o vizită mondenă. Dacă vreţi, domnule Sinclair…

— Spune-mi Holt!

Bărbatul încălzi paharul între palme şi apoi începu să bea încet.

— Mulţumesc, spuse ea, fără să-i pese de fapt de propunerea lui, ştiind că nu-l va mai revedea niciodată după această seară. Deci, lucrez la *Laboratoarele Carrigan* în calitate de contabil, cam de vreun an…

— Carrigan ştie că te afli aici?

— Nu.

— Aşa credeam şi eu. Continuă.

Adena se încruntă. Nu pricepuse remarca lui Holt, dar renunţă să-i ceară explicaţii.

— După cum ţi-am mai spus, lucrez la contabilitate. De curând am început să descopăr nişte cheltuieli ciudate.

Făcând o mutră amuzată, Holt Sinclair o întrerupse:

— E un lucru bine cunoscut că toţi contabilii sunt în căutarea unor cheltuieli ciudate.

Exasperată, Adena închise ochii. Când îi redeschise, observă că interlocutorul ei o privea cu o vigilenţă care-i dezminţea dezinvoltura. De fapt, era extrem de atent.

— O să fiu cât mai concisă posibil. După câte am putut să stabilesc, aceste cheltuieli corespund unor sume date pe sub mână unui salariat

de la firma Holt.

Dacă îşi închipuise că o să-l uimească, se înşelase. Fără să rostească niciun cuvânt, Holt sorbi din paharul lui de coniac.

— … Eu… Eu nu deţin o probă absolută, reluă ea derutată. Aş avea nevoie de o verificare completă. Dar ştiu destule pentru… a-l înfunda pe patronul meu.

— Şi deci te-ai dus să-l anunţi pe Brad Carrigan de mica ta descoperire?

— Nu. Fiul lui, Jeff, este şeful meu de serviciu, spuse Adena cu răceală.

Îşi aduse aminte de întrevederea cu Jeff, la sfârşitul căreia se trezise şomeră. Şi mai rău încă, o rupsese cu el exact în momentul când tânărul începuse să devină important în viaţa ei. Se simţea îndurerată că descoperise lipsa de integritate şi de probitate profesională a lui Jeff, sau că descoperise asta abia acum?

— Şi care a fost reacţia lui Jeff Carrigan?

Vocea tărăgănată şi blândă a lui Holt o mişca, trezea în ea nişte senzaţii ciudate.

— El… el mi-a confirmat asta. Dar nu vreau să insist asupra acestui lucru. Am toate motivele să cred că *Laboratoarele Carrigan* au dat unuia dintre salariaţii tăi mai multe mii de dolari. După câte ştiu, este unul din salariaţii care are legătură cu secţia de materiale de acoperire. După părerea mea, el vinde *Laboratoarelor Carrigan* secretele industriale ale firmei *Sin Tech,* încheie repede Adena.

Era fericită că a reuşit să spună totul şi putea să se întoarcă în sfârşit la ea acasă, cu simţul datoriei împlinite.

Holt se concentra asupra conţinutului paharului său, ca şi cum se aştepta să găsească în el o informaţie suplimentară. Când îşi ridică ochii, o fixă cu o privire care-i dădu senzaţia că e un fluture prins cu un ac în insectar.

— Am înţeles eu bine, mi-ai spus că Brad Carrigan nu ştie că te afli aici în această seară? Şi nici fiul lui?

— Nici Jeff nu ştie, şopti ea.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Holt o întrebă cu blândeţe:

— Mi-ar plăcea să aflu ceva mai mult despre ce a spus tânărul Carrigan când i-ai povestit despre descoperirea ta.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

El dădu din cap, ca şi cum o înţelegea perfect.

— În sfârşit, indiferent ce aţi discutat, întrevederea voastră a avut drept rezultat faptul că te-ai decis să vii în seara asta aici ca să-mi oferi aceeaşi informaţie.

Adena se încruntă. Interlocutorul ei avea un mod ciudat de a se exprima.

— Ţi-am spus ceea ce ştiam fiindcă eu cred că ai dreptul să ştii.

— Frumos din partea ta. Chiar nu vrei să guşti din coniacul meu, Adena?

Adena aruncă o privire spre paharul încă plin şi, ridicând uşor din umeri, întinse mâna spre el. Nuanţa lacului ei de unghii se reflectă în cristalul plin cu lichid auriu. Privind în ochii enigmatici ai lui Holt peste marginea paharului, apoi bău câteva înghiţituri timide. Holt schiţă un surâs.

— Înțeleg că un contabil preferă să-şi păstreze capul limpede când jonglează cu cifrele, dar să ştii că n-ai de ce să te temi de mine. Sunt un om de onoare.

— Nu mă îndoiesc de asta. Bine, acum dacă vrei să mă scuzi, eu o să plec. Îmi pare rău că nu-ţi pot furniza numele celui care vinde secretele firmei tale. Dar acum, fiindcă eşti la curent, poate că vei fi în măsură să-i dai de urmă.

Se ridică şi-şi luă geanta de piele cu garnituri metalice. În sfârşit se putea duce acasă şi să se destindă după toate încercările acestei zile. N-ar fi trebuit să bea coniac pe stomacul gol.

— Nu-ţi bate capul cu asemenea amănunte, şopti Holt ridicându-se politicos. Cunosc spionul.

— Cum?!

Rămase locului stupefiată.

— Dar, reluă el cu un surâs ciudat, să nu crezi că subestimez informaţia pe care mi-ai adus-o. Termină-ţi deci paharul.

Mută de surpriză, Adena nu se mişcă. Trecuse prin toate acestea, ca el să-i spună că ştia deja totul… Se aşeză din nou şi luă hotărâtă paharul în mână. Apoi dădu pe gât coniacul care o încălzi imediat.

Holt îi aruncă o privire plină de reproş în timp ce ea punea cu grijă paharul de cristal pe masă.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, dar nici chiar aşa, rosti el.

— Când mă gândesc că ştiai totul!

— Este unul din inginerii care lucrează în cercetare, îi explică Holt cu simplitate. Vinde informaţiile *Laboratoarelor Carrigan* cam de trei luni. Toate complimentele mele că l-ai depistat atât de repede.

Îşi ridică paharul în chip de omagiu.

— Probabil că eşti o contabilă bună.

— Dar când ai?… Cum de ai descoperit?…

— Foarte repede. M-am decis să-l las s-o facă până voi putea descoperi o probă împotriva vinovatului. În schimb, am aranjat în aşa fel încât să-l ţin departe de toate proiectele importante.

Adena îşi privea cu încăpăţânare fundul paharului. Are aerul că se amuză, gândea ea. În mod sigur această zi era marcată de nebunie…

— Ei bine, spuse ea nu fără umor, am impresia că mi-am pierdut timpul. Iartă-mă că ţi-am stricat seara, domnule Sinclair. Dar n-o să te mai deranjez mult timp.

Holt o privea cu nişte ochi plini de sinceritate.

— Adena, nu mă considera un ingrat. O să-ţi dovedesc că-ţi apreciez demersul.

Tânăra clipi, puţin mirată.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Am făcut ceea ce trebuie. Acum o să plec la mine acasă.

Dacă ar fi apucat să mănânce ceva înainte să vină aici… Alcoolul începuse să-i înceţoşeze mintea.

— Ai cinat? o întrebă Holt în acelaşi moment.

— N-am avut timp. Voiam să vin imediat.

— Înțeleg! E primul tău demers de acest gen?

Ea îl privi uluită. Întrebarea lui era atât de ciudată, încât bănui că şi el băuse cam mult.

— Înțeleg. Întotdeauna e greu prima dată. Şi pe urmă, nu prea ţi-am uşurat sarcina şi ţi-am stricat şi plăcerea de a mă vedea rămânând cu gura căscată de uimire. Ar fi trebuit să mă prefac surprins, nu-i aşa? Aşa că insist să rămâi să mănânci cu mine. Menajera a plecat la ora asta, dar pregăteşte întotdeauna o cină pentru două persoane înainte să plece. Vrei să-mi ţii companie? Să ştii că, după părerea mea, ar trebui să laşi coniacul să se elimine înainte să urci din nou la volan.

Se ridicase deja şi, înconjurând biroul cu un mers suplu şi hotărât, o luă de mână. Înainte să înţeleagă ce se întâmpla cu ea, Adena se trezi în vestibulul care dădea spre o bucătărie mare şi modernă.

În trecere, zări un salon spaţios ale cărui culori se armonizau cu cele ale biroului. Un covor bej servea drept fond unui mobilier negru cu roşu şi unor somptuoase obiecte preţioase. Nişte imense ferestre panoramice dădeau spre golful San Francisco.

În bucătărie, roşul mobilierului şi al ustensilelor era pus în valoare de gresia albă şi câteva tuşe de negru. Tot negre erau măsuţa rotundă şi scaunele din jurul ei.

Adena încercă să reia controlul situaţiei.

— Domnule Sinclair, spuse ea, e drăguţ din partea ta, dar eu nu vreau…

— Ce caraghios! Eu nu sunt niciodată drăguţ. Şi mă numesc Holt, îţi aminteşti?

Descumpănită, Adena nu găsi nimic de răspuns.

El îi lăsă mâna pentru a se îndrepta spre cuptorul încastrat în perete.

— Ia să vedem, ce avem în seara asta?

Deschise uşa şi adulmecă satisfăcut.

— O ruladă. Ceea ce înseamnă că o salată ne aşteaptă pe undeva. Annie pregăteşte întotdeauna o salată la rulada ei cu spanac.

Se îndreptă spre frigider.

— Uite-o! exclamă el luând un castron cu salată asortată. Nu vrei să

scoţi farfuriile? Se află în dulapul de sus, de acolo.

Adena avea sentimentul că este manipulată cu dibăcie dar nu reuşea să găsească un motiv plauzibil ca să facă să înceteze jocul. Puse faţa de masă pe măsuţa neagră aflată în apropierea ferestrei. La urma urmei, nu-i va face deloc rău să mănânce ceva.

Holt aduse platourile şi-i făcu semn să se aşeze.

— Să mâncăm în primul rând. Şi o să ne terminăm discuţia pe urmă, spuse el cu dezinvoltură întinzându-i Adenei cuţitul ca să taie rulada, în timp ce el amesteca salata.

— Nu ne-au mai rămas prea multe de spus, remarcă Adena gustând din ruladă.

Annie era o bucătăreasă pricepută, Adena ştia să aprecieze o mâncare bună.

Cu un zâmbet rece, Holt înghiţi un dumicat.

— Ba da, ba da. Nu fi aşa timidă, fiindcă în felul acesta n-o să reuşeşti niciodată pe acest drum.

— Holt, nu înţeleg. De fapt ce vrei să zici? Ce drum?

— N-are importanţă. O să vorbim după cină. Gustă din salata lui Annie şi vorbeşte-mi puţin despre tine.

— Ce vrei să afli?

— Ei bine, nişte lucruri obişnuite. Unde locuieşti? Ce faci în afara orelor de muncă? Ce filme îţi plac? Ce gen de lucruri, ce…

— N-are importanţă, replică ea sec.

— Haide, nu mă refuza! E o discuţie amicală şi…

— Ei bine, locuiesc în San Francisco, îmi plac mâncărurile bune, mă duc rar la cinema. Seara prefer să citesc. E suficient, sau doreşti să ştii în ce zodie m-am născut sau pentru ce candidat voi vota la alegeri?

— Văd că ai o limbă ascuţită.

Adena inspiră profund şi-şi regăsi calmul.

— Îmi pare rău. Sunt foarte nervoasă astăzi.

— Înțeleg. Nu-ţi face griji. O să reuşeşti, spuse el cu o voce liniştitoare.

Să nu-şi facă griji! Dacă n-ar fi fost atât de încordată, ar fi izbucnit în râs.

Adena schiţă un zâmbet crispat.

— Dacă aşa spui…

— Da, aşa spun. Ca desert, vrei o tartă cu cremă de lămâie sau ce a mai rămas din tortul de ieri?

— Annie se ocupă extraordinar de tine. E o adevărată perlă.

— O plătesc destul de bine ca să aibă grijă de casă, replică el pe un ton voit indiferent.

— Nu dai banii degeaba, spuse Adena încercând să aibă o voce la fel de nonşalantă ca a lui.

Holt Sinclair începuse să fie cinic. Dar marile reuşite sociale sunt însoţite în mod inevitabil de cinism, îşi spuse Adena.

— Cred şi eu, răspunse el calm. Sunt destul de bogat ca să plătesc la adevărata sa valoare lucrul pe care îl doresc sau la care râvnesc.

— Felicitări, şopti Adena ridicând ironic dintr-o sprânceană.

Luă cu furculiţa din farfurie ultima frunză de salată. Era într-adevăr bună.

— Mulţumesc. Şi acum? Tort sau tartă cu cremă de lămâie?

— Tartă.

El dădu din cap.

— Ai început să arăţi mai bine.

— Nu ştiam că arătam atât de rău…

Holt izbucni în râs, un râs profund şi sonor care trezi imediat în ea un val de senzualitate.

— Nu rău… Doar puţin descumpănită…

El se ridică să strângă masa şi Adena se ridică imediat să-l ajute.

— Ţi-am spus că am avut o zi grea.

— Da, dar acum s-a sfârşit. Destinde-te, Adena. Vino să mâncăm desertul în salon.

Fără să-i mai aştepte încuviinţarea, Holt luă două tarte şi se îndreptă spre uşa bucătăriei.

Şi de data asta, Adena nu putu face altceva decât să-l urmeze. Era ridicol. Se simţea ca un căţeluş. Dar al ei ce-o fi făcând la ora asta? Numai să nu fi uitat vecina să-l scoată la plimbare…

— De ce zâmbeşti? o întrebă Holt intrigat.

El puse farfuriile pe o măsuţă joasă, plasată în faţa unei canapele elegante.

— Mă gândeam că încep să mă simt ca Max, schnautzer-ul meu. Când îi e foame mă urmăreşte peste tot.

Se aşeză lângă el, având grijă să lase destulă distanţă între ei.

— Presupun că şi câinii au preţul lor, la fel ca şi restul, spuse Holt râzând. Preţ care se plăteşte prin hrană!

— Am impresia că priveşti existenţa dintr-un punct de vedere… capitalist!

— Iar eu am impresia că punctele noastre de vedere nu diferă deloc, replică el cu o voce numai miere.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Adena, savurând o bucăţică din tartă.

— Că nu ţi-ai pierdut deloc timpul în seara asta.

O bănuială îngrozitoare începu să-şi croiască drum în mintea ei. Îşi tăie cu grijă o bucăţică din tartă.

— Nu mi-am pierdut timpul? Atunci când posedai deja informaţia?

Holt îşi puse farfuria pe măsuţă şi se sprijini de perne. Apoi o cântări din priviri.

— N-aş vrea să mă iei drept un ingrat.

— Înțeleg, şopti ea. Atunci ce-mi propui?

Extrem de nemulţumită de propria ei persoană, Adena se întreba cum de putuse comite o asemenea eroare. Tipul ăsta nu avea nevoie de ajutorul ei! În plus, chiar dacă el n-ar fi fost la curent cu scurgerea de informaţii, îşi dădea acum seama că nu avea niciun motiv să se simtă îngrijorată pentru el. Holt Sinclair era perfect capabil să se descurce singur!

— Îţi propun să evaluez recunoştinţa mea la două mii de dolari, spuse el pe tonul omului versat de afaceri.

— Două mii!

Adena îl privi uluită.

— Haide, Adena, informaţiile pe care mi le-ai furnizat nu erau o noutate pentru mine!

— Două mii de dolari! Mi-ai da două mii de dolari pentru ce ţi-am spus în seara asta?

— Ascultă! Nu prea ştiu ce-ţi imaginezi dar nu trebuie să crezi că meseria în care te lansezi o să-ţi aducă nişte câştiguri enorme. Cel puţin nu la început, şi nu cu informaţii depăşite. Ah! Un sfat bun, având în vedere că am ajuns aici. Nu-ţi livra niciodată „produsul“ înainte ca târgul să fie încheiat.

Adena sări în picioare, roşie ca focul.

— Imposibil!

— Ce vrei să spui? Carrigan ţi-a oferit mai mult ca să taci? Dacă da, spune-mi-o şi o să-mi măresc oferta pentru a nu tăia toate punţile dintre noi. Cine ştie? Poate că vei reveni într-o zi cu o informaţie mai interesantă.

Holt se ridică în picioare cu o mişcare suplă şi neaşteptată, ceea ce o făcu pe Adena să se dea înapoi cu un pas. Nu-şi putea lua ochii de la el, fascinată ca de un şarpe boa.

— Şi până unde o să mergi? reuşi ea să articuleze cu o voce încordată.

— Depinde, şopti el gânditor făcând un pas spre ea. Cât pretinzi pentru loialitatea ta?

— Incredibil! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Eşti incredibil! Şi când mă gândesc că am crezut că e de datoria mea să te previn! Când mă gândesc prin câte am trecut astăzi!

— Sunt sigur că a trebuit să faci un efort ca să vii la mine când ai înţeles că n-o să scoţi destul de la Carrigan!

Holt mai făcu un pas spre ea, dar de data asta Adena nu se mai dădu înapoi.

— Dacă două mii de dolari nu-ţi ajung, discuţia rămâne deschisă. Negociem. Bineînţeles că o să vreau să aflu mai multe dacă trebuie să plătesc mai mult.

Privi cu atenţie chipul încordat al tinerei femei şi ochii i se întunecară.

— Dar ceva îmi spune că banii mei ar putea să…

Adena înţelese prea târziu. Ridică mâinile pentru a-l respinge. Fu inutil. Nişte mâini puternice îi cuprinseră umerii şi o atrăgeau irezistibil spre trupul puternic.

— Nu, oh, nu! exclamă ea.

Gura caldă a lui Holt se lipi de a ei, întrerupându-i protestele.

Capitolul 2

Din instinct, Adena se încordă când gura lui Holt puse stăpânire pe gura ei. Înțelese aproape imediat că nu risca nimic în plus. El dorea doar să sondeze puţin dincolo de suprafaţă… Ca un fruct pe care-l pipăi pentru a şti dacă este destul de copt.

În timp ce sărutarea lui devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă, Holt îşi lăsa mâinile puternice să alunece cu dexteritate pe umerii fragili pe care-i mângâia cu o pricepere care o făcea să se gândească la multe. Buzele lui umede le forţau cu senzualitate pe ale ei să se întredeschidă.

— Destinde-te, micuţa mea, îi şopti el fără să-şi slăbească strânsoarea. O să ne înţelegem. Sunt o persoană rezonabilă…

— Sunt sigură de asta, şopti ea printre dinţii strânşi. Eu n-am fost rezonabilă imaginându-mi că trebuie să-ţi aduc această informaţie.

— De ce eşti atât de tulburată? O să plătesc…

— Două mii de dolari?

— Nu e destul? Având în vedere împrejurările, cred că sunt generos.

— Eşti imposibil! Şi dă-mi drumul! Nu mai avem nimic să ne spunem!

— Ba da. Pariez că ai mai multe de oferit decât nişte informaţii perimate. Există în tine ceva care mă intrigă, Adena West, şi vreau să plătesc ca să-mi satisfac curiozitatea.

Ochii de culoare turcoaz, plini de resentimente, îşi cufundară privirea în ochii cenuşii şi atenţi. Era imposibil de discutat cu acest om. Era exact ca Jeff. Nu, mai rău. Pentru că Jeff, cel puţin, nu pretindea că e om de lume sau că are stil. Dar Holt Sinclair era un încrezut care-şi închipuia că poate cumpăra cu banii lui infecţi tot ce dorea, tot ce râvnea.

Ţuguindu-şi buzele ca un copil, Holt încercă să potolească mânia Adenei şi, luându-şi o mână de pe umărul ei, urmă cu delicateţe, cu vârful degetului arătător, conturul gurii ei. Pe urmă o obligă, cu un gest plin de blândeţe însă, să întredeschidă buzele.

Apoi o sărută cu atâta pasiune încât Adena se zbătu să scape de mângâierea plină de erotism a sărutării lui.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

El nu ţinu seama de protestele ei, în timp ce limba nu dădea pace gurii ei vulnerabile. Mâinile Adenei se lipiră de pieptul lui şi, cu

unghiile înfipte în materialul cămăşii, încercă fără succes să-l împingă.

— Nu te mai opune, Adena. Destinde-te, repetă el cu o voce înăbuşită. Descleştează-ţi buzele, vreau să gust…

— Mizerabilule, n-o să obţii nimic de la mine! Nu vreau să…

Dar înainte să-şi fi terminat fraza, el reuşise să-şi bage limba printre dinţii ei, în lăcaşul călduţ al gurii. Sărutarea deveni dintr-o dată mai mult decât o simplă mângâiere. Mult mai mult.

Cu răsuflarea tăiată, Adena fu luată pe sus de un val de senzualitate. Tulburată, simţi că-i vine să leşine. În loc să încerce să-l împingă cu amândouă mâinile, se agăţă de el.

Convinsă că nu are altă soluţie decât să-l lase să joace scena de dominare virilă până în momentul când va avea ocazia să scape de el, Adena se căzni să rămână impasibilă, plutind ca o epavă în voia apelor dezlănţuite ale mareei în creştere.

După cum era uşor de prevăzut, imediat ce-şi dădu seama că ea nu se mai opune, Holt îşi modifică tactica. Nu abandonă teritoriul cucerit, dar schimbă tehnica. Insistentă, blândă, limba lui începu s-o solicite pe cea a Adenei şi buzele lui umede se lipiră, rugătoare parcă, de gura ei.

Când simţi o mână fermă pe ceafă, Adena se crispă dar nu încercă să se elibereze. Sărutul se prelungi. La sfârşit, Holt ridică parcă regretând capul, dar evident satisfăcut. Ochii lui întunecaţi întârziară pe gura ei cărnoasă, apoi pe ochii plini de ciudă.

— Ceva îmi spune că o să facem treabă bună, noi doi, zise el cu o voce joasă şi gravă, lăsându-şi degetele să se joace distrat prin părul blond.

Adena nu catadicsi să-i răspundă. Tăcea, pregătindu-se să scape imediat ce se va ivi ocazia.

— Nu mai face mutrişoara asta îmbufnată, draga mea. O să fii plătită pentru osteneala ta.

— Ai terminat? replică în sfârşit Adena cu o voce uimitor de calmă. Pot să plec?

El zâmbi ironic.

— Chiar vrei să pleci?

— Exact.

— Dar mai avem atâtea să ne spunem!

Părea că abia se stăpâneşte să nu pufnească în râs şi Adena remarcă fără să vrea căldura privirii lui în care exista o strălucire pe care nu şi-o putea explica… ba da, tipul ăsta o dorea. Şi pentru prima oară, i se făcu frică. Era timpul să pună o oarecare distanţă între ea şi Holt Sinclair.

— Poate, şopti ea cu îndrăzneală, ştiind că trebuie neapărat să facă o diversiune. Şi dacă ai completa cecul ăla…

El o aprobă imediat.

— Bineînţeles.

Adena văzu satisfacţia întipărindu-se pe chipul lui. I-ar fi tras cu plăcere o palmă.

— O să fii mai liniştită constatând că sunt un om de cuvânt.

Se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre birou.

Adena fu consternată să vadă expresia cinică din privirea lui. Doamne, îşi spuse ea, chiar crede că totul se poate cumpăra! De necrezut!

Dădu din cap, uluită, şi-şi luă poşeta.

Ei bine, măcar învăţase o lecţie: tipii duri de genul lui Holt Sinclair nu au nevoie de ajutorul oamenilor bine intenţionaţi.

Îl privi traversând vestibulul şi, imediat ce dispăru în biroul lui, ea se repezi spre uşa de la intrare şi o şterse englezeşte.

Ajunsă afară, Adena nu pierdu nicio clipă. Într-un timp record, micul său Audi de culoare galbenă urcă panta spre podul Golden Gate. Slavă Domnului că asemenea zile erau destul de puţine în viaţa unui om!

Nu începu să se destindă decât când ajunse în faţa uşii apartamentului ei. Zgomotul făcut de cheie în broască declanşă lătrăturile vesele ale lui Max. Imediat ce se deschise uşa, superbul schnautzer sări pe ea.

— Oh, Max, nici nu ştii cât este de plăcut să ştiu că, întorcându-mă acasă, pot găsi o fiinţă civilizată şi bine crescută… aşa ca tine! îi spuse ea râzând.

Mâna ei îl scărpina în acest timp între urechi şi Max îşi ridică botul mustăcios, neascunzându-şi bucuria.

— Aşteaptă puţin, îi spuse ea, să-ţi povestesc prin câte am trecut astăzi…

Şi, cu un oftat de uşurare, Adena traversă micul vestibul împodobit cu plante verzi şi intră în salon. Acolo, în faţa ferestrei mari care dădea spre stradă, era plasată o canapea. Un covor mare, portocaliu, acoperea parchetul, un fond luminos pentru un decor în care predominau verdele şi albul.

Se trânti pe canapea, îşi scoase pantofii şi se lungi scoţând un geamăt de satisfacţie. Se terminase. Pusese punct întregii afaceri.

— Sper că n-o să te formalizezi dacă o să mănânci câtva timp o mâncare mai ieftină din conserve, Max…

Îşi evalua mintal situaţia de şomeră şi starea financiară. Îi mai rămâneau destui bani ca să supravieţuiască timp de două luni fără să fie forţată să-i dea lui Max crochetele alea uscate, îngrozitoare pe care nu le putea suferi. În cel mai rău caz, o să scoată ceva bani de la bancă.

Haide, îşi spuse ea cu un antren cam forţat, doar n-o să dureze atât până să găsesc din nou de lucru. Un contabil experimentat nu rămâne

aşa de mult pe drumuri. Aruncă o privire spre *Wall Street Journal* dar se răzgândi. O să aibă destul timp mâine să consulte ofertele de serviciu. În seara asta avea nevoie de somn.

— O să fii fericit să afli, Max, că n-o să-l mai vezi niciodată pe Jeff Carrigan, rosti ea cu o voce obosită.

Max îşi ciuli urechile şi-şi puse botul pe genunchii Adenei. Ea îi zâmbi.

— Ştiu că nu-ţi plăcea. Şi pe mine m-a dezamăgit astăzi.

Cât de mult o afecta pierderea lui Jeff? La drept vorbind, ruptura lor nu-i zdrobise inima. Era deprimată şi atâta tot. Evident, farmecul şi dezinvoltura lui Jeff, fără a mai vorbi şi despre punctele comune profesionale, îi plăceau. De câtva timp, începuse să vadă în acest bărbat elegant cu care ieşea destul de des, un prieten destul de serios. Situaţia lui profesională fiind foarte stabilă, Adena se putea gândi la un viitor comun.

Reamintindu-şi de reacţia lui Jeff când îi dezvăluise descoperirea ei, închise ochii. El zâmbise, cu surâsul lui fermecător, un pic cinic, şi în ochii căprui îi apăruse o scânteie ironică.

— Draga mea, trăim într-o lume a concurenţei, îi explicase el pe un ton calm şi plin de superioritate masculină. *Laboratoarele Carrigan* trebuie să se servească de oricine şi de orice.

— Dar nu e bine, Jeff! exclamase ea, perfect conştientă de naivitatea ei, dar incapabilă să găsească altceva. E un furt!

— Aşa sunt afacerile.

— Dar… tatăl tău ştie de asta?

— El, eu şi încă două persoane ştim. Acum faci şi tu parte din clubul nostru distins dar extrem de restrâns. Din fericire, eşti aproape un membru al familiei…

Râdea sincer.

Iar Adena, furioasă, declarase plină de patimă că refuza să fie amestecată în asemenea chestii murdare. Aşezat în spatele biroului său din nuc masiv, Jeff o lăsase „să-şi iasă din pepeni“ după cum obişnuia el să se exprime. Apoi îi ceruse să se reîntoarcă în propriul ei birou şi să-l lase pe el să se ocupe de aspectele ascunse ale afacerilor. Ea îl privise fix, convinsă că el nu va pune capăt plăţilor şi că, totodată, conta pe ea să închidă ochii.

Rece, cu hotărâre, Adena îi poruncise să nu-i mai telefoneze niciodată. Surpriza care se întipărise pe frumosul chip al lui Jeff constituise singura ei recompensă. Când ajunsese în biroul ei, îşi redactase demisia cu un calm aparent care o mai uluia încă. Şi plecase.

Evident, ar fi trebuit să se oprească aici cu demersurile ei, îşi spuse ea cu acea înţelepciune care vine întotdeauna prea târziu. De ce crezuse că e obligaţia ei să-l avertizeze pe Holt Sinclair? Ar fi trebuit

să-şi închipuie că nu avea nevoie de ea… Dar atunci ce semnificaţie aveau banii pe care-i oferise?

— Ah! Bărbaţii… Să ştii că nu spun asta şi la adresa ta, Max, îi şopti ea schnautzer-ului.

Adena se ridică nervoasă. Mâine va fi mai bine, încercă ea să se încurajeze. Să începem cu începutul, îşi spuse intrând în dormitorul al cărui parchet era acoperit cu un covor alb, în care picioarele ei goale se înfundau cu voluptate. Acum trebuia să se culce.

*

A doua zi de dimineaţă, în timp ce-l plimba pe Max, Adena cumpără mai multe ziare. Se simţea înviorată şi plină de energie. Incredibil, îşi spuse ea, intrând în bucătărie şi alegând dintre diversele ceaiuri din dulap, incredibil cum viaţa cuiva se poate schimba de pe o zi pe alta!

Se fixă asupra unui ceai englezesc foarte tonic. Avea nevoie de aceasta pentru a studia ofertele de serviciu… Să clătească cu apă fierbinte încântătorul ceainic chinezesc, să măsoare o doză bună de ceai şi să toarne deasupra apă clocotită… Adena considera pregătirea ceaiului o operaţiune foarte serioasă.

Se pregătea să mănânce un corn cald cu unt când sună telefonul. Încruntându-se se aplecă peste masă ca să ridice receptorul, ceea ce regretă imediat. Ar fi făcut mai bine să-l scoată din priză. Era Jeff.

— Ce ţi s-a întâmplat, Adena? E aproape zece! Te-am căutat de două ori în biroul tău!

— N-ai primit demisia mea?

— Ba da, dar bineînţeles că am rupt-o şi am azvârlit-o la coş. Ştim prea bine amândoi că ai scris-o la mânie. Îţi jur că niciodată nu te-aş fi crezut capabilă de o asemenea izbucnire. Eşti o contabilă atât de bine crescută!

Jeff glumea, dar Adenei nu i se părea deloc amuzant. În ajun descoperise despre sine o mulţime de lucruri, printre care în special faptul că avea caracter. Şi o doză mare de naivitate. Dar făcea progrese.

— Îmi pare rău că te contrazic, Jeff, dar am cântărit fiecare cuvânt al acestei demisii. Nu mai vreau să lucrez pentru o firmă care mă forţează să închid ochii asupra mitei şi plăţilor ilegale care apar în actele mele.

Max, alertat de vocea ei, ridică imediat capul. Bunul şi bătrânul Max. Singurul care era întotdeauna gata s-o apere, necondiţionat.

— Adena, calmează-te. Eşti obosită. Ascultă-mă, scumpo, ia-ţi două zile libere. Nu, mai bine o săptămână. O să aranjez eu asta la serviciul personal. Pentru toată lumea vei fi în concediu. Nu va trece mult şi te vei linişti, şi atunci o să-ţi poţi relua lucrul fără ca nimeni să-şi fi dat

seama de nimic.

— La revedere, Jeff!

— Altceva, scumpo, adăugă el prefăcându-se că n-a auzit, am două bilete la un nou spectacol…

Vocea lui devenise profundă, afectuoasă. Reluă:

— Doar nu vrei să le pierdem…

— Trece-le în contul profit şi pierderi!

Adena trânti receptorul în furcă şi formă imediat numărul de la serviciul personal al *Laboratoarelor Carrigan.* Jeff îi rupsese demisia? Ei bine, o să vadă el!

Peste zece minute, plecarea ei era oficială. Secretara directorului de personal, Carol Walters, nu păru să se îndoiască de sănătatea mintală a Adenei şi-i spuse că demisia ei e acceptată începând din acea clipă.

— O să ne lipseşti la toţi, Adena, adăugă bătrâna doamnă. Păstrăm legătura, da?

Nu şi dacă pot face altfel, îşi spuse cu tristeţe Adena în timp ce închidea. Apoi se aplecă hotărâtă asupra paginilor cu oferte de serviciu. Trebuia să selecţioneze câteva anunţuri interesante şi să-şi pregătească cererile de candidatură.

*

Scrisorile fură redactate şi puse la poştă abia peste două zile şi, în timpul acestor patruzeci şi opt de ore, Adena avu tot timpul să reflecteze la sugestia pe care i-o făcuse Jeff. La urma urmei de ce n-ar pleca în vacanţă pentru câteva zile, în aşteptarea răspunsurilor? La întoarcere, ar putea începe să dea telefoane şi să facă demersurile respective. N-avea nicio intenţie să urmeze celălalt sfat al lui Jeff: nu s-ar mai întoarce nici în ruptul capului la *Laboratoarele Carrigan.* Dar ideea unei scurte vacanţe o încânta.

Îşi prepară cina pe care o aduse în sufragerie ca să poată mânca privind ştirile de la televizor. Era a treia seară de când era şomeră.

— Ce părere ai, Max? spuse ea în timpul unui spot publicitar. Am putea găsi un loc liniştit şi pitoresc. Unul dintre prietenii mei de la serviciu mi-a vorbit despre un han vechi şi încântător aflat într-un orăşel situat pe drumul căutătorilor de aur. Ți-ar plăcea aşa ceva?

Max, citadin în sufletul lui, păru să reflecteze cu seriozitate la întrebarea ei. Încă nu-i răspunsese când se făcu auzită soneria de la intrare.

Oftând, Adena puse deoparte materialul pe care-l broda. Deşi n-avea niciun chef să primească vizite, traversă covorul portocaliu pe care balerinii ei nu făceau niciun zgomot şi apăsă indispusă pe butonul interfonului. Decolteul tricoului verde, pe care-l alesese puţin cam mare, lăsa să se vadă umărul drept, dar Adena nu observă. Îmbrăcase tricoul ăsta prea larg şi nişte pantaloni albi vechi, în primul

rând pentru confortul ei personal şi nu ca să placă altora.

— Da?

— Adena? Sunt Holt Sinclair.

De parcă ar fi fost curentată, Adena îşi trase degetul de pe buton. Holt Sinclair! Ce căuta la uşa ei? Şi ea… ea de ce se purta ca o idioată?

Se scurse o clipă, apoi Adena restabili comunicaţia şi vocea ajunse din nou la urechile ei, tulburată parcă.

— E cineva la tine?

— Da, asta e, replică Adena, făcându-i câinelui cu ochiul.

— Sper că nu Jeff Carrigan? şopti Holt.

Adena tresări, întrebându-se de ce pomenise el de Jeff.

— Nu, e Max, spuse ea. Bună seara, domnule Sinclair.

— Max? Interesant, nu-ţi pierzi deloc timpul, spuse el cu o voce tărăgănată.

— Poftim? rosti Adena înfuriindu-se.

— Vreau să zic că, pentru o tânără care a rupt o legătură abia acum trei zile…

— De unde ştii asta? îl întrerupse furioasă Adena.

— Lasă-mă să intru şi o să-ţi spun. Am aflat încă multe alte lucruri despre tine. Nu-ţi face probleme, o să fiu corect cu Max… Am venit să-mi cer scuze, Adena, reluă el cu o voce mai insistentă şi mai blândă.

— Nu era necesar.

— Adena, te rog. M-am înşelat. Cel mai mic lucru pe care-l poţi face pentru mine este să mă laşi să-mi prezint scuzele. Şi pe urmă, e al naibii de frig afară din cauza ceţii, adăugă el cu viclenie.

Adena simţi că o să cedeze. Doamne! Vocea asta…

— Foarte bine, spuse ea fără o amabilitate excesivă. Intră o clipă, dar dă-mi cuvântul că o să mă asculţi când o să-ţi cer să pleci.

— Bine, doamnă.

Falsa umilinţă conţinută de răspunsul lui Holt o făcu pe Adena să surâdă fără voia ei. Dacă exista vreo fiinţă incapabilă să se umilească, aceasta era Holt Sinclair.

O clipă mai târziu, el îi trecea pragul. Silueta puternică, plină de virilitate, se impunea în ambianţa luminoasă şi culorile deschise ale încăperii. Ceaţa îi umezise părul şi părea să plutească încă în fundul ochilor lui cenuşii. Purta o haină din antilopă maro, pantaloni negri şi un pulovăr de culoare… de culoarea vântului turbat. Văzându-l, Adena se întrebă dacă făcuse bine că-i dăduse drumul în casă.

Max se apropie imediat examinându-l, analizându-l, cântărindu-l. Stătea în faţa străinului, cu privirea fixată asupra lui şi, înainte ca Adena să fi putut scoate vreo vorbă, Holt se aplecă zâmbind şi mângâia capul gri al câinelui.

— Salut, Max! zise el prietenos.

Adena ridică ochii spre tavan. Minciuna ei fusese descoperită…

— Dă-mi haina, spuse ea politicoasă.

El o scoase cu o mişcare energică din umeri.

— Bei o ceaşcă de ceai?

— Dar e senzaţional aici! rosti Holt aruncând o privire rapidă prin încăpere. Ceva îmi spune că decoratorul tău nu are nimic în comun cu cel care s-a ocupat de casa mea. L-ai ales pe Max fiindcă blana lui se asortează cu covorul?

— Nu! Am cumpărat covorul fiindcă se asorta cu blana lui Max. Dar nu trebuie discutat despre asta, Holt, fiindcă, dacă Max ar pricepe, s-ar simţi vexat. Şi toate astea fiindcă decoratorul tău exploatează genul „cameră goală“ pentru a obţine efecte de stil… Sunt sigură de asta.

Cu umor, Holt schiţă un zâmbet.

— El afirmă că e foarte masculin… La urma urmei, poate că decoratorii noştri s-ar înţelege. Dacă ar exista o cameră mai feminină şi în casa mea…

— Stai jos, îi spuse ea repede ca să schimbe subiectul. Mă duc să-ţi aduc o ceaşcă.

Îl privi instalându-se pe canapeaua albă, exact în locul unde stătuse ea înainte; apoi aplecându-se să închidă televizorul ca şi cum ar fi fost la el acasă; pe urmă uitându-se la tava cu cina ei.

— Ţi-e foame?

— Nu, sunt mort de foame! răspunse el imediat. Ce ai pregătit!

— În seara asta am avut poftă să iau o cină rece. Vezi vreun inconvenient?

Holt privea cu un aer gânditor micuţul suport din argint cu trei etaje, cu sortimentul lui rafinat de creveţi, castraveţi tăiaţi în rondele subţiri şi sandvişuri mititele cu diverse delicatese. O ceşcuţă era aşezată lângă ceainicul din porţelan chinezesc.

— Deloc, replică le întinzând mâna spre un sandviş. Numai că mă simt în stare să devorez singur totul în două minute!

— Şi să mă laşi fără cină!

— E numai pentru tine?

— Nu aşteptam pe nimeni.

— Ar fi trebuit să te anunţ. Ai mai fi putut face câteva sandvişuri cu castraveţi.

Şi mai înghiţi câţiva creveţi.

Adena, făcând un efort vrednic de laudă pentru a-şi păstra sângele rece, se duse în bucătărie, luă o ceaşcă şi o farfurioară şi puse câţiva creveţi pe două felii de pâine de un format mai convenabil poftei de mâncare a unui bărbat. Îi mai rămăsese o bucată de tartă cumpărată în plus pentru desertul de mâine. Cu atât mai rău. O scoase din frigider.

Revenind în salon, îl găsi pe Max lungit la picioarele lui Holt Sinclair, acceptând cu politeţe un sandviş cu anşoa.

— Deci încerci să-mi corupi câinele? rosti ea pe un ton mai vesel decât ar fi dorit.

— Cum n-am avut nicio şansă cu proprietara lui, m-am gândit să încerc cu el.

Adena se crispă.

— Iartă-mă, şopti Holt. A fost o glumă de prost gust.

— Nu, nu glumeai, replică Adena care puse pe masă suplimentul de cină. Este exact ceea ce gândeai în seara trecută.

Turnă ceai în cană cu o uşurinţă plină de eleganţă şi luă loc în fotoliul din faţa canapelei. Fără s-o scape din ochi, Holt întinse mâna şi ridică ţesătura verde pe care Adena o lăsase pe canapea când se ridicase să răspundă la uşă.

— Ce-i asta? o întrebă el.

Un colţ al ţesăturii, întins pe un gherghef de tapiserie, reprezenta un model cu siluete de păsări stilizate aşezate pe crengile unui arbore.

Adena începuse să umple desenul cu puncte mici de mătase strălucitoare.

— Într-o bună zi va fi o faţă de masă, spuse ea bând o înghiţitură de ceai.

— Într-o bună zi?

— Da. Lucrez la ea de mai mult de un an, îi mărturisi ea şi n-o voi termina în mod sigur nici anul viitor.

— Ei bine, mormăi Holt, iată un mod de a-ţi petrece timpul care se potriveşte perfect cu această încăpere, cu câinele şi cu serviciul luxos de ceai…

— Holt!

— Înțeleg. Aştept să-ţi prezint scuzele anunţate.

Oftă în timp ce-şi lua ceaşca.

— De acord, îţi cer iertare! Dar cum aş fi putut ghici că atunci, seara, nu veniseşi cu gândul să storci nişte bani de la mine? Sincer îţi spun, era ipoteza cea mai plauzibilă, având în vedere împrejurările.

— Ai spus „era“?

— Adena, te rog. De unde aş fi putut şti că tu tocmai îţi pierduseşi slujba şi un adorator înainte să vii la mine?

— Şi cum se face că astăzi ştii?

— Am sunat la tine la birou. În ciuda confuziei care pare să domnească acolo, demisia ta era foarte clară. Şi în plus, am obţinut toate amănuntele în privinţa rupturii care tocmai avusese loc.

— De la cine?

— De la fosta ta colegă care le aflase de la secretara lui Jeff Carrigan.

Holt triumfa.

— Având în vedere valul de informaţii care circulă între *Laboratoarele Carrigan* şi *Sin Tech,* mă întreb de ce nu fuzionează cele două firme, spuse înţepată Adena.

Holt îi ignoră spusele şi, strângând din dinţi, continuă.

— Adena, în seara aceea am făcut o mare greşeală. N-am înţeles cum stăteau de fapt lucrurile. Dar nu-mi puteam închipui că ai trecut printr-o asemenea încercare. Admir faptul că ai tăiat orice punte între tine şi Carrigan înainte de a veni la mine acasă. Mai admit şi faptul că te-am jignit oferindu-ţi două mii de dolari. La urma urmei, îţi pierduseşi slujba şi un bărbat care era în stare să se ocupe cum trebuie de tine…

— Holt, aceste pretinse scuze mi se par destul de ciudate, spuse Adena, brusc în gardă.

— Îmi pare rău. O să fiu mai clar. Adena, am venit să-ţi propun singurul lucru capabil să-ţi compenseze pierderea pricinuită de plecarea ta de la *Laboratoarele Carrigan:* o situaţie la *Sin Tech* şi un bărbat care va şti cum să se ocupe de tine: pe mine.

Capitolul 3

Timp de un moment care părea că nu se mai sfârşeşte, Adena îl privi pe bărbatul aşezat în faţa ei pe canapea, fascinată de privirea lui sigură şi detaşată. Îl văzu înghiţind încă un sandviş şi luându-şi ceaşca de ceai. Abia atunci clătină neîncrezătoare din cap.

— Presupun că vorbeşti serios?

— Nu vorbesc niciodată de pomană, replică el calm.

— O să ţin minte asta.

Dar zări sclipind în ochii lui o scânteie ironică. Nu vorbise serios. Era de necrezut ce spusese.

— Generozitatea ta mă flatează, spuse ea, ţinându-şi cu încăpăţânare privirea fixată spre conţinutul ceştii.

— Îmi pare cu adevărat rău că n-am fost mai înţelegător în acea seară. Dacă te-ai fi arătat mai explicită…

— Îmi asum întreaga vină, spuse ea cu o voce indiferentă. După cum ai putut remarca, sunt novice în materie.

Simţi că, de data asta, Holt se îndoia de sinceritatea ei. Își ridică ochii şi, întâlnindu-i privirea, îi zâmbi.

— Mai vrei o ceaşcă de ceai?

— Da, mulţumesc, îi răspunse el mecanic şi cele două riduri de la colţurile gurii se adânciră parcă.

— Este un Oolong provenind din Formosa, continuă Adena pe un ton uşor. L-am cumpărat dintr-un mic magazin situat lângă Union Square, unde se găseşte un sortiment extraordinar de variat…

— Adena!

— Şi patronul este atât de amabil… Bineînţeles că şi eu sunt o clientă bună şi el mă tratează ca atare. Plătesc ceva mai scump pentru…

— Adena!

— … ceva mai scump pentru unele din amestecurile mele preferate. Dar cred în vechiul dicton că nu obţii nimic fără să dai nimic. Tu nu?

Fu surprinsă să-l vadă înroşindu-se, în timp ce un fulger ameninţător îi trecu prin priviri. Holt pricepuse aluzia.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse el cu o voce blândă. Încerci cumva să mă faci să pricep că nu-ţi ofer destul? Fii rezonabilă, Adena! Abia ne cunoaştem. Şi remarcă, nu e numai vina mea…

Reflectă o clipă, apoi adăugă:

— Dacă n-ai fi plecat hoţeşte în seara aceea, am fi câştigat timp şi am fi evitat multe neînţelegeri.

— Iartă-mă. Eram prea obosită.

— Adena! Termină cu acest mic joc. Am venit la tine ca să lămurim lucrurile. Nu mă mai omorî cu sarcasmele tale. Ţi-am mai spus că îmi pare rău. Acum de ce râzi?

— De tine, bineînţeles. De cine altcineva? În seara aceea nu eram capabilă să apreciez umorul situaţiei, dar în seara asta sunt încântată de ocazie. Câte femei ai cumpărat în ultimele şase luni, Holt? Cinci, şase? Trebuie să mă incluzi în harem? Reţine că nu mă despart de Max. Aşa că pune la socoteală şi cheltuielile pe care le fac cu el. La care se adaugă banii necesari pentru hrana şi îmbrăcămintea mea. Mi-e teamă că o să te coste cam mult cooptarea mea în colecţie…

— Oh, ce naiba! Eu am venit aici cu intenţia sinceră de a-ţi oferi o slujbă şi…

— Şi altceva, spuse ea cu o voce egală.

— Ai ghicit, nu e totul.

— Atunci ce mai e?

El trase aer în piept, încercând să se stăpânească.

— Îmi pare rău că manierele mele ţi se par prea directe. Dar realitatea este că te doresc şi pot să plătesc preţul.

Sinceritatea şi intensitatea tonului cu care rostise aceste vorbe o descumpăniră pe Adena. Simţi că se înroşeşte la rândul ei.

— Cum poţi fi atât de sigur? spuse ea. N-am petrecut decât o seară împreună.

— Şi mi-a fost de ajuns, răspunse el cu surâsul pe buze.

În ochii lui, Adena citi amintirea sărutului lor şi simţi o căldură neaşteptată răspândindu-i-se prin corp. Îşi aşeză ceaşca pe farfurioară cu un zgomot uşor.

— De unde ţi-a venit ideea că dragostea are un preţ?

— Totul are un preţ, Adena. Dar, în cazul nostru, nu dragostea o cumpăr.

— Atunci ce cauţi, de fapt? întrebă ea înfuriindu-se brusc. O nouă menajeră? Un al patrulea partener la bridge? Un contabil personal?

— Aş fi foarte fericit să-ţi arăt rolul pe care am intenţia să-l joci în viaţa mea, spuse el cu o voce calmă, accentuând unele cuvinte.

Începuse să se simtă provocat? Avea dreptate, îşi spuse ea, dar o meritase din plin.

— Îţi mulţumesc mult, Holt, dar răspunsul este nu. Caut o slujbă, e adevărat, dar nu am intenţia să-ţi accept oferta. Mă tem să nu ne lege prea mult unul de celălalt.

— Te-ai înfuriat.

— Eşti perspicace.

— Şi asta fiindcă m-am purtat cinstit?

Adena avu sentimentul că-l decepţionase.

— Felul tău de a acţiona e lipsit de subtilitate, ba chiar vulgar. Şi tot ce mi-ai spus nu prezintă interes pentru mine.

— Lipsit de subtilitate, de acord. Dar lipsit de interes? Rămâne de văzut. Vulgar? Absurd. Cunoşti ceva mai romantic decât întâlnirea a două fiinţe care se simt imediat atrase una de cealaltă?

Adena zâmbi.

— Aşa s-a întâmplat? O dragoste fulgerătoare?

— Atracţie de la prima vedere. Şi nu e corect să joci rolul eroinei ofensate, să încerci să mă faci să cred că tu n-ai simţit nimic. Dacă nu, n-ai fi rămas să cinezi cu mine şi nu te-ai fi topit în braţele mele când te-am sărutat.

— Să mă topesc în braţele tale?! exclamă Adena, atinsă de strălucirea metalică a privirii lui. Ţi-ai pierdut capul? Pur şi simplu te-ai dat la mine! Aşa că nu mi-a rămas de făcut decât un singur lucru: să suport şi să aştept.

Timp de o clipă, Adena se gândi că a mers prea departe. Privirea lui intensă îi transmitea un mesaj arzător. Dar Holt surâse imediat şi întinse mâna spre un alt sandviş.

— Presupun că acum e momentul când ar trebui să te iau în braţe, să te trântesc pe divan şi să te mângâi cu pasiune până când ai fi incapabilă să-mi mai refuzi ceva. De fapt, ar trebui să te sărut ca să te fac să-ţi pierzi capul şi să te predai în mâinile duşmanului, adică ale mele.

— Holt!

Instinctiv, Adena se prinse de braţele fotoliului ei. Se simţea incredibil de vulnerabilă. Totuşi Holt nu mişcase un deget.

— Ce s-a întâmplat? Ideea mea nu ţi se pare destul de romantică, sau nu e pe gustul tău? În orice caz, nu poţi spune că e lipsită de interes…

Ochii de culoare turcoaz ai Adenei se îngustară, bănuitori.

— Îţi baţi joc de mine.

— Puţin.

Holt surâse şi bău o înghiţitură de ceai.

— Probabil că n-a fost prea plăcut pentru tine să auzi că a trebuit să-ţi suport sărutul, reluă Adena cu o falsă căinţă.

— Foarte neplăcut chiar. Dar, din fericire pentru mine, ştiu să iau partea bună a lucrurilor.

— Bine de tine! Dar în acest caz la care parte bună a lucrurilor te gândeşti? Mie mi se pare că, chiar dacă este neplăcut, trebuie să accepţi faptele.

— De acord. Şi cunoscând faptele, sunt hotărât să mă abţin de la orice manevră de apropiere rapidă şi lipsită de subtilitate. Cel puţin un timp.

— Mă copleşeşti cu generozitatea ta. Şi la ce fapte te referi?

— Ei bine… De exemplu, nu te-ai refăcut încă după ruptura cu Jeff. Nu te poţi lăsa dusă de valul plăcerii, fiindcă te-ai dispreţui singură dacă ai ceda unui alt bărbat atât de repede după ce i-ai dat papucii lui Carrigan… Apropo, cum a primit vestea?

Strângând din dinţi, Adena îl privea fix. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Holt capabil de o asemenea perspicacitate. Pusese degetul pe un adevăr enervant şi avea dreptate. Nu refuzase invitaţia lui la cină. De acord. Dar asta n-o agasa atât de mult ca amintirea faptului la care făcea el aluzie: plăcerea pe care o simţise în braţele lui. Şi asta, abia la câteva ore după ce-l părăsise pe Jeff!

Răspunse la întrebarea lui pe cât de calm putea:

— Nu ştiu dacă m-a crezut.

— Dar dacă vine din nou, nu crezi că ar trebui să fii mai explicită?

În vocea lui gravă răsuna o provocare, slabă dar limpede. Deşi Max nu catadicsi să deschidă ochii, urechile lui se mişcară. Totuşi, câinele rămase la picioarele lui Holt, moţăind.

— Nu cred că povestea asta te priveşte, spuse Adena.

Holt îşi ţuguie buzele ca un puşti.

— Vreau să fiu sigur că nu te mai gândeşti la el.

— De ce nu revii peste şase luni ca să vezi dacă am reuşit să-l părăsesc singură, aşa cum ar trebui?

— Sunt eu răbdător, dar nici chiar aşa. Mai pot primi puţin ceai?

— Serveşte-te, spuse ea agasată.

— Dar îmi place să te privesc pe tine servindu-l, e atât de agreabil…

— Pentru că, fără îndoială, ai sentimentul că mă vezi la locul potrivit? replică ea cu vioiciune.

Se ridică totuşi şi luă ceainicul.

— Nu, spuse Holt zâmbind. Este atât de… rafinat… de feminin. Adena, dă-mi o şansă. N-o să te bruschez, îţi promit.

Adena îl privi printre gene. I se părea că descoperă în discuţia lor o tonalitate nouă, mai gravă.

— Nu mă simt în stare să discut afaceri în momentul ăsta. Şi nu cred că sunt o afacere profitabilă pentru tine…

Privirile lor se înfruntară, se cântăriră.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse în cele din urmă Holt. Să schimbăm subiectul.

— Înainte să-l asmut pe Max împotriva ta, fiindcă mă scoţi din fire? replică ea glumind.

El se aplecă, îl trase de ureche pe schnautzer şi zâmbi când câinele îşi frecă botul de picioarele lui.

— Nu. Înainte să te simţi încolţită şi să spui lucruri pe care le-ai regreta mai apoi.

— Holt! Totul este ridicol. Nu sunt o cutie de bomboane dintr-o vitrină.

— Asta am aflat-o deja, nu există nicio firimitură de zahăr în tine. Dacă am schimba totuşi subiectul?

— Nu cred că avem multe subiecte de conversaţie.

— De ce nu despre gusturile tale în materie de pictură?

— Cum?

Uimită, ea îi urmări privirea care se fixase pe reproducerea unui tablou impresionist agăţat pe peretele din spatele ei.

— Ţi se potriveşte. La fel şi acestei încăperi. Luminozitate şi culoare, cu un fel de blândeţe…

Din nou privirea lui examină mobilierul elegant şi culorile proaspete.

— Mă întreb dacă îţi dai seama cât de atrăgător este acest decor pentru cineva ca mine.

— Nu l-am conceput gândindu-mă la gusturile tale, replică ea încruntată.

Totuşi, complimentul neaşteptat o măgulise.

— Ştiu, dar rezultatul este acelaşi, nu? În momentul în care am intrat, m-am simţit ca la mine acasă. Ca şi cum această locuinţă mă aştepta.

— Dacă nu ai trăi în mijlocul unui mobilier tipic masculin, format numai din unghiuri şi strict utilitar, ai fi fără îndoială mai puţin sensibil la o pată de culoare, îi spuse Adena.

— Aşa ai văzut tu casa mea? Numai unghiuri şi tipic masculină? Pasionant!

— Ştiu că o să-mi regret întrebarea, dar spune-mi, totuşi, ce ţi se pare pasionant?

— Sunt încântat că reacţionezi cu promptitudine la ce mă înconjoară. E un început bun. Pot să te ajut să strângi masa?

Era deja în picioare, cu tava în mâini. Resemnată, Adena îl urmă, ducând ceştile şi farfurioarele.

— Holt, ar cam fi timpul să pleci, spuse ea cu autoritate, destul de puţin convinsă că i se va da ascultare. Mi-ai vorbit. Ţi-am răspuns. Nu-mi face greutăţi.

— Pune-le acolo. Dă-mi buretele. O să le spăl eu. Pariez că nu pui ceştile din porţelan chinezesc în maşina de spălat vase?

— Nu. Dar nu-ţi mai da atâta osteneală. O să mă ocup eu de ele după plecarea ta.

— Nici gând. Ţin să te impresionez cu calităţile mele domestice, spuse el abia stăpânindu-şi râsul.

Găsi singur detergentul şi dădu drumul la apa caldă să umple chiuveta, ca şi cum obişnuia să facă asta zilnic.

— Menajera ta trebuie să fie încântată că lucrează pentru tine,

remarcă Adena care renunţase să încerce să-l dea la o parte din faţa chiuvetei.

— O s-o întreb.

Holt băgă o ceaşcă în apa plină de spumă şi o frecă grijuliu.

— Nu te-am întrebat încă, Adena, cum de ai descoperit că *Laboratoarele Carrigan* dau mită? Povesteşte-mi. Sunt foarte interesat de contabilitate.

Tânăra privea cu neîncredere cum manevrează serviciul ei cel mai fin, dar cedă repede farmecului lui. De altfel, această întrebare privitoare la munca ei i se părea inofensivă.

Nu-şi terminase încă explicaţiile privind verificările şi bilanţurile, când el îşi sfârşi treaba şi o duse în salon unde luă carafa de sherry de pe masa din lemn de cireş. Holt se purta de parcă era la el acasă, îşi spuse Adena. Dar acceptă paharul pe care i-l oferea acesta şi-şi continuă explicaţiile.

— Foarte interesant, spuse el. Nimic mai seducător la o femeie decât asocierea între blândeţe, feminitate şi inteligenţă. Este irezistibilă.

— Nu văd de unde ţi-a venit ideea că sunt blândă.

— Mi-a venit chiar în momentul în care am intrat în biroul meu de acasă şi te-am găsit acolo, cu o privire neliniştită în aceşti minunaţi ochi turcoaz.

Holt se aşeză în faţa ei.

— Şi mi-am spus atunci că, dacă ai ceva de vânzare, ţi-ai găsit cumpărătorul.

Adena clătină din cap.

— Întotdeauna priveşti lumea din punctul de vedere al tranzacţiilor comerciale?

— Sunt un tip practic, replică el ridicând din umeri.

— Şi de unde ai dobândit acest simţ excepţional al afacerilor?

Fără voia ei, Adena era curioasă să afle cât mai multe despre el. Cum de putuse deveni un om atât de mercantil?

— De pe la diverse şcoli, răspunse el încet.

Privirea i se voală brusc, ca şi cum întoarcerea în trecut îl indispunea într-un anumit fel.

— Povesteşte-mi, îl rugă ea cu blândeţe, spunându-şi că greşea insistând, dar neputând să facă altfel.

Holt bău din sherry cu înghiţituri mici, apoi o privi.

— S-ar putea spune că mi-am făcut ucenicia în orăşelul în care am crescut. Pentru a scăpa de acolo trebuia ori să înveţi, ori să intri în armată. Am ales armata fiindcă, la prima vedere, preţul părea mai puţin greu de plătit. Acum e evident că mă înşelam. Bineînţeles că armata m-a scos din acel orăşel uitat de lume şi m-a trimis chiar în Asia de Sud-Est unde am învăţat că totul se poate vinde sau cumpăra,

inclusiv vieţile omeneşti. Am supravieţuit mintal şi fizic. Fapt pe care-l poţi considera şi ca pe un fel de victorie…

— Te rog să continui.

— Când am revenit, mi-am făcut studiile, lucru pe care ar fi trebuit să am înţelepciunea să-l fac de la început. Am realizat totodată şi o altă tranzacţie comercială: mi-am achiziţionat o soţie.

— O soţie!

Holt dădu din cap, pe chip întipărindu-i-se o expresie de amărăciune.

— Dar pe vremea aceea nu ştiam că o soţie reprezintă o achiziţie cu credit nelimitat. Că, indiferent cum merg afacerile, bine sau prost, soţul trebuie să continue să plătească poliţele. În timpul unei crize a industriei aeronautice, pentru care lucram în acel moment, ea a găsit pe altcineva să-i asigure nişte plăţi mult mai generoase decât cele făcute de mine.

— Te-a părăsit?

— Fără să ezite vreo clipă, spuse Holt cu un rânjet care o făcu să tresară pe Adena. Şi nu pot să zic că am blamat-o. Mi-a prins chiar bine. În timpul îndelungatei perioade de şomaj pe care am străbătut-o, am reflectat şi m-am hotărât să nu mă mai dau niciodată pe mâna unei firme străine. Nu-mi puteam asigura independenţa economică şi controlul vieţii mele personale lucrând pentru altcineva. Aşa că am început să lucrez pe cont propriu.

— Deci asta e toată povestea vieţii tale! spuse Adena surâzându-i cald. Dar acum ai posibilitatea să-ţi oferi tot ceea ce-ţi doreşti!

— Aproape!

— Sunt convinsă că te consideri o persoană practică, nici prin gând nu-ţi trece că eşti mai degrabă cinic!

— Aşa crezi tu, că sunt cinic?

Părea uimit, impresionat de verdictul ei.

— Categoric!

— Pentru că tu vezi existenţa printr-o ceaţă romantică. La fel ca pânza asta impresionistă agăţată de peretele tău. Preferi lumina şi culorile vesele.

— Posibil, replică ea liniştită.

Exista un oarecare adevăr în vorbele lui Holt. Experienţa ei cu Jeff Carrigan îi dovedise din plin asta.

— Adena, spuse Holt cu o voce puţin răguşită, posibilităţile mele îmi permit să-ţi întreţin iluziile. Spune-mi ce doreşti şi o să-ţi dau.

— Crezi că e atât de simplu?

— Încearcă. Cere-mi ceva şi eu o să-ţi spun dacă îţi pot oferi.

— Bine. Ce-ai zice atunci de puţină integritate profesională? Ce-ai zice dacă ţi-ai face afacerile fără ajutorul spionajului industrial şi al mitei?

Holt zâmbi maliţios şi se aşeză mai confortabil între pernele albe ale canapelei. Printre pleoapele pe jumătate închise, ochii lui de un cenuşiu ca oţelul străluceau.

— N-am dat niciodată mită, nici n-am deturnat bani dintr-un cont în altul, spuse el calm.

— Nu te cred! exclamă Adena. N-ai fost surprins auzind că un salariat de-al tău primeşte bani. Ai reacţionat ca şi cum era un procedeu obişnuit!

— Nu-i adevărat, nu e ceva neobişnuit, dar asta nu înseamnă că eu recurg la el! Evident, partea realistă a caracterului meu se acomodează la circumstanţe când acestea se produc.

— Şi n-ai ezitat deloc să-mi oferi bani! spuse ea cu semeţie.

— Era cu totul altceva.

— De ce?

— Fiindcă aveam intenţia să te cumpăr pe tine, şi nu informaţia ta. Am căutat mijlocul cel mai rapid şi cel mai simplu pentru a te reţine. Cum presupusesem la început că veniseşi să-mi vinzi informaţia respectivă, mi s-a părut logic să gândesc că acesta era mijlocul potrivit să te reţin. N-am avut niciodată intenţia să cumpăr de la tine secretele *Laboratoarelor Carrigan!*

— Şi îţi închipui că o să cred asta!

— Simplul fapt că eu continuu să încerc să te conving, atunci când nu mai ai nicio sursă de informaţii fiindcă ţi-ai pierdut slujba, ar trebui să te pună pe gânduri. În plus, dacă aş fi vrut să-mi procur secrete industriale de valoare de la Carrigan, m-aş fi adresat cuiva mai bine plasat decât tine. Bun. Iată una din îndoielile tale eliminate. Sunt o persoană onestă din punct de vedere profesional. Ce mai ai pe listă?

— N-am nicio listă şi nici nu-mi bifez exigenţele în privinţa unei cunoştinţe, replică Adena distantă. Dar mi se pare că tu ai un răspuns pregătit la toate.

— O ipoteză destul de probabilă.

— Cât cinism! exclamă ea exasperată.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Holt îi sugeră cu foarte mult calm:

— Atunci schimbă-mă!

— Ţi-ai pierdut capul?

— Nu. Dar mă străduiesc să fiu receptiv la orice. Privesc viaţa dintr-un punct de vedere exclusiv material dar aş dori să încerci să mă schimbi.

— Vrei să mă manipulezi! rosti ea cu o voce sugrumată.

— Tu eşti cinică de data asta, replică el cu vocea lui tărăgănată.

— Există o mare diferenţă între cinism şi prudenţă.

El se aplecă, ţinându-si cotul sprijinit pe genunchi şi bărbia proptită în palmă. Ochii lui cenuşii o studiau pe Adena, încărcaţi cu un mesaj tăcut şi insistent pe care ea nu se putea preface acum că-l ignoră.

— Cinează cu mine mâine seară, Adena. Îţi promit că n-o să te supăr nici în timpul mesei nici după. Poate că sunt cinic, dar ştiu să mă port ca un gentleman când este cazul.

— Şi crezi că mâine va fi cazul?

— Fiindcă ţii la iluziile tale romantice, le adopt şi vreau să-ţi împlinesc unele dintre ele.

— Crezi că acesta e preţul meu?

— Cred în primul rând că nu poţi rezista plăcerii de a ceda din când în când în faţa rugăminţilor mele. Îţi ofer o seară, fără nicio obligaţie din partea nici unuia dintre noi. Doar o seară plăcută în doi. Ce părere ai?

Adena îşi muşcă buzele, stupefiată că se simte tentată să accepte invitaţia lui. Înainte să-şi fi putut reveni şi refuza, Holt întinse mâna şi o cuprinse pe a ei.

— Te rog, Adena, şopti el cu o voce profundă şi emoţionată, îţi dau cuvântul meu. Fără niciun angajament. Acordă-mi această întâlnire.

Holt se ridică şi Adena îi urmă imediat exemplul.

— Şi pe urmă? şopti ea.

— Pe urmă? O să te conduc până în faţa uşii tale, dacă asta doreşti.

Adena îi simţea căldura prin pulovăr. El o ţinea de mână, ferm dar fără brutalitate, şi nu-i impuse în niciun fel sărutul pe care-l depuse pe buzele ei. Tânăra consimţise, pur şi simplu. Apoi el se îndepărtă puţin. Cu ochii plecaţi, Adena era perfect conştientă că aştepta mai mult. O întâlnire de o seară… Nu risca nimic, fiindcă Holt îşi dăduse cuvântul.

— Nu-ţi fie teamă, Adena. Da, te doresc, dar vreau să procedez ca un gentleman. Nu sunt un puşti de douăzeci de ani care are un singur lucru în minte…

— Adevărat? spuse ea, simţind că i se taie răsuflarea.

Focul care ardea în el o tulbura atât de mult pe Adena încât simţea că începe să nu mai judece limpede. Îi simţea întreaga vigoare fizică, protectoare, liniştitoare… poate periculoasă. Şi ştia că se află sub influenţa subtilă a unei voinţe de fier care o domina şi o atrăgea în acelaşi timp.

— Nu, reluă el puţin amuzat. Am treizeci şi opt de ani şi sunt capabil să apreciez mai mult decât o faţetă a personalităţii oamenilor pe care îi frecventez. Riscă, draga mea, fiindcă te pot face să-l uiţi pe Carrigan. Încă o dată îţi spun că mă pot comporta ca un gentleman.

— Şi dacă nu obţii în cele din urmă ceea ce cauţi?

— Îmi asum riscul.

— Pentru că nu te aştepţi să dai greş, puse ea punctul pe i în locul lui.

— Îmi asum riscul, repetă el pe un ton hotărât. O seară petrecută în compania ta merită această osteneală.

În ciuda eforturilor ei de a rezista acestei linguşiri evidente, Adena

simţi că cedează. Cerul să mă ajute! îşi spuse ea, chiar că am chef să ies cu el!

— Ei bine, de acord, Holt, spuse ea cu încetineala prudentă a unei persoane care vrea să se scalde şi bagă cu prudenţă piciorul în apa de la mal, într-un loc necunoscut.

— Mulţumesc, şopti el cu un suspin care luă sfârşit pe buzele Adenei.

De data asta sărutarea lor nu se mai limită la o simplă atingere a buzelor. Dar nu avu în ea nimic violent. Cu blândeţe, cu insistenţă, Holt spori forţa curentului care trecea între ei, până când trupul Adenei începu să se destindă în braţele lui. Era atât de puternic, atât de cald. Şi era atât de tentant să se lase în voia braţelor lui, unde se simţea la adăpost.

Înţelese brusc că se aventurase prea departe de mal când gura lui Holt o părăsi pe a ei pentru a se înfunda în părul ei mătăsos. În acelaşi timp, mâna lui alunecă pe sub tricoul verde, urcând încet de-a lungul spatelui. Apoi îi acoperi cu o ploaie de sărutări gâtul şi umărul dezgolit. Adena tremura şi ştia că el e conştient de tulburarea ei.

Adena se trase cu un pas înapoi. Imediat el îi dădu drumul fără să insiste şi braţele îi căzură pe lângă corp.

— O să trec să te iau la ora şapte, spuse el ducându-se să-şi ia haina.

Adena văzu strălucind o luminiţă de satisfacţie în ochii lui în timp ce adăuga:

— Şi dacă te mai cuprinde teama, spune-ţi că e vorba doar de o seară petrecută în oraş. E cel mai mic lucru pe care-l pot face pentru tine, fiindcă nu vrei să-mi accepţi oferta de serviciu!

Plecase. În faţa uşii închise, Max dădea din coadă şi Adena se mira de vidul care se instalase brusc în elegantul ei salon.

Capitolul 4

A doua zi, Holt veni s-o ia la ora stabilită. Uşa se trânti în nasul nefericitului Max şi Holt o conduse pe Adena spre maşina lui. Rochia de mătase neagră pe care Adena o alesese cu o grijă neobişnuită se asorta perfect cu superbul Ferrari gri metalizat. Rochia era foarte decoltată, avea mânecile lungi şi talia era marcată de un cordon auriu.

Cu ochii strălucitori, Holt o admira fără să-şi ascundă plăcerea.

— Este absolut încântătoare, şopti el luând-o de braţ.

Mâneca costumului de culoare închisă cu dunguliţe fine atinse umărul Adenei şi familiaritatea acestui gest păru să-i placă.

— Încerc întotdeauna să fac impresie bună prima oară! spuse ea.

Dorinţa care se putea citi în ochii cenuşii, propria ei plăcere de a se simţi admirată constituiau tot atâtea pericole pe care ea încerca să le treacă cu vederea, folosind un ton dezinvolt.

Părul des al lui Holt era pieptănat cu grijă şi ea simţi brusc dorinţa să-l ciufulească puţin cu vârful degetelor.

— Mulţumesc, replică el cu sobrietate.

— Pentru că ţi-am făcut o impresie bună?

— Pentru că ai considerat această seară drept primul randevu.

Se aşeză pe scaunul şoferului şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

— Să ştii că ţi-am spus adevărul. O să facem numai cum vrei tu.

— Şi o să-mi dai ceea ce doresc? O să te comporţi ca un gentleman, ca să mă poţi cumpăra mai uşor?

Un surâs apăru pentru o clipă pe buzele lui Holt, în timp ce întorcea cheia în contact.

— Pot s-o fac. Cel puţin pentru un timp.

Puternicul Ferrari traversă podul Golden Gate cu o viteză moderată şi o luă în direcţia nord. Puţin după aceea, Holt se angajă pe artera Alexander şi începu coborârea spre Bridgeway care este, pe malul oceanului, principala arteră din Sausalito. De-a lungul drumului, vizavi de ocean, se succedau într-un şir neîntrerupt magazine de lux şi restaurante elegante.

Adena nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Holt alegându-l pe unul dintre cele mai bune.

Pe o masă împodobită cu lumânări apăru imediat un cocteil de creveţi, cu un fir de busuioc.

— Şi tu ştii să faci impresie bună, spuse Adena. Totuşi, de obicei, nu permit cavalerilor mei să comande meniul în locul meu.

— Ei bine, mi-ar face plăcere, răspunse el politicos, dacă de data asta te-ai lăsa pe mâna mea. Data viitoare îţi voi lăsa libertatea de alegere. Îţi promit.

— Şi o să-mi permiţi să fac asta, chiar dacă gusturile mele diferă de ale tale?

— După câte văd, mă consideri o persoană autoritară, spuse el râzând pe înfundate.

— Exact. Pare să-ţi placă foarte mult să comanzi şi ai nevoie de cineva care să te reţină puţin, fiindcă altfel o să-ţi iei nasul la purtare.

El surâse amuzat, luând în mână paharul cu un vin de Vouvray. Peste albeaţa sclipitoare a feţei de masă şi a strălucirii tacâmurilor de argint, ochii cenuşii întâlniră ochii turcoaz şi le captară privirea.

— Îmi place să cred că sunt adaptabil, spuse el cu modestie.

— Toată lumea crede asta. Dar în general, lucrurile nu stau chiar aşa. De altfel, oamenii care sunt obişnuiţi să procedeze numai după capul lor sunt cei mai puţin adaptabili dintre toţi, fiindcă sunt lipsiţi de experimente!

— Trebuie să mă simt vizat? şopti el.

— Ia-o drept un avertisment.

Holt îşi plecă privirea spre vinul de culoare deschisă şi o întrebă cu blândeţe:

— Ti-e frică de mine?

— Oh, deloc. Dacă mi-ar fi fost frică de tine, nu ţi-aş fi acceptat invitaţia.

Oare ăsta era adevărul? Adena se cam lăudase.

— Pari totuşi decisă să păstrezi distanţele în seara asta.

— Da, spuse Adena, surprinsă că se simte atât de sigură pe ea.

Asta era de-a dreptul o îndrăzneală din partea ei. Poate, dar în fond ce importanţă avea?

— Deşi ţi-am dat deja cuvântul meu? spuse el pe un ton oarecum ironic. O să sfârşesc prin a mă întreba dacă într-adevăr de mine te temi, sau mai degrabă de tine însăţi…

— Doar nu insinuezi că sunt victima unei dorinţe irezistibile?

— Ce ipoteză plăcută…

Adena izbucni în râs. Surescitarea făcea să-i curgă sângele mai repede prin corp, să-i strălucească ochii. Se simţea puţin ameţită, deşi nu băuse niciun pahar de vin.

— Îţi petreci tot timpul liber încercând să suceşti minţile femeilor?

— Nu, răspunse el pe un ton, de data asta, serios. Mă crezi sau nu, am alte scopuri în viaţă.

— De exemplu?

— Nu are mare importanţă.

— Te ascult.

— Ei bine, îmi place să mă duc să pescuiesc în munţi, dacă am

timp.

— Un mijloc tipic masculin de a-ţi pierde timpul.

— Şi câteodată pictez.

— Pictezi? repetă Adena luată prin surprindere. Ce gen de pictură?

— Acuarelă.

— Acuarelă?! exclamă ea stupefiată. Faci acuarelă! Culori atât de delicate…

— Pari destul de surprinsă.

Dar ea îi ignoră remarca.

— Unde sunt acuarelele astea? N-am văzut niciuna la tine acasă.

— Nu se potrivesc deloc cu decorul, răspunse el. În general, ele aterizează în coşul de hârtii. Să ştii că nu sunt un pictor prea bun, continuă el zâmbind. De fapt sunt destul de neîndemânatic. Dar mă distrează uneori să-mi scot culorile şi să încerc.

— Niciodată n-aş fi crezut aşa ceva! spuse Adena clătinând din cap.

Această scurtă confidenţă păru să sporească intimitatea care începuse să se stabilească între ei, ca şi cum Holt îi revelase o faţetă ascunsă a personalităţii lui. Graţie acestei mărturisiri, scăpase de persiflări şi ciocniri verbale. Adena nu lăsă să-i scape ocazia de a afla mai multe şi-l întrebă o serie de lucruri, fără să depăşească totuşi limitele discreţiei.

Mai târziu, în timp ce o ţinea în braţe pe ringul de dans, el o întrebă cu un ton de o tandră ironie:

— Întotdeauna pui atâtea întrebări la prima întâlnire?

— De ce? Nu-ţi plac femeile curioase?

— Nu prea sunt obişnuit să văd pe cineva atât de interesat de detalii. Dar mâine tu vei fi aceea care va răspunde la „interogatoriul“ meu.

— Altfel zis, dacă am înţeles bine, mă inviţi şi mâine seară?

Adena îşi ridică puţin capul pentru a-i vedea expresia chipului. Nu avea nicio intenţie să flirteze cu el, dar Holt o strânse şi mai tare în braţe şi tânăra nu protestă.

— Max o să te lase să lipseşti două seri la rând?

— O să-l întrebăm. Nu-i place să mă aştepte până târziu.

Holt avu ocazia să-şi dea personal seama că aşa stăteau lucrurile. Un câine somnoros, cu o expresie dezaprobatoare în ochi, îi primi două ore mai târziu când Holt o conduse acasă pe Adena. Max se asigură că amândoi erau teferi apoi se întoarse şi se trânti în spatele canapelei, pe covorul portocaliu, unde se cufundă din nou în visurile lui, o dată datoria împlinită.

Urmându-i exemplul, Holt se trânti leneş pe divan şi se servi cu un sherry.

— Ce câine nesuferit! oftă el. Întotdeauna se poartă aşa seara?

Adena, care se mira din nou de felul cum se comporta Holt la ea

acasă, de parcă o vizita de când lumea, se grăbi să scuze câinele.

— Te-am avertizat!

— Aşa e. Ei bine, e plăcut să ştiu că există cineva care are grijă de tine când eu nu sunt aici, spuse el filosofic.

Şi spunând asta, îşi urcă picioarele pe măsuţa joasă.

— Schnautzerii sunt loiali şi protectori, declară Adena, aşezată cu prudenţă în capătul celălalt al canapelei.

— Excelente calităţi pentru un bărbat ca şi pentru un câine, spuse el.

— Perfect de acord!

Holt ridică mâna cu nonşalanţă şi răsfiră cu degetele părul mătăsos al Adenei.

— Şi eu pot fi loial şi protector, şopti el cu o voce schimbată. Plin de resurse, îndemânatic, vesel, gene…

— Taci din gură sau te gonesc înainte să-ţi termini paharul de sherry.

— De ce eşti atât de neîncrezătoare când mă port drăguţ?

Holt se apropie de ea şi o sărută uşor pe tâmplă.

— Pentru că am impresia că darurile tale nu sunt dezinteresate.

— Şi vrei să rămâi liberă?

— Nu vreau să te simţi lezat, ceea ce s-ar întâmpla în mod sigur dacă ţi-aş accepta cadourile fără să-ţi ofer ceea ce aştepţi în schimb de la mine.

Tonul ei fusese cam brusc. Adena încerca să rupă farmecul cu care o prinsese în mrejele lui toată seara.

— E adevărat. N-ar fi drăguţ din partea ta dacă m-ai frustra. Eu vreau totul…

Holt se lipi de ea. Mâna lui îi dădu la o parte părul mătăsos şi o sărută pe ureche. Adena se încordă fiindcă instinctul îi spunea că era timpul să ridice o barieră între ei, dar bărbatul îi cuprinse bărbia cu palma şi trase spre el chipul ei luminos pentru a o săruta.

Sub îndrăzneala buzelor lui, Adena se înfioră dar se supuse sărutării arzătoare şi umede.

Totuşi, aparent, rămânea destul de degajat pentru a adormi neîncrederea Adenei. Părea extrem de stăpân pe sine, aşa încât ea nu se temu de un pericol imediat. Putea să se lase în voia plăcerii pe care o trezise în ea. Holt va pleca în curând, aşa că ea nu risca nimic.

Cu un geamăt care părea că izvorăşte din adâncul pieptului ei, Adena îşi ridică mâinile şi degetele ei răsfirară părul des şi îngrijit al bărbatului. Drept răspuns, ea simţi încordându-se corpul viguros care se lipise de al ei. Tresări şi evidenta dorinţă a lui Holt îi aprinse simţurile. Degetele ei se crispară. Holt o îndepărtă puţin de el, în aşa fel încât să-şi sprijine capul de pieptul ei.

— Adena, frumoasa mea cea dulce… Lasă-mă să rămân lângă tine

în seara asta. Se pare că te simţi bine în braţele mele şi eu te doresc atât de mult…

Mâna lui alunecă de-a lungul coapsei, urcând până la talie. Ţesătura rochiei negre nu oferea decât o slabă protecţie împotriva senzaţiilor pe care le trezea în ea mângâierea lui. Un fior o străbătu pe Adena din cap până-n picioare şi se ghemui la pieptul lui. Închise ochii la ideea pericolului care o pândea acum.

Încurajat de reacţia ei, mâna lui Holt se apropie de sfârcul sânului drept. Adena îşi ţinu răsuflarea. Nu purta sutien şi Holt întâlni sub mătasea rochiei dulcea curbă a pieptului. Tânărul nu-şi putu reţine un geamăt de dorinţă.

Adena îşi sprijini capul de umărul lui şi întredeschise buzele când, sub mângâierile lui îndrăzneţe, simţi că sfârcurile i se întăresc de dorinţă. Atunci, cambrându-şi trupul mlădios, se abandonă voinţei lui.

— Holt! Oh, Holt!

— Ce e, scumpa mea? îi şopti el cu o voce puţin răguşită de pasiunea care electrizase parcă aerul. Nu-ţi place efectul pe care-l producem unul asupra celuilalt?

— E prea… E prea devreme… reuşi ea să îngaime, în timp ce mâna lui Holt părăsea sânul pentru a căuta fermoarul rochiei.

Înainte ca ea să fi putut protesta, rochia păru că se evaporase. Rămăsese acum goală până la talie.

— Ba nu, nu e prea devreme, spuse el plecându-şi capul pentru a gusta cu buzele din dulceaţa sânilor ei. Din prima seară trebuia să se întâmple asta. Te vreau numai pentru mine. Am ştiut asta chiar din momentul în care te-am văzut!

Se îndepărtă puţin şi o sprijini pe Adena de perne. Sandalele elegante cu barete aurite căzură pe covor.

— Crede-mă, scumpa mea, spuse el acoperindu-i cu sărutări gâtul şi sânii, o să mă ocup de tine. O să mă ocup de toate.

Cât era de tentată să-l creadă pe cuvânt, să aibă încredere în el! Totuşi, o mică voce îndepărtată îi şoptea să fie în gardă. Acest bărbat pretindea că poate cumpăra totul. El nu înţelegea emoţiile dragostei. O dorea, atâta tot.

— Te cred, Holt, îi spuse ea strecurându-şi mâinile sub haina lui. Eu nu sunt însă prea sigură…

— Păstrează-mă aici, lângă tine, în noaptea asta, şi mâine dimineaţă vei fi sigură.

Văzu strălucind în ochii lui o flacără. Într-o clipă Holt se debarasase de cravată şi Adena se trezi cu spatele lipit de perne.

El o îmbrăţişă cu pasiune şi-şi ascunse capul la pieptul ei. Aproape că o strivea cu greutatea lui, obligând-o să-şi dea seama de puterea dorinţei lui, care părea că nu suportă amânare. Cuprinsă de un val de senzualitate, Adena se simţea atât de atrasă de el încât orice

posibilitate de a raţiona logic părea imposibilă.

Când începu cu degete tremurânde să-i descheie nasturii de la cămaşa albă, Holt scoase un lung oftat de plăcere care o recompensă pentru iniţiativa ei. Simţea o profundă satisfacţie la ideea că seduce un asemenea partener.

Cămaşa se deschise dezvăluind un piept viguros şi bronzat. Triunghiul de păr negru care ajungea până aproape de talie îi atrase degetele care începură să se joace nervoase cu cârlionţii mătăsoşi.

— Adena, cât de mult te doresc…

Vocea lui răguşită îi topi orice urmă de rezistenţă. În mod inconştient întredeschise buzele pentru a-l atrage şi, imediat ce Holt primi acest mesaj, puse mâna pe şoldurile ei şi făcu să alunece şi mai jos rochia neagră.

— Scumpa mea, lasă-mă să-ţi arăt ce plăcut poate fi, rosti el cu o tandră autoritate, privind-o drept în ochi. Îţi jur că n-o să regreţi.

— Holt, de ce te grăbeşti? şopti ea cu o voce tremurătoare, neputând să reziste valului de senzaţii care o asaltau. Mi-ai promis…

Lumina lampadarului îi scălda corpul. Privirea lui Holt se opri asupra minusculei bucăţi de dantelă care-l mai acoperea încă şi asupra lanţului de aur, cu o lucrătură fină, de la gât. Holt atinse bijuteria cu vârful degetelor.

— Îţi dă aerul unei frumoase captive… Foarte sexy.

Pe buzele lui se întipări un surâs plin de subînţelesuri. Începu să traseze cu vârful limbii dâre de foc pe trupul ei. Fără să-şi ridice capul, îi cuprinse şoldul cu mâna lui puternică şi posesivă. Sub el, Adena se mişcă uşor.

— Recunoaşte că mă doreşti, iubita mea sclavă, îi şopti el, cu gura lipită de pielea ei caldă şi catifelată. Acordă-mi măcar această plăcere!

Adena îşi încolăci braţele în jurul corpului lui, pe sub cămaşa deschisă şi, în timp ce el o aţâţa atingându-i cu limba sfârcurile întărite ale sânilor, simţi că i se accelerează respiraţia.

— Trebuie… trebuie să ştii că te doresc şi eu, îi mărturisi ea, dându-şi capul spre spate.

— Mai spune-mi o dată asta…

— Ce-mi dai dacă te ascult? îi şopti ea provocatoare.

O clipă, el rămase nemişcat. Apoi mâna lui o strânse aproape cu brutalitate de şold şi-i muşcă umărul destul de tare pentru a o face să tresară de durere.

— Tot ce vrei, spuse el cu elanul bărbatului dominat de pasiune. Cere-mi. Dacă îmi stă în putere, o să ai ce vrei. Dar spune-mi ce-ţi doreşti.

— Niciun cadou din partea ta n-ar putea să mă facă să pronunţ aceste cuvinte, Holt Sinclair, şopti ea cu o voce schimbată, cu ochii întunecaţi de emoţie. Niciunul!

El îşi ridică imediat capul ca s-o privească. Relieful pometilor şi ridurile gurii dădeau chipului său viril o expresie dură care o tulbură.

— Adena!

Atitudinea ei provocatoare dispăru. Lăsă degetele să se joace în voia lor prin părul lui negru şi-l privi pe Holt, profund emoţionată.

— Ţi-am spus că niciun cadou nu m-ar putea face să pronunţ cuvintele pe care le aştepţi, Holt, şi este purul adevăr. Dar o să le pronunţ fără să aştept nimic în schimb. Te doresc. N-am dorit niciodată un bărbat aşa cum te doresc pe tine în seara asta.

Ochii lui întunecaţi scânteiară. Adena crezu că el o să-i vorbească dar, parcă lipsindu-i cuvintele, Holt o acoperi cu trupul lui, ascunzându-şi faţa în părul ei. Adena simţi tensiunea de care era cuprins şi-l mângâie drăgăstos pe spate.

Drăgăstos, îşi spuse ea, repetând de câteva ori cuvântul în gând. Părea să corespundă perfect sentimentelor ei. Era oare îndrăgostită de Holt Sinclair? Din acest motiv, în această seară, bunul-simţ şi sângele rece o părăsiseră?

Speriată de această idee, îşi dădu brusc seama de realitate, de goliciunea ei, de intimitatea scenei.

— Ce s-a întâmplat, Adena? Parcă ai îngheţat! Oh, nu acum, nu în seara asta! Vreau să fii a mea! Trebuie!

Rugămintea lui Holt era atât de imperioasă încât ea fu gata să cedeze. Doar teama că se înşela, că nu era vorba de o emoţie sinceră, o împiedică pe Adena să cedeze. Avea nevoie de timp. Trebuia să reflecteze. Totul se întâmplase atât de repede!

— Holt, te rog, spuse ea. Mi-ai promis că n-o să mă forţezi. Îmi trebuie timp.

— Adena, te doresc şi mă doreşti. Ai recunoscut asta. De ce n-ai încredere în mine?

— E prea devreme… şopti ea, aproape cu tristeţe.

Spunea adevărul dar dorea în acelaşi timp să fie o minciună.

Holt stătea acum întins lângă ea, neavând nevoie să-i mai demonstreze altfel evidenţa dorinţei lui. Amândoi ştiau că el era gata s-o posede şi că ea era pregătită să i se dăruiască. Ochii lor se întâlniră şi Adena îl lăsă pe Holt să hotărască pentru ei.

După o lungă tăcere plină de încordare, el oftă resemnat şi se ridică. Adena rămase întinsă, pândind emoţiile care se perindau pe chipul întunecat al lui Holt.

— Mulţumesc, rosti ea cu blândeţe.

— Pentru că am procedat ca un gentleman? Nu-mi mulţumi pentru asta. Mă simt mai degrabă ca un idiot patentat.

Apoi Holt sări în picioare, nepărăsind însă din priviri corpul ei gol. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă incredibil de vulnerabilă.

Adena îşi găsi rochia pe pipăite şi se îmbrăcă în timp ce Holt, continuând s-o privească fix, îşi încheia nasturii de la cămaşă. Tânăra simţi că se înroşeşte.

În cele din urmă, Holt făcu un pas spre ea şi o luă în braţe.

— Pe mâine seară, îi spuse el cu o voce încordată. Să fii gata la ora şase. De acord?

— De acord.

O strânse cu putere în braţe, apoi o sărută pe păr.

— Adena, n-am niciun chef să plec de la tine în seara asta.

— Ştiu, murmură ea.

— Dar mă expediezi totuşi… încheie el cu un umor care destinse puţin atmosfera. De ce mă fixează Max?

Adena întoarse capul pentru a-i urmări direcţia privirii şi-l văzu pe Max care-i pândea, postat în spatele canapelei, cu botul pe labe.

— Aşteaptă ca să te conducă politicos până la uşă.

— Când am suferit o înfrângere ştiu să recunosc asta, mormăi Holt depunând un ultim sărut, un sărut pătimaş, pe buzele oferite de ea.

Atingându-i şoldul cu mâna, el repetă:

— Nu uita! Pe mâine seară!

— Cum aş putea uita?

— Mergem în Chinatown.

— Şi de ce n-am cina aici?

Invitaţia îi scăpase fără voia ei. De fapt, îl voia la ea acasă. Dorea prezenţa lui virilă şi plină de siguranţă în apartamentul ei.

— Atunci eu o să aduc vinul, îi propuse el repede, ca şi cum nu voia să-i lase timp să se răzgândească.

— Foarte bine.

— Noapte bună, Adena.

— Noapte bună, Holt.

Uşa se închise cu un zgomot uşor în urma lui. Adena şi Max rămaseră singuri şi tăcuţi, ca fermecaţi; câinele şi tânăra femeie priviră câteva clipe uşa. Apoi Adena pronunţă cu tristeţe:

— El crede că mă poate cumpăra. Ce părere ai, Max?

Animalul îşi ridică întrebător botul şi făcu spre ea câţiva paşi, gata să-i ofere siguranţă şi îmbărbătare. Ea se aplecă şi-i mângâie cu afecţiune urechile.

— Să ştii de la mine, Max, că va trebui să-l învăţ că anumite lucruri nu se cumpără, ci se dăruiesc. Crezi că e capabil să înţeleagă asta?

Ochii căprui, plini de seriozitate ai lui Max o fixară prin smocul lung de şuviţe argintii.

— Am impresia că-l placi, nu-i aşa? îi spuse Adena zâmbind. Pari destul de nemulţumit de plecarea lui Jeff!

Tulburarea pe care o încercase văzându-se sensibilă la prezenţa unui alt bărbat atât de repede după ruptura cu Jeff dispăruse în mod

ciudat. Niciodată lucrurile n-au mers cu adevărat bine între Jeff şi mine, îşi spuse ea traversând apartamentul ca să stingă lămpile. Şi fără îndoială că ştiam asta de la început.

Despărţirea fusese atât de uşoară. Ar putea să-l părăsească pe Holt cu aceeaşi uşurinţă dacă ar descoperi că el nu corespundea exigenţelor ei de onestitate?

Ce întrebare ridicolă! îşi dădu singură răspunsul imediat. Nu petrecuse decât trei seri împreună cu Holt. Evident, aceste câteva ore trăite împreună îi învăţaseră multe unul despre celălalt. Ea personal îl „ghicise“ destul de bine pe Holt Sinclair pentru a şti că nu era genul de om pe care şi l-ar fi dorit ca patron. Dacă nu… dacă nu va învăţa să iubească… dacă nu va învăţa să creadă în dragostea altuia, dacă nu va învăţa că legăturile între două fiinţe omeneşti nu sunt nişte afaceri băneşti, că există şi legături durabile şi profunde.

N-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Holt obişnuia să-şi cumpere partenerele. Își dăduse oare seama de greşeala lui? Era în stare s-o înţeleagă?

Adena îşi băgă nasul în pernă, cu mintea ocupată să retrăiască seara şi toate subiectele de conversaţie, de la cele profesionale la cele intime.

Pentru a-şi schimba cursul gândurilor, încercă să reflecteze la planurile pe care şi le făcuse de a petrece o scurtă vacanţă, de una singură în munţii din Sierra Nevada, ţara aurului. Dar, ciudat, ideea n-o mai încânta acum la fel ca la început.

Când Max intră în cameră pentru a se culca pe covorul de la picioarele patului, Adena zâmbi în sinea ei.

— Sper că ştii ce faci, Max, fiindcă eu nu mai sunt deloc sigură de asta!

Max se întinse satisfăcut. Adena îl cunoştea prea bine ca să ştie că liniştea lui constituia un răspuns: îşi amintea de mârâiturile câinelui de câte ori Jeff intra în apartament. Cum de putuse Max să ghicească de la început că Jeff nu era croit din stofa din care se fac soţii buni?

— Nici Holt nu e mai breaz, de altfel, se adresă Adena câinelui tăcut. El nu înţelege nimic din dragoste. Poţi să pariezi liniştit că mariajul e ultima dintre grijile lui.

Şi brusc începu să se gândească ce ar însemna o legătură cu el. Adena avu sentimentul că Holt voia totul… sau nimic. Şi că, mai devreme sau mai târziu, el va pretinde totul.

Şi ce va face ea în momentul respectiv? Nu vreau să mă gândesc acum la asta, îşi spuse tânăra femeie băgându-şi capul sub pernă, în încercarea disperată de a adormi.

Dar trebui mult timp să adune coloane interminabile de cifre ca să-şi găsească somnul.

Capitolul 5

În seara zilei următoare, Adena tocmai terminase de făcut o salată de andive, sfeclă roşie şi avocado, când se auzi soneria. Holt sosise mai devreme, îşi spuse ea ştergându-şi degetele înainte de a se îndrepta spre uşă cu un mers graţios, încântată că a început să pregătească din vreme cina.

Alesese pentru această seară o fustă din catifea mov care se asorta cu un corsaj retro cu mâneci lungi şi guler, împodobit cu panglici şi dantele şi strâns în talie.

Zâmbi, fiindcă Max ajunsese înaintea ei la uşă, dar aerul ameninţător al câinelui o puse imediat în gardă. Nu era Holt. Apăsă încruntată pe butonul interfonului.

— Da?

Vocea lui Jeff Carrigan îi pricinui un asemenea şoc încât Adena nu se mai îndoi că-l alungase complet din mintea ei.

— Deschide, Adena, vreau să-ţi vorbesc.

— Dar, Jeff…

Cedă cu regret, hotărâtă să nu-l primească în casă pe musafirul nepoftit dar, înainte să fi putut scoate vreun cuvânt, el o dădu la o parte şi intră în apartament.

Trăsăturile lui frumoase erau deformate de furie. Adena avu impresia că băuse prea mult.

— Ce joc faci, Adena West? îi spuse el, cu maxilarele crispate, şuierându-şi vorbele printre dinţii strânşi.

— Calmează-te, Jeff. Ce naiba te-a apucat? În primul rând nu mai urla. O să te audă vecinii.

— Puţin îmi pasă! Crezi că o să scapi atât de uşor? Vicleană mică ce eşti, o să-ţi rup gâtul!

Un mârâit furios îi întrerupse monologul. Max îl privea fix, cu instinctiva ostilitate a unui câine de rasă ai cărui confraţi erau folosiţi de secole ca paznici şi protectori ai stăpânilor. Ameninţarea din ochii lui nu putea fi ignorată.

— Max, culcat! îi porunci Adena.

Comanda fusese dată la timp, fiindcă într-o clipă câinele şi-ar fi înfipt colţii într-o parte mai cărnoasă a anatomiei intrusului. Câinele se stăpâni dar nu se retrase. Un lătrat înăbuşit îi avertiza că rămâne pe poziţie.

— Potolește-ți câinele. Oricum n-are cum te ajuta.

— Nu mă mai insulta şi spune-mi ce s-a întâmplat. De ce te comporţi şi tu ca un animal? Nu mai avem nimic în comun, ţi-am spus asta şi nu mă mai obliga să ţi-o repet. Ţi-am spus-o din ziua când am venit să-ţi vorbesc despre mita pe care o plăteşte firma voastră!

— Şi ai profitat de asta ca să plasezi mica ta informaţie direct la Sinclair!

Stupefiată, Adena se dădu cu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat! Ţi-am dat şansa să pui capăt acestui trafic de informaţii şi, abia când am înţeles că n-o să faci nimic în sensul ăsta, am considerat că e necesar să informez firma *Sin Tech*. Dar n-am vândut informaţia. N-am făcut decât ceea ce am considerat că e cinstit să fac!

Jeff se apropie şi mai mult de ea şi Adena fu cuprinsă de spaimă. Dacă lucrurile se agravau, va fi obligată să strige.

— Nu-mi mai turna baliverne! Ştiu că te-ai vândut, pe tine şi informaţiile tale, acestei canalii. Ai ieşit ieri seară cu el la Sausalito.

— De unde ştii?

— Aţi fost văzuţi! urlă el. Şi persoana care v-a recunoscut n-a ezitat să mă avertizeze. Ai mai vândut şi altceva, Adena? Câteva secrete ale laboratoarelor noastre au reuşit să te bage în patul lui Holt Sinclair?

— Ce naiba eşti aşa greu de cap! Pricepe odată că nu i-am vândut nimic! I-am spus adevărul despre mita pe care o plătesc *Laboratoarele Carrigan* unui salariat corupt de la *Sin Tech,* fiindcă am considerat că avea dreptul să afle asta, dar nu i-am *vândut* nimic! De altfel, bietul meu Jeff, informaţia mea nu prea i-a folosit, fiindcă era deja la curent cu scurgerile de date.

— Nu-i adevărat! Omul nostru ne-a mai furnizat informaţii şi a doua zi după plecarea ta.

— Doar Holt va decide când va pune capăt activităţii omului vostru. El mi-a spus că mai aşteaptă doar ca să strângă destule dovezi.

— Atunci nu e de mirare că nu vrei să-ţi reiei slujba! Ai tăiat toate punţile fiindcă Sinclair ţi-a oferit mai mult! Dar n-o să-ţi meargă, Adena! O să te învăţ eu minte să mă fentezi în favoarea celui care oferă mai mult. Îmi închipui că nu aţi vorbit despre căsătorie. Doar nu e nebun de legat. Te sfătuiesc să nu refuzi cadourile pe care ţi le oferă, pentru că Holt Sinclair nu are obiceiul să se însoare cu amantele lui…

Puse mâna pe braţul ei atât de brusc încât tânăra tresări.

— Jeff!

Max mârâi dar Jeff nu-i dădu drumul. Adena se zbătea fără succes. Carrigan o smuci de încheietura mâinii şi tânăra se dezechilibră.

— Nu, Jeff!

Protestul ei declanşă atacul. Max sări. În acelaşi moment uşa de la intrare se dădu de perete.

— Ce se întâmplă aici?

Adena auzi simultan vocea tăioasă a lui Holt, pe care statura masivă a lui Jeff o împiedica să-l vadă, şi urletul agresorului ei atacat de Max care-şi înfipsese colţii în pulpa lui. Apoi Carrigan fu smuls de lângă ea şi proiectat spre uşă.

— Ia-ţi labele de pe ea sau te omor!

Max lătra din răsputeri ca să-l încurajeze pe Holt, în timp ce Jeff se sprijinea de tocul uşii.

— Ea este a mea, reluă Holt cu o voce aspră. Şi dacă mai faci vreun gest cât de mic, o să te spulber pe tine şi laboratoarele tale. Pricepi, Carrigan? Ştiu să protejez ceea ce-mi aparţine. Uită asta şi o să vezi cât o să te coste.

— Ţi-o cedez cu plăcere, Sinclair! articulă Jeff în timp ce ieşea.

Faţa lui era încă roşie de mânie, însă îi mai rămăsese încă destul bun-simţ pentru a-şi da seama de situaţia în care se pusese singur. Nu ajungi vicepreşedintele unui laborator de cercetări fără un minimum de inteligenţă, chiar dacă eşti fiul patronului. Continuă totuşi cu tupeu:

— Totul sau nimic, exact stilul tău, Sinclair. O să vezi pe propria ta piele ce înseamnă. Eu sunt încântat că mi-am dat seama înainte să fi făcut greşeala să mă însor cu ea!

— Ieşi, Carrigan!

Max, care se ţinea scai după Holt, lansă un lătrat de avertizare.

Sunt fantastici, ăştia doi, îşi spuse Adena. Jeff Carrigan se gândi probabil la acelaşi lucru, fiindcă trecu pragul şi coborî rapid cele câteva trepte care duceau spre poarta de intrare a imobilului.

Holt încuie uşa şi se întoarse spre Adena care se sprijinise tremurând de bibliotecă, avându-l pe Max la picioarele ei. Privi capul mândru al câinelui, apoi chipul bărbatului şi găsi în expresia lor o anumită asemănare.

Îngenunche obosită, ca să mângâie capul câinelui.

— Oh, Max… Unde ai învăţat să te comporţi ca un vagabond?

— Este un comportament obişnuit pentru masculii din rasa lui, spuse Holt care se aşezase alături de ea şi o luase în braţe. Doamne, Adena, când am intrat şi l-am văzut pe Jeff bruscându-te, mi-a venit să-l omor. Ce s-a întâmplat?

Adena mai tremura încă. Îşi ascunse faţa la pieptul lui şi scoase un oftat adânc. Braţele care o înconjurau, vigoarea pieptului de care se sprijinea, constituiau nişte repere solide într-o lume care, timp de câteva minute, se clătinase în jurul ei.

— El… el a descoperit că ne întâlnim. Crede că ţi-am vândut informaţia privind scurgerea de date şi că ţi-am mai dezvăluit şi alte secrete ale *Laboratoarelor Carrigan.* El m-a acuzat de… de…

— De ce anume? o întrebă Holt cu o voce joasă.

— N-are nicio importanţă, şopti ea cu un zâmbet curajos, deşi încă

puţin temător. Cred că era băut. Mi-a spus câteva lucruri pe care prefer să nu le repet. În orice caz, am fost foarte bucuroasă să te văd apărând.

Holt o privi, fără să-i zâmbească însă.

— N-ar fi trebuit să-l primeşti în casă.

— Nici n-am avut intenţia, replică ea. Am răspuns maşinal la sonerie şi a dat buzna peste mine în casă.

Holt se ridică, apoi o ajută şi pe ea să se ridice. Max îşi cerea recompensa sărind în jurul Adenei, care se simţea mai în largul ei cu câinele decât cu Holt.

Mângâie capul gri al schnautzerului.

— Da, Max. Eşti un câine bun şi sunt mândră de tine. Dar spune-mi, nu-i aşa că nu l-ai iubit niciodată pe Jeff? Am impresia că abia aşteptai ocazia să-l apuci de picior!

— Adena, nu mai glumi, îi spuse Holt punându-şi mâinile cu fermitate pe umerii ei pentru a o forţa să se uite la el. Vreau să-mi dai cuvântul că n-o să mai ai niciodată vreo relaţie cu Carrigan.

— Ei bine, replică ea, nu cred că asta e o problemă. Nu cred că Jeff va mai încerca să mă vadă!

— Adena, vreau să-mi dai cuvântul. N-o să-i mai deschizi uşa, n-o să-i mai răspunzi la telefon, n-o să-l mai laşi să se apropie de tine!

— Nu-ţi mai face probleme, spuse ea un pic enervată de insistenţa lui. Îţi promit că n-o să încerc să-l întâlnesc. Sunt prea fericită că am scăpat de el. Şi acum aş dori să-ţi atrag atenţia asupra faptului că eu joc aici rolul victimei inocente. Mi-ar plăcea ceva mai multă simpatie şi ceva mai puţină morală.

O scurtă tăcere încordată plană, timp în care Holt trebui să se decidă dacă îşi continuă sau nu lecţia moralizatoare. Apoi mormăi ceva de neînţeles şi o strânse în braţe.

— Prostuţă mică! Îţi dai seama de cantitatea de adrenalină care mai circulă în venele celor doi bărbaţi din încăpere? Şi mie şi lui Max ne trebuie puţin timp să ne regăsim comportamentul normal după ce neam apărat proprietatea privată!

— Proprietatea privată! Îmi place teribil expresia asta… Ce naiba, doar nu vă apăraţi proprietatea privată ci veneaţi în ajutorul unei femei aflate la ananghie!

— Cum vrei tu, scumpa mea, spuse el conciliant, cu un gest posesiv care-i dezminţea vorbele.

— Şi femeia aflată la ananghie vă este foarte recunoscătoare, continuă Adena pe un ton glumeţ, împingându-l cu hotărâre.

Apoi îi adresă un surâs vesel.

— Pentru Max am un os mare cu multă carne.

— Şi pentru mine? o întrebă Holt, ai cărui ochi se însufleţiră în sfârşit de o scânteiere de bună dispoziţie.

— Pentru tine am o cină bună.

— Ce şi-ar mai putea dori în plus un bărbat? oftă Holt fără a-şi ascunde decepţia.

— Sticla de vin a supravieţuit ciocnirii?

— Bineînţeles. Crezi că aş fi stricat o sticlă de Chardonnay ’79 pentru simpla plăcere de a-i sparge capul lui Carrigan cu ea?

Dintr-o plasă lăsată în apropierea uşii, scoase o sticlă învelită în hârtie.

— Sunt încântată că ai avut prezenţa de spirit de a salva mai întâi ce era mai important, spuse Adena îndreptându-se spre bucătărie, cu Holt pe urmele ei.

Cu o uşurinţă plină de familiaritate, Holt luă unul din scaunele de la bucătărie, îl întoarse şi se aşeză călare pe el, cu coatele sprijinite de spătar, privind-o pe Adena care făcea ultimele pregătiri.

— Miroase bine, şopti el fără să-şi ascundă curiozitatea.

Îi simţea cu intensitate prezenţa, ştiindu-se observată. Cu coada ochiului îl văzu pe Holt scoţându-şi haina de piele şi punând-o pe un scaun. Purta un pulover de caşmir, pus peste o cămaşă cu dunguliţe şi nişte pantaloni de culoare închisă. Părul i se ciufulise în timpul încăierării, dar ei i se părea teribil de seducător aşa.

Când începu să taie dovleceii, Max intră în bucătărie şi se culcă la picioarele lui Holt.

— Ce-ai zice de un păhărel de sherry ca aperitiv? o întrebă Holt.

— Ultima dată când te-am văzut profitând de sticla mea de sherry era după cină.

— Dar sherry-ul se adaptează la toate situaţiile, remarcă Holt care ieşi o clipă pentru a aduce două pahare de cristal pline.

Puse un pahar la îndemâna ei pe masa de lucru acoperită cu faianţă şi se reinstală pe scaunul lui.

Adena luă o înghiţitură de sherry.

— Contezi pe acest remediu ca să-ţi calmezi nervii? îl întrebă ea, întorcându-se la pregătirea dovleceilor.

Îi plăcea grozav să bea un pahar în compania lui Holt, în propria ei bucătărie, într-un decor atât de familiar.

— E perfect pentru a neutraliza agresivitatea, spuse Holt. Să-i dau puţin şi lui Max?

— Max n-a băut picătură de alcool în viaţa lui!

— Ei bine, e timpul. Ce vârstă are?

— Doi ani şi jumătate. Holt, ce faci?

Adena se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Holt turnând câteva picături din paharul lui cu sherry în castronul câinelui care părea foarte interesat.

— Prea îl protejezi, draga mea. Puştiul trebuie să înveţe să trăiască.

— Dacă îmi îmbeţi câinele, îţi jur că…

— Absurd. Max este un animal demn şi rezervat. Vezi? Ştie să bea.

Uluită, Adena îl privi pe Max care lipăia alcoolul cu delicateţe. Holt părea atât de mulţumit de el încât Adena avu brusc o intuiţie.

— Ai avut şi tu un câine, Holt?

El îşi ridică ochii, puţin surprins de întrebarea ei.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Nu ne-ar fi permis asta la orfelinat şi, pe urmă, n-am avut niciodată timp să…

— La orfelinat! Ai fost crescut într-un orfelinat!

— Ei bine, doar nu e deşertul Gobi, să ştii! N-are rost să faci mutra asta! Se mai întâmplă, închipuie-ţi, şi lucruri de-astea! Orfelinatele există cu adevărat.

— Ştiu, dar n-am… în sfârşit, nu cred că am cunoscut vreodată pe cineva care a crescut la orfelinat.

El zâmbi.

— Situaţia s-a mai îmbunătăţit faţă de secolul trecut.

— Nu mai dau tăiţei cu apă în loc de tăiţei cu lapte?

Adena încerca să adopte un ton uşor fiindcă, era evident, nici el nu voia să pară serios. Dar în sinea ei se întreba dacă într-adevăr orfelinatele se schimbaseră.

— Tăiţei cu apă, da, dar pe săturate, replică el.

Cu mâinile ocupate de ultimele preparative, Adena îşi lăsă gândurile să rătăcească în voia lor. Ce efect putea avea asupra unui om faptul că fusese crescut într-un astfel de loc, unde nu poţi fi înconjurat niciodată de dragostea şi atenţia atât de necesare unui copil? Convingerea pe care o avea Holt, devenit între timp adult, că poate cumpăra dragostea ca pe un lucru oarecare, se explica poate prin această nefericită educaţie.

— Adena?

— Da?

— Ce alte acuzaţii ţi-a mai adus Carrigan?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, ţi-am mai spus. Era scos din fire şi mi-a aruncat în faţă o groază de lucruri pe care fără îndoială le va regreta mâine.

— Te-a acuzat că eşti…

— Eşti gata să te aşezi la masă?

— Adena…

— Du tava pe masă. Max, nu mai cerşi sherry.

Cu privirea întunecată, Holt luă tava pe care ea i-o puse în mâini. Adena înţelese că el accepta să amâne subiectul, pentru moment.

— Ce-s astea? o întrebă el examinând micile bucăţi de legume aşezate pe farfurii.

— O specialitate de morcovi şi dovlecei cu un sos tartar, îi explică ea. Mai avem şi crabi opăriţi în crusta lor, cu o salată de avocado, sfeclă şi andive. Ceva obiecţii?

— Mai bune decât tăiţeii. Eu mă ocup de vin.

Din acel moment, seara care începuse atât de prost se desfăşură armonios, amical chiar şi, spre fericirea Adenei, într-o atmosferă de romantism. În clipa în care ea aduse desertul în salon – un meringue de ciocolată – se întreba dacă se îndrăgostise de Holt Sinclair. Se aşeză pe canapea, îl servi pe Holt cu o porţie zdravănă şi-l privi făcând focul în şemineul modern. Un şemineu suspendat, emailat în alb.

El îşi frecă mâinile şi acceptă farfuria cu un oftat de uşurare.

— Max n-a gustat niciodată meringue de ciocolată, îi spuse Adena cu un surâs şiret.

— A avut parte de destule noutăţi în seara asta.

— Nu-i oferi puţin din desertul tău?

— Ce-i mult strică, şopti el băgându-şi în gură o bucată zdravănă.

Terminară prăjitura într-o tăcere care nu avea nimic apăsător şi, exact în momentul în care Adena se întreba dacă el va încerca s-o sărute, Holt o luă în braţe cu o mişcare atât de naturală încât orice urmă de tensiune se risipi.

— Miroşi a ciocolată, îi şopti el ridicându-i bărbia.

— Îţi place?

— La nebunie…

Îşi plimbă uşor buzele pe ale ei, fără să insiste. Strâns înlănţuiţi se duseră să se aşeze în faţa focului, privind flăcările şi vorbind despre câte în lună şi-n stele. Este atât de plăcut încât un străin ne-ar lua drept nişte soţi fericiţi, îşi spuse Adena, alungând imediat acest gând. Dar ideea îi reveni cu viclenie în minte. Adena voia să creadă că, în această seară, Holt era numai al ei. Şi mai voia să creadă că şi el acceptase ideea că pot forma un cuplu.

Holt nu făcu nimic pentru a-i distruge iluziile. Mult timp după aceea, când îşi lipi buzele de pielea catifelată a obrazului ei, Adena era mult prea pierdută în lumea ei imaginară pentru a-i putea rezista. Dorinţa se trezi imediat în ea.

— În seara asta, când ţi-am trecut pragul, eram gata să omor pe cineva, îi şopti el la ureche. Ideea că un alt bărbat ar putea doar să te atingă mă înnebuneşte. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta. Te doresc cu violenţă. Ai simţit asta aseară?

— Să simt ce? îi replică ea cu o voce schimbată, sprijinindu-şi capul de braţul lui.

— Mi-ai spus că şi tu mă doreşti, nu-i aşa?

O ploaie de sărutări o împiedică pe Adena să-i răspundă imediat. Apoi trase aer în piept.

— Da, era adevărat.

Putea să răspundă altceva? Nu, în niciun caz.

— Îmi era atât de teamă că te-ai schimbat, că o să-ţi lipsească astăzi curajul…

— Să pregătesc o cină în doi nu constituie aventura secolului! spuse ea veselă. Curajul meu a făcut faţă până în acest punct.

El îi atinse vârful nasului cu limba.

— Aha, deci aşa stau lucrurile? Dar nu te-ai gândit la ce s-ar putea petrece după?

— Nu mă forţa, Holt, îi spuse ea cu o convingere pe care era departe de a o încerca.

— Nu, îi răspunse el cu simplitate.

Dar sărutarea pe care i-o dădu, transformată imediat într-o îmbrăţişare pătimaşă, făcu să explodeze atmosfera paşnică de până atunci. Adena înţelese ce voia Holt. Îşi ridică mâinile pentru a-l reţine, sau pentru a-l respinge poate, dar imediat ce întâlni ţesătura mătăsoasă a caşmirului care-i acoperea umerii, degetele ei căutară cu înfrigurare corpul lui musculos.

— Holt, oh, Holt! gemu ea printre sărutările pătimaşe care-i tăiau respiraţia.

— Spune-mi că mă doreşti, o imploră el, vreau să aud asta, am nevoie să aud asta. Te implor, scumpa mea…

Şi apoi, între o respiraţie şi alta, şi fără niciun avertisment, el făcu un lucru neaşteptat: îşi lăsă limba să alunece în gura ei. Senzaţia o şocă, o înfierbântă şi tânăra femeie fremătă sub puterea pasiunii abia reţinute. Nu prevăzuse acest irezistibil atac, dar toată această seară de vis o lăsase fără apărare în faţa lui.

— Te doresc, Holt.

Şi te iubesc, gândi ea. Sunt îndrăgostită de tine…

Un geamăt răguşit îi scăpă de pe buze. Cu o mână, el începu să-i mângâie ceafa. Adena se cambră. Cealaltă mână acoperise degetele Adenei care se agăţaseră de ţesătura de caşmir.

Puţin câte puţin el îi conduse mâna sub pulovăr şi, când ea se arătă supusă, Holt suspină adânc. Strângându-l în braţe, Adena îi mângâie spatele musculos. Era prea excitată ca să protesteze când el îi descheie corsajul.

Încet, cu acea plăcere concentrată pe care o dovedesc bărbaţii, Holt desfăcu, una câte una, minusculele perle. Adena vibra de nerăbdare. Când el îi atinse sânii goi, tânăra gemu.

Ca electrizat, Holt o răsturnă pe canapea. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti fură buzele lui care îi sugeau sfârcurile sânilor. Ameţită de sărutările lui, Adena îşi crispă degetele în părul lui negru.

El aruncă pe jos corsajul, mângâie pielea catifelată a pântecului, apoi cuprinse sânii în căuşul palmelor.

— Am nevoie de tine, scumpa mea. Eşti perfectă.

Limba lui trasa dâre de foc în jurul sfârcurilor întărite de dorinţă, în timp ce mâinile îi alunecau în jurul taliei pentru a-i mângâia spatele. Jupa şi centura de argint bătută cu turcoaze aterizară în curând pe

covor, alături de corsaj.

În ochii lui Holt dansau flăcările argintii ale dorinţei, care se reflectau în privirea Adenei.

— Acum că am început, şopti el mângâind-o, trebuie să termin…

— Să termini ce?

— Să te dezbrac.

Unul câte unul dispărură ciorapii de mătase şi bikinii de dantelă. Adena nu se mai simţea legată de realitate decât prin uşorul tremur al degetelor lui Holt. Un surâs vag îi plutea pe buze, ameţită de această imperceptibilă manifestare de pasiune şi vulnerabilitate.

Acum se găsea complet goală în braţele lui Holt. El o îndepărtă cu blândeţe şi îngenunche în faţa divanului.

Timp de un lung moment, păru absorbit de studiul siluetei care era ţinta privirilor lui şi Adena îşi aminti că, în afară de colierul de aur de la gât, nu mai avea nimic altceva pe ea.

La lumina focului, se mai gândea la ea ca la frumoasa sclavă captivă, aşa cum făcuse în ajun?

Capitolul 6

— Ce frumoasă eşti la lumina flăcărilor, şopti Holt cu o voce vibrantă.

Încet, cu grijă, ca şi cum ea era un obiect preţios rămas de la anticii greci, el o lungi pe covorul portocaliu, apoi îngenunche lângă ea, cu ochii fixaţi pe trupul ei cu reflexe satinate.

Cu pleoapele pe jumătate închise, Adena îl privea cu o încântare vecină cu suferinţa. Îl iubea pe acest bărbat. Îi plăcea să-l vadă dezbrăcându-se în faţa ei. Îl dorea.

Umbre aurii jucară pe muşchii puternici ai umerilor lui când îşi scoase dintr-o singură mişcare pulovărul şi cămaşa. O clipă mai târziu, îşi desfăcuse cureaua şi-şi aruncase pe jos ultimele veşminte. Tremurul uşor al degetelor lui trezi în Adena un sentiment de profundă tandreţe. În ciuda virilităţii lui, Holt părea foarte vulnerabil.

Fără să pronunţe niciun cuvânt, Adena îşi deschise braţele în faţa bărbatului iubit. Într-un elan pasional el o acoperi cu trupul lui şi un murmur de dorinţă ţâşni din adâncul pieptului său. Sigur pe forţa lui, fără s-o strivească însă cu greutatea corpului, el se îndrepta încetul cu încetul spre deznodământul acestei seri petrecute sub semnul dragostei. Îi cuprinse capul în mâini ca s-o sărute.

Fu un sărut rugător, dar şi pătimaş. Gura Adenei se deschise sub buzele lui Holt a cărui limbă, forţând cu îndrăzneală bariera dinţilor, porni într-o mişcare rapidă şi excitantă. Adena simţi că i se înteţesc bătăile inimii. Degetele ei cu unghii lăcuite mângâiară spatele lui Holt, zgâriindu-l uşor. Acesta se înfioră şi-i şopti încurajator:

— Da, scumpa mea. Vreau să te fac să-ţi pierzi minţile în seara asta, să trezesc pasiunea care arde mocnit în trupul tău.

— Holt, te rog, Holt…

— Fii a mea, scumpo…

El îi acoperea gâtul cu sărutări. Adena îşi răsturnă capul pe spate şi se ridică spre el, într-o mişcare instinctivă. Picioarele se întinseră şi Holt o strânse între coapsele lui viguroase.

— Acum mă doreşti?

— Holt, puţină milă…

— Încă un pic de răbdare, spuse el sărutând-o pătimaş de la sânii plini până la pântecele plat şi şoldurile frumos arcuite.

— Holt, te rog…

Încerca în zadar să-l cuprindă în braţe pentru a-l ţine mai aproape

de ea.

— Te rog, niciodată n-am simţit…

El îi mângâie pântecele cu vârful limbii, apoi, cu capul între coapsele ei, şopti:

— Asta vreau. Vreau ca dorinţa ta să fie la fel de intensă ca a mea.

Îi mângâie piciorul şi urcă încet spre interiorul coapsei, făcând-o să se înfioare.

— Oh…

Strigătul Adenei era unul de supunere dar şi o rugăminte nerostită, fiindcă în acel moment îşi încleştă mâinile de umerii lui, poruncindu-i să continue. Şoldurile ei se ridicară. El continuă s-o mângâie, excitând-o din ce în ce mai mult cu fiecare atingere. Toate secretele şi toate curbele trupului ei îi aparţineau. În cele din urmă, o forţă cu blândeţe pe Adena să-şi îndepărteze picioarele.

— Vino, îi spuse el muşcând-o destul de tare de umăr.

— Da, da, iubitul meu, răspunse Adena.

Holt o pătrunse încet şi profund, copleşind-o cu forţa şi puterea lui, făcând-o să ţipe de plăcere şi dorinţă. Adena se agăţă de trupul lui în momentul în care o plăcere mai intensă decât îşi imaginase că ar putea exista explodă în ea, secătuindu-i trupul.

Satisfacţia pe care o încerca era totală, la fel de profundă ca a bărbatului pe care-l ţinea în braţe.

Mai târziu, mult mai târziu, Adena se mişcă uşor lângă pieptul transpirat al lui Holt şi-şi trecu degetele prin părul cârlionţat de pe pieptul atletic.

— Doar nu vrei să încerci să mă exciţi acum, când sunt epuizat şi fără apărare, spuse el fără să deschidă ochii.

— Nu mă tenta, răspunse Adena surâzând cu maliţiozitate.

— Pentru moment sunt la mâna ta, dar atenţie… îmi revin eu.

— Şi o să te răzbuni dacă abuzez de tine?

— O răzbunare extrem de plăcută…

Brusc, expresia amuzată i se şterse de pe faţă. Se ridică într-un cot şi privi chipul moleşit al Adenei. În ochii lui cenuşii, Adena văzu apărând o expresie posesivă care o îngrijoră. Totuşi, în acelaşi timp această privire i se părea plăcută şi măgulitoare.

— Frumoasa mea Adena, şopti el.

Tânăra avea impresia că el îşi caută cuvintele, dar violenţa emoţiei lui era atât de evidentă încât îi surâse cu timiditate.

Mâna lui puternică se juca acum cu lanţul de aur de la gâtul ei.

— De acum eşti a mea. Doamne, scumpa mea, niciodată dorinţa mea n-a fost atât de puternică şi presimt că data viitoare va fi şi mai rău.

— Mai rău?

El se prefăcu însă că n-a priceput gluma.

— Data viitoare ştiu ce mă aşteaptă.

— Şi ce anume te aşteaptă?

— Mi-am pierdut complet capul în braţele tale, spuse el aplecându-se să sărute sfârcul unui sân. Eşti o vrăjitoare care-şi bate joc de mine fără scrupule.

— N-aş îndrăzni!

— Hmm… Aminteşte-ţi bine: poţi să-ţi baţi joc, dacă aşa vrei. Ceea ce contează este că îmi aparţii. Frumoasa mea sclavă…

— Dar, Holt Sinclair, în zilele noastre nu mai există sclavie.

— Nuu?! făcu el pe un ton neîncrezător, urmând cu un deget conturul buzelor ei.

— Nu. Niciuna. În zilele noastre partenerii sunt egali.

— Cum vrei, scumpo. Sunt un bărbat generos. O să te las să crezi în iluziile tale atât timp cât nu vei uita realitatea.

— Realitatea? Vrei să spui, versiunea *ta* despre realitate?

— Adena, vrăjitoarea mea cea frumoasă, nu te mai juca cu mine. Priveşte-mă!

Holt aşteptă ca ea să-şi ridice capul şi să-l privească drept în ochi.

— Da, Holt?

— În această noapte mi te-ai dăruit. Voiai să-mi aparţii. Îmi aparţii acum. Am dreptul să veghez asupra ta, să mă ocup de tine. Înțelegi ce încerc să-ţi spun?

— Îmi ceri să am o legătură cu tine?

Cuvintele îşi luară imediat zborul de pe buzele lui.

— Legătura noastră a început deja. Vreau să te aud spunându-mi că îmi aparţii.

— Cum poţi vorbi de posesiune într-un asemenea moment? gemu ea.

— Ştiu, dar tu nu ignori faptul că sunt un bărbat practic. Şi momentul mi se pare oportun.

— Ei bine, fiindcă eşti un om de afaceri, te anunţ că nu-ţi pot da răspunsul înainte să citesc în întregime contractul, spuse ea amuzată. La urma urmei, chiar tu ai remarcat faptul că nu sunt prea pricepută la partea financiară a lucrurilor.

— Iar seara asta nu m-a făcut deloc să-mi schimb părerea, replică el imediat.

— Adică?

— Mi-ai dăruit totul fără să te asiguri întâi de generozitatea mea.

O certa, dar o satisfacţie ciudată răzbătea din vocea lui.

— M-ai tulburat atât de mult, încât…

— Se pare că nu vrei să purtăm o discuţie serioasă.

— Nu.

El se aplecă şi o sărută pe umăr.

— Ei bine, la urma urmei nu are nicio importanţă, rosti el. Spune-

mi ce doresc să aud de la tine şi o să avem destul timp de glumit.

— Să-ţi spun ce?

— Adena! Spune-mi! îi porunci el cu o mutră comică, abia abţinându-se să nu pufnească în râs.

Brusc, Adena înţelese. El îi cerea asta, fiindcă avea nevoie să audă aşa ceva. Voia s-o audă luându-şi un angajament. Cum ar fi putut să-l refuze?

— Eşti un tiran! îi spuse ea ca să câştige timp.

— Ca toţi proprietarii de sclavi.

— Am ghicit eu bine în seara trecută că va fi greu să te îndrepţi.

— Adena!

— Sunt a ta, Holt, iubitul meu. Dacă îţi trebuie cuvinte, iată-le: îţi aparţin. Dar aminteşte-ţi: există întotdeauna două extremităţi ale unui lanţ!

El surâse satisfăcut.

— În orice caz, eu nu-mi doresc nimic altceva decât să te strâng cu putere în braţe, spuse el îmbrăţişând-o.

*

Holt nu plecă decât în zori, nemulţumit la ideea că trebuie să plece acasă să se schimbe, pentru o nouă zi de muncă. În pragul uşii, Adena îl mai sărută o dată, în timp ce Max, somnoros, îşi privea prietenul trăgând de timp ca s-o mai poată săruta o dată pe stăpâna lui.

— O să-ţi telefonez de la birou să-ţi spun dacă mă pot elibera la prânz ca să luăm masa împreună, spuse Holt netezind cu degetul una din sprâncenele Adenei.

— Foarte bine.

— Iar diseară o să cinăm la mine. Să-l iei şi pe Max, ca să nu fii nevoită să te întorci acasă devreme.

Adena înţelese imediat ce voia el să spună. Însă dacă îl obişnuia aşa, să-şi petreacă noaptea la el, nu va mai trece mult timp până să se instaleze de tot acolo. Amândoi ştiau asta. Numai că ceva din ea se răzvrătea la gândul să se mute în locuinţa lui Holt Sinclair.

— E rândul meu să aduc vinul! spuse ea cu simplitate.

El o mai sărută o dată şi sări treptele din două în două spre superbul Ferrari care-l aştepta. Adena închise uşa în urma lui şi, clătinând din cap, îi spuse lui Max:

— Sper că ştii ce faci, fiindcă eu…

Se culcă, cuprinsă totuşi de un sentiment plăcut de bine. Holt Sinclair avea nevoie doar să înveţe să iubească. Era prea obişnuit să considere viaţa ca un şir de tranzacţii comerciale. Totuşi, noaptea pe care o petrecuseră o lăsa să spere pe Adena că-l va putea face să se schimbe. De altfel, nici nu avea de ales, fiindcă ea se angajase total în această legătură.

Când se trezi, puţin înainte de ora unsprezece, sosiră florile. Un buchet imens de trandafiri galbeni care se armonizau de minune cu covorul portocaliu şi se integrară imediat în decor. Adena îi mirosi încântată când îi luă din mâinile celui care-i adusese.

— Oh, mulţumesc! exclamă ea.

— Nu-mi mulţumiţi mie, spuse bărbatul. Eu nu sunt decât comisionarul.

— Ştiu, dar purtătorii de mesaje plăcute îşi merită la rândul lor recompensa. Şi apropo de recompensă…

Căută în portofel şi-i dădu un bacşiş nesperat.

— Oh, vă mulţumesc foarte mult! exclamă băiatul coborând în grabă treptele.

Florile nu puteau veni decât de la Holt. Adena instală buchetul pe măsuţa joasă şi căută cartea de vizită. Era acolo, însoţind o cutiuţă pe care Adena o deschise imediat. Dar când deschise elegantul pachet, toată emoţia fericită provocată de flori dispăru.

Nu putea să-i facă aşa ceva! Nu după o asemenea noapte. Nu putea s-o plătească, oferindu-i o bijuterie scumpă, ca pe o amantă care ţi-a satisfăcut poftele şi trebuie s-o recompensezi.

Examina cutiuţa albă. Dar poate că ea conţinea un inel… simbol al logodnei… În acest caz, l-ar putea accepta…

Dar cutiuţa era prea mare pentru un inel. Şi de altfel, un inel de logodnă nu se oferă prin comisionar. Privea temătoare cutiuţa albă aflată pe genunchii ei şi, brusc, preţioasele amintiri ale nopţii deveniră apăsătoare ca plumbul.

Adena mai ezită un moment, apoi ridică încet capacul şi, cu degete tremurătoare, îndepărtă ambalajul interior din mătase.

Era un colier de aur. O bijuterie superbă, delicată, cu un pandantiv de diamante.

Adenei îi veni să plângă. Cu o mână nesigură, deschise plicul argintiu care însoţea cadoul, pe care un scris grăbit îi aşternuse numele, şi citi: *Pentru cea care-mi aparţine.* Şi semnase: *H*

Mototolind încet cartea de vizită, Adena îşi întoarse spre Max chipul îndurerat.

— Cum poate să-mi facă aşa ceva? După tot ce s-a întâmplat între noi, cum îşi permite să mă trateze ca pe o curtezană, o femeie a cărei dragoste se cumpără?

Max îşi puse afectuos botul pe genunchii ei. Ochii lui căprui o compătimeau. El care participase în felul lui cu atâta veselie la seara din ajun, în dimineaţa asta nu putea face nimic pentru ea. Nici măcar să înţeleagă.

Apoi durerea se transformă în furie. Adena sări în sus, luă cutiuţa şi o privi de parcă avea în ea o maşină infernală. Puse cartea de vizită mototolită înăuntru şi trânti capacul.

— Cum de-a îndrăznit? şopti ea adresându-se câinelui care părea neliniştit. *Cum de-a îndrăznit?* Dacă el crede că o să scape aşa uşor!…

Se întrerupse pentru a răsfoi agenda telefonică şi formă numărul unei agenţii de comisionari. Mâinile îi tremurau furioase şi-i veni destul de greu să-şi controleze vocea.

În câteva clipe, totul fu aranjat. Adena puse jos receptorul şi luă o foaie de hârtie pe care începu să scrie un mesaj pentru Holt. Trebui s-o ia de trei ori de la început înainte să poată redacta primele cuvinte. Apoi refăcu ambalajul, puse mesajul lângă cadou şi aşteptă comisionarul.

După un sfert de oră pachetul plecase, însoţit de scrisoarea care spunea: *Credeam că mă apreciezi mai mult, dar alături se află dovada că m-am înşelat.*

Privindu-l pe fereastră pe băiatul care se îndepărta, Adena simţi că i se strânge inima. Se întoarse spre Max.

— Ei bine, spuse ea, cred că e timpul să ne luăm mica vacanţă despre care ţi-am vorbit. Nu-ţi face griji, o să-ţi placă la nebunie acolo!

În două ore pregătise aproape totul. Strânsese lucrurile într-o geantă de voiaj şi o valijoară din piele roşie pe care le puse lângă uşa de la intrare. Max, simţind apropiata plecare, aştepta lângă bagaje, în timp ce Adena telefona la hanurile pe care le găsise într-o revistă. Un mare număr dintre ele erau complet ocupate. În sfârşit de la unul primi răspunsul că, din cauza unei anulări de ultimă oră, o puteau primi.

— Da, vă puteţi aduce şi câinele, răspunse o voce amabilă de la celălalt capăt al firului. Şi micul dejun este cuprins în preţul camerei!

Adena îi mulţumi recepţionerului şi închise oftând uşurată.

— Haide, Max! Plecăm. O s-o anunţ pe vecină că lipsim un timp şi pe urmă…

Tresări auzind soneria de la intrare şi Max îşi ciuli urechile. Cu ochii fixaţi pe uşă, Adena înţepeni locului, în timp ce lătrăturile prietenoase ale lui Max îi confirmau ideea pe care o avea în privinţa identităţii musafirului nepoftit.

Îşi adună atunci tot curajul, traversă încăperea furioasă şi dădu uşa de perete.

Îl fulgera din priviri. El o domina cu statura lui masivă, cu o expresie întunecată pe chip. În mână ţinea cutiuţa albă. Îmbrăcat în costumul închis la culoare, cu părul strălucitor din cauza ploii, părea ameninţător. Expresia ochilor era necruţătoare.

Dintr-o singură privire, remarcă pantalonii din flanelă gri, pulovărul negru, haina de piele. Apoi văzu valiza şi geanta de voiaj.

— Pleci, Adena? o întrebă el cu o voce rea care îi dovedea furia.

— Da, exact. Max şi cu mine plecăm la ţară. Avem chef să luăm

puţin aer curat.

Holt o dădu la o parte ca să intre în casă şi închise uşa în urma lui.

— Ai uitat ceva…

— Dacă vorbeşti despre… despre fleacul ăla pe care mi l-ai trimis, nu-ţi face griji. Nu se asortează cu nimic din ce am.

— Adevărat? Credeam că o să-ţi placă. În sfârşit, n-are nicio importanţă. Dacă nu e potrivit, pot găsi ceva mai bun.

— Mai bun! Mai bun!

Vocea Adenei ajunsese un urlet.

— Cum de mă poţi insulta aşa?

— Nu există multe femei pe lumea asta care ar considera acest mic obiect drept o insultă. Dar, dacă după gustul tău nu sunt destule diamante, pot să-l schimb pe altceva.

Adena, fără să mai scoată niciun cuvânt, îl pălmui cu putere. El primi şocul cu o indiferenţă batjocoritoare, chiar dacă urma degetelor ei începu să apară pe obrazul bronzat. Dar nu schiţă niciun gest.

— Nu-i nevoie să-ţi dai osteneala să-l înapoiezi, rosti Adena furioasă. Sunt sigură că alte femei se vor simţi fericite să-l accepte. Dar pentru serviciile prestate în noaptea trecută, Holt Sinclair, tariful meu este mult mai ridicat.

— Adică?

Expresia dispreţuitoare a feţei lui o înfioră. Simţi că-i tremură picioarele şi avu impresia că el abia se abţinea să n-o îmbrâncească.

— N-are rost! Tot nu l-ai putea plăti!

El întinse mâna, o apucă de umăr şi o trase spre el.

— Cât? Spune!

— Eşti nebun!

Fiindcă degetele lui se înfipseră în carnea ei, puţin din mânia Adenei dispăru pentru a lăsa loc suferinţei, şi ochii ei turcoaz se umplură de lacrimi. Furia lui Holt se revărsase asupra ei, înecându-i propria ei mânie, nelăsând în urmă decât tristeţe şi umilinţă.

— Idiotule! De ce să-ţi cheltuieşti banii pe diamante şi bijuterii? Chiar n-ai priceput nimic? Ceea ce ţi-am dăruit în noaptea asta a fost pentru că aşa am vrut eu. Şi a fost gratis! Fără niciun ban! Fără nicio răsplată! Dar tu insişti să mă plăteşti şi nu eziţi să mă insulţi!

— Să te insult! Dar despre ce vorbeşti, Adena?

— Vorbesc despre blestematul ăsta de colier pe care-l ţii în mână. Cel pe care mi l-ai trimis azi-dimineaţă pentru a mă plăti ca pe o prostituată!

— Eşti nebună, spuse el, de data asta mai mult perplex decât furios. Adena, este doar un cadou…

— Evident că e un cadou! Cumpărat de la bijutierul tău obişnuit, fără îndoială! Dar eu nu accept să fiu plătită pentru serviciile mele, Holt. Chiar nu pricepi nimic? Există pe lumea asta o serie de lucruri

pe care nu le poţi cumpăra, cum aş fi, de exemplu, eu!

— Oh, Doamne! oftă el copleşit, dar eu nu văd astfel lucrurile, Adena. Nu mai ţipa şi ascultă-mă.

— Nu, n-o să te ascult. Nu vreau să te ascult. Orice ai crede, nu mă posezi, Holt Sinclair, şi puţin îmi pasă de colierele tale din aur şi diamante!

El lipi faţa Adenei la pieptul lui pentru a-i înăbuşi discursul şi o ţinu strâns în braţe, ca pe un copil supărat şi neputincios.

— Ce naiba, doar nu era o plată. Am cumpărat bijuteria asta fiindcă voiam să-ţi dăruiesc ceva. E pur şi simplu un cadou. Un bărbat nu are dreptul să ofere daruri iubitei lui? Colierul era menit să însoţească trandafirii galbeni…

Privi în jurul lui şi zări florile pe măsuţa joasă.

— Văd că pe ele nu le-ai aruncat. De ce? Dacă poţi accepta trandafirii, de ce nu şi colierul?

— Nu! strigă ea.

Adena simţi că el se destinde şi ghici că zâmbeşte.

— Atunci, data viitoare, va trebui să comand trandafiri de echivalentul colierului, şopti el. O să ai multe, multe flori…

— Nu fi caraghios…

— Tu eşti caraghioasă. În dimineaţa asta mă simţeam fericit ca un rege. Eram un erou, un general învingător la porţile cetăţii, stăpânul atotputernic a tot ceea ce priveam. E ceva ciudat în faptul că am vrut să ofer ceva celei care mi-a dat acest extraordinar sentiment?

— Eşti prea obişnuit să plăteşti totul, şopti ea pe un ton plângăreţ.

Simţea că începe să cedeze.

— Era un cadou, înţelegi? spuse el mângâindu-i cu blândeţe părul.

— Cu tine, unde se află frontiera între un cadou şi plată?

— Dă-mi o şansă, scumpa mea. Reacţia ta a fost disproporţionată. Te înşeli amarnic.

— Nu sunt sigură de asta.

— Scumpo, fiindcă asta îmi face plăcere, am intenţia să-ţi ofer din când în când unele lucruri frumoase. Nu lua aceste cadouri drept un salariu!

Ultimele scântei ale mâniei ei dispăruseră şi Adena, ruşinată, se trezi plângând la pieptul lui. În sfârşit, se îndepărtă de el şi-l privi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Holt zâmbi cu tristeţe privind expresia puţin rătăcită a chipului ei.

— Te rog să nu-mi mai trimiţi înapoi cadourile astfel. Nici acum nu mi-am revenit din şoc. Din fericire, am fost obligat să conduc înainte să te întâlnesc. Asta m-a mai calmat puţin.

— Fără coliere, Holt, spuse Adena printre suspine. Nu e o glumă. Nu vreau nici aur, nici diamante, nici daruri costisitoare.

El o privi fix.

— Adena, fii rezonabilă. Este ceva obişnuit ca un bărbat să facă unele cadouri femeii pe care…

Holt se întrerupse şi speranţa se aprinse în inima Adenei.

— … femeii pe care o doreşte, femeii care-i aparţine, reluă el. Nu-mi poţi refuza acest privilegiu.

— Ba da, spuse ea cu răceală.

— Adena!

— N-am încredere în tine, Holt.

— N-ai încredere în mine?! exclamă el, din nou furios.

— Nu te cred în stare să faci diferenţa între plăţi şi cadouri. În consecinţă, te rog, fără cadouri.

— Ce naiba, e ridicol! N-o să te las să…

Soneria telefonului îl întrerupse şi el îi dădu drumul la mâna pe care o mai ţinea încă, pentru ca ea să poată răspunde. Adena ridică receptorul, vorbi o clipă, apoi închise.

— Cred că planurile mele de vacanţă trebuie amânate, îi explică ea. Era un răspuns la una din cererile mele de angajare. Mă cheamă la un interviu.

— Ce firmă?

Ea îi spuse şi el dădu din cap aprobator.

— E o firmă serioasă. Trebuie să te duci.

— Da, rosti ea, surprinsă că el părea atât de satisfăcut de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Tensiunea care domnea în încăpere se risipi puţin, dar gândul la interviu o pusese parcă pe jar pe Adena.

— O să-l plimb eu puţin pe Max în timp ce tu te pregăteşti, îi propuse Holt.

Max, vizibil satisfăcut că vede lucrurile intrând pe făgaşul lor normal, reacţionă la auzul numelui său.

— Nu trebuie să te întorci la lucru?

— O să mă duc mai târziu. Calmează-te, scumpa mea, îi spuse el zâmbindu-i cu un aer liniştitor. O să-i faci praf! Vino, Max, unde e lesa ta?

— Holt?

— Da?

El luase lesa, agăţată într-un cârlig în apropierea uşii, şi-i punea deja zgarda lui Max.

— Când plimbi un câine prin oraş, există unele lucruri…

— Asta ce mai e?

Privea fără să înţeleagă sacul de plastic şi lopăţica pe care i le întindea Adena.

— Ghiceşte! îi spuse ea.

— Vrei să zici că sunt obligat să strâng…

— Da. Distracţie plăcută!

Capitolul 7

Adena îmbrăcă un taior verde închis şi o pereche de pantofi asortaţi. Când fu gata, se examină în oglinda din cameră şi îşi perie energic părul. Holt şi Max nu se întorseseră încă. Ce naiba făceau? Gândul că Holt făcea curăţenie în urma lui Max o făcea să zâmbească.

Cum nu-i mai putea aştepta, prinse cu pioneza un bileţel în uşă prin care îi comunica lui Holt să ia cheile de la doamna Harrison, vecina. Apoi luă poşeta asortată cu pantofii şi ieşi.

După câteva minute se urcă în autobuz în direcţia cartierului de nord, spre Market Street. Firma care o convocase era cunoscută. Ar fi o adevărată şansă să găsească atât de uşor de lucru la o asemenea firmă.

Se dădu jos din autobuz la Pine Street, în apropierea Bursei, şi făcu pe jos drumul spre imobilul impunător unde îşi avea firma respectivă sediul social. În ciuda eforturilor ei pentru a-şi calma enervarea şi a-şi compune o atitudine profesională, nu reuşea să şi-l alunge din minte pe Holt.

Imediat ce intră în clădire însă, din fericire, grija pentru interviu căpătă prioritate. Fu condusă cu amabilitate în biroul serviciului personal şi începu interviul.

Îi trebui destul de puţin timp să înţeleagă că postul îi convenea perfect şi entuziasmul ei nu întârzie să crească în acelaşi timp cu al interlocutorului său. Prin calificarea şi experienţa ei, Adena corespundea exact postului vacant.

Se pare că am noroc, are aerul că vrea să mă angajeze, îşi spuse Adena plăcut surprinsă.

— Acum o să vă conduc la domnul Olson, domnişoară West, o anunţă bărbatul. Olson conduce serviciul nostru de contabilitate şi, dacă vă angajăm, veţi lucra în subordinea lui.

Adena îi mulţumi zâmbind şi îl urmă la etajul paisprezece, în birourile moderne şi liniştite ale contabilităţii.

— Ah, domnişoară West! Sunt fericit să vă cunosc! Candidatura dumneavoastră mi-a parvenit în dimineaţa asta şi cred că totul este în regulă.

Harvey Olson, un bărbat de vreo 45-50 de ani, îmbrăcat la patru ace, cu părul albit la tâmple şi cu un surâs vesel întipărit pe chip, o primea ca pe o veche cunoştinţă de mult pierdută din vedere dar acum regăsită.

— După ce discutaţi, vă rog s-o trimiteţi pe domnişoara West în biroul meu, spuse inspectorul de la serviciul personal înainte să dispară pe uşă.

Jovial, Olson se instală în spatele biroului de acaju.

— Bine, bine, domnişoară West, începu el cu un surâs, sunt sigur că aveţi o mulţime de întrebări să-mi puneţi. Dacă aţi începe?

— Da, domnule Olson, răspunse Adena încordându-şi atenţia.

Trebuie să pună nişte întrebări potrivite, să facă în aşa fel încât să pară inteligentă şi dornică de muncă, pe scurt să reprezinte imaginea candidatei ideale.

Spre sfârşitul întrevederii, Harvey Olson încheie dând din cap:

— Cred că o să ne înţelegem foarte bine, domnişoară West.

— Postul îmi convine extrem de mult, replică Adena. Firma dumneavoastră pare să aibă un excelent renume pe piaţă şi îmi place să am o muncă variată. Ştiu să lucrez pe calculator şi o să mă pun la curent cu noile softuri de contabilitate.

— Perfect. Ei bine, cred că am terminat. O să-l chem pe Thornton.

Îi făcu un semn complice cu ochiul şi reluă:

— Serviciul personal îşi rezervă dreptul de a face ofertele oficiale, mă înţelegeţi, şi nu vreau să calc pe nimeni pe bătături, dar între noi fie vorba, sunteţi ca şi angajată…

Adena îi surâse politicos.

— Probabil că trebuie să facă formalităţile necesare, spuse ea. De exemplu, să verifice referinţele. În sinea ei se bucură că patronii *Laboratoarelor Carrigan* lasă în grija serviciului personal transmiterea referinţelor despre salariaţi. Cu puţin noroc, Jeff nici nu va afla că şi-a găsit o slujbă.

— Oh! replică Olson, cred că ne putem lipsi de referinţe. Avem deja o recomandare beton, să ştiţi!

— Poftim? spuse Adena, stupefiată.

Olson îi zâmbi:

— Nu trebuie să vă simţiţi jenată că aţi fost personal recomandată de Holt Sinclair. N-ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost sigur că veţi corespunde cerinţelor noastre. Patronul nostru are un respect deosebit pentru judecata lui Sinclair.

— Holt Sinclair? El v-a cerut să mă angajaţi?

— Oh, nu, bineînţeles! A aflat doar că suntem în căutarea unui contabil şi i-a telefonat unuia din vicepreşedinţii noştri, care este şi şeful meu direct, pentru a-i comunica faptul că el cunoaşte o persoană extrem de competentă. Candidatura dumneavoastră tocmai sosise la noi. Mi-a fost adusă imediat.

— Înţeleg. Nu ştiam…

Adena îşi reaminti acum că-i enumerase lui Holt firmele la care îşi trimisese candidatura şi-şi mai aminti şi de aerul lui satisfăcut din

acea dimineaţă când ea îi spusese cu cine vorbise la telefon.

Olson ridică receptorul şi formă numărul biroului în care fusese primită la sosire.

— Suntem întotdeauna fericiţi să primim pe cineva recomandat de Holt Sinclair.

Toată bucuria Adenei se evaporase. Se aşeză pentru a asculta flecăreala amabilă a lui Olson, grijulie să-şi mascheze nemulţumirea. Încă o dată, Holt încercase s-o cumpere. Indirect de data asta. Cum îndrăznise?

Simţi că fierbe de mânie. La ce-ar servi să-i dea o lecţie unui om, întotdeauna gata să plătească pentru a obţine ceea ce dorea? Cum o să-l poată convinge vreodată pe încăpăţânatul ăsta că Adena West nu putea fi cumpărată nici cu coliere de aur nici cu siguranţa pe care ţi-o oferă un post bine plătit?

La naiba cu el! Cum ar reacţiona, dacă ea i-ar plăti pentru *prestaţiile* lui din pat?

Da, îşi spuse ea furioasă. Ce ar simţi dacă ea ar inversa rolurile? Evident că ar fi ca turbat, că orgoliul lui ar fi rănit. S-ar schimba la faţă de furie, exact ceea ce i se întâmplase ei în acest moment.

Adena suportă politicos ultimele formalităţi ale întrevederii, fără ca nimeni să-i remarce schimbarea de dispoziţie. I se făcu o propunere, ea promise să reflecteze la ea şi să dea răspunsul săptămâna viitoare. Când ajunse în stradă, luase deja o hotărâre: Holt Sinclair o să-şi primească lecţia pentru faptul că se amestecase!

Se îndreptă spre Union Square şi magazinele sale de lux. Ideea ei o va costa scump, dar n-avea importanţă fiindcă era absolut sigură că Holt va fi prea furios ca să-i accepte „cadoul“. Triumfătoare, îl vedea deja simţindu-se obligat să-l înapoieze. Când se va găsi în aceeaşi situaţie ca ea, poate că se va gândi mai bine înainte să mai facă aşa ceva!

Pentru ca efectul să fie complet, trebuia să descopere un cadou cu adevărat costisitor, îşi spuse ea intrând într-o bijuterie de lux. Un cadou de preţ. Un cadou pe care el nu-l va putea accepta şi care-l va face să turbeze de furie.

Imediat ce văzu ceasul expus sub cristal pe o bucată de catifea roşie, Adena ştiu că şi-a găsit arma răzbunării. Nu, nu era o răzbunare, nu s-ar înjosi la aşa ceva, ci o lecţie bună. Ceru să examineze ceasul, un obiect superb. Marcă elveţiană, din aur de optsprezece carate, cu cuarţ, extraplat. Un ceas strălucitor, perfect pentru reuşita planului ei.

Adena scrise cecul care, dacă ar fi încasat, ar face o gaură enormă în contul ei. Ar fi fost mai plăcut să-i facă cu adevărat un cadou lui Holt, îşi spuse ea. Dar respinse această idee. Nu dispunea de atâţia bani ca să se lase purtată de asemenea elanuri de generozitate.

Adena întinse cecul şi ceru, simţind un nod în gât, să se livreze

imediat pachetul. Holt îl va primi după-amiază, la biroul. Deci, îşi făcu ea socoteala, îl va înapoia mâine dimineaţă la prima oră. Şi cecul completat cu acea sumă enormă va fi blocat înainte de a fi încasat. A doua zi fiind sâmbătă, luni dimineaţa totul va fi rezolvat.

Aşteptându-şi autobuzul, Adena simţi un fior de teamă. Lovitura va fi teribilă. Holt se va purta ca un apucat când va înţelege ce a simţit ea în aceeaşi situaţie. Riscant, dar merita osteneala!

După un timp, o cuprinseră din nou îndoielile. La urma urmei, lecţia va fi cu adevărat profitabilă? Va recunoaşte el că e penibil şi *umilitor* să fii cumpărat? De a ţi se plăti favorurile?

Adena ajunse acasă, destul de mulţumită de mesajul pe care-l pusese alături de ceas: *Pentru Holt, drept mulţumire pentru ajutorul dat în căutarea unei slujbe şi pentru favorurile acordate în faţa focului.*

Micul ei mesaj era îndrăzneţ, insolent şi chiar insultător. Îl concepuse intenţionat astfel. Dar ceasul scump ajungea oare? N-ar fi trebuit să trimită şi nişte flori?

Cufundată în gândurile ei, Adena nu remarcă imediat că Max nu se afla în spatele uşii, în aşteptarea ei. Cum! Max şi Holt nu se întorseseră încă?

De fapt, se întorseseră şi plecaseră din nou, după cum reieşea din mesajul de pe măsuţa joasă, alături de buchetul de trandafiri:

Max se simte bine. L-am dus la Sausalito. Te aşteaptă acolo diseară. Sper că n-ai uitat că v-am invitat acolo la cină pe amândoi. Apoi, trebuie neapărat să mergem la o serată. Îmbracă-te corespunzător ocaziei. O să trec să te iau când ies de la birou. Cam pe la ora cinci.

P.S. 1. În cazul în care n-ai ghicit, l-am luat pe Max drept ostatic.

P.S. 2. Cred că e îndrăgostit de căţeluşa caniche care locuieşte la doi paşi de casa voastră. Mai vorbim despre asta diseară.

Cu drag,
Holt.

Adena scoase un strigăt înăbuşit şi mototoli biletul. Se simţea mânioasă şi frustrată, dar îi venea să şi râdă. Uite că Holt îl răpise pe Max!

Probabil că lui i se părea totul foarte caraghios. Dar când va primi ceasul, o să-i piară râsul. Deznodământul nu mai era departe. Birourile firmei *Sin Tech* erau situate în cartierul de afaceri din San Francisco, nu departe de *Laboratoarele Carrigan,* de altfel.

Toată după-amiaza nu-şi găsi locul. Adena tresărea de fiecare dată când suna telefonul, dar Holt n-o sună. Începuse să se întrebe dacă ceasul fusese livrat. Nervoasă, începu să se îmbrace.

Rochia de tafta avea reflexe care se armonizau cu culoarea ochilor ei, extraordinar de strălucitori în acea seară. Alese o pereche de sandale aurii şi-şi puse unul dintre colierele ei, darul lui Holt

neintrând în discuţie.

Gata la cinci fix, îmbrăcată cu gust şi eleganţă, Adena începu să se plimbe cu nervozitate prin încăpere. O să vină Holt? Primise oare ceasul? Era furios? De ce nu-i telefonase?

Din ce în ce mai nervoasă, Adena tresări auzind soneria de la intrare şi se retrase instinctiv în fundul încăperii. Totuşi, îşi reveni imediat şi se duse să deschidă uşa.

Nu numai că Holt primise ceasul, dar îl şi purta! Mâna lui bronzată, robustă, se sprijinea cu nonşalanţă de tocul uşii şi manşeta albă se ridicase puţin, dezvelind bijuteria. Adena privi fix încheietura musculoasă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— E foarte frumos, spuse Holt cu o voce gravă. E cel mai frumos cadou care mi s-a făcut vreodată. E de fapt primul cadou pe care l-am primit de la cineva. Spune-mi, mi se pare că am ajuns şi eu în rândul celor care primesc…

Încet, cu regret, Adena îşi întoarse privirea fascinată de la ceas şi căută privirea lui Holt. Înghiți cu greu.

— Îţi place?

— Doar o singură obiecţie, şopti el lăsând braţul în jos.

— Da?

— Ar fi trebuit să ceri să graveze ceva pe capac, spuse el cuprinzându-i chipul palid între mâini pentru a o săruta. Ceva sentimental. Ar fi fost perfect…

— Holt!

— Mulţumesc, Adena, şopti el cu un zâmbet care o tulbură. O să-l port mereu.

— Holt, începu Adena care-şi găsea cu greu cuvintele. Holt, l-am cumpărat…

— Ştiu, scumpa mea. Am citit bileţelul tău. Presupun că trebuia să protestez, să zic: nu trebuia… Dar cum aş putea face asta? M-am bucurat atât de mult azi-dimineaţă în timp ce-ţi alegeam colierul… Nicio femeie n-ar oferi un asemenea ceas unui bărbat, dacă n-ar ţine cu adevărat la el. Probabil că ai dat o avere pe el!

— Ei bine, tocmai voiam să-ţi spun…

— Dar fiindcă ţi-ai găsit o slujbă, poţi să-ţi permiţi asta. Sunt prea încântat de cadoul meu ca să-ţi reproşez că ai cheltuit atâţia bani din cauza mea.

Adena simţi că păşeşte pe nisipuri mişcătoare. Interpretase costisitoarea ei lecţie exact pe dos! Nu pricepuse nimic!

— Sunt atât de bucuros că ai admis în sfârşit că un cadou nu e o insultă, continuă el vesel, cu o lumină caldă în priviri. Trebuie să recunosc că ştii să te faci iertată! Niciodată nu mi-aş fi închipuit…

— Da. Ei bine, de fapt…

— Mai vorbim după cină. Cred că doar Max va gusta din mâncarea

lui Annie în seara asta. Când mi-am amintit de recepţie, am decis că o să cinăm la Ghirardelli Square. Să plecăm imediat. O să-mi povesteşti cum a decurs interviul. După mesajul tău, am dedus că totul a fost O.K. Exact?

Redusă la tăcere de comentariile lui Holt, Adena se lăsă condusă în Ferrari spre luxosul centru comercial construit în incinta vechii fabrici de ciocolată. Holt o instală la o masă mică şi ceru să se aducă meniul. Adena murea de frică. Se gândea cum să facă să restabilească adevărul.

— Holt, îi spuse ea după ce primul fel fu servit, n-ar fi trebuit să-i ceri prietenului tău să-i telefoneze lui Olson.

— Absurd! Deja îţi depuseseşi candidatura. N-am făcut decât să grăbesc lucrurile. Să nu mai vorbim despre asta. Ştiam că o să obţii acest post. Spune-mi, când te-ai hotărât să-mi cumperi ceasul?

În faţa entuziasmului lui copilăresc, ea clipi de câteva ori şi ezită să-i explice. Își dădea seama, prea târziu din păcate, că nu oferind cadouri unui bărbat, care nu se bucurase niciodată de aşa ceva, îl va aduce să vadă lucrurile din punctul ei de vedere. Era prea surescitat de noutatea evenimentului şi de valoarea darului pentru a-i căuta semnificaţia.

— Ideea mi-a venit imediat ce am descoperit că eşti amestecat în povestea asta cu interviul.

Holt clătină de mai multe ori din cap.

— Drăguţ din partea ta să-mi mulţumeşti pentru atât de puţin… Dar, la drept vorbind, prefer fraza din mesajul tău care face aluzie la ceea ce s-a petrecut în faţa şemineului…

Se aplecă spre ea cu o expresie tandră şi intimă.

— … Fiindcă, să ştii, a fost un moment care a contat foarte mult şi pentru mine. Şi ducându-te să cumperi acest ceas, ai simţit probabil exact ce am simţit şi eu alegând colierul pentru tine.

Oh, Doamne, gândi Adena, ce să mă fac? Se simţea atrasă ca de un vârtej în adâncurile unei mări necunoscute. Cum să-i spună că se înşelase, că ea trebuia să înapoieze ceasul, că nu-i mai rămânea niciun ban în cont? Ideea de a fi obligată să vândă cea mai mare parte a acţiunilor din modestul ei portofoliu făcu să i se accelereze pulsul.

Cuprinsă de o agitaţie nestăpânită, Adena se vedea obligată să accepte de nevoie slujba pe care o solicitase chiar în acea zi. Şi de ce? Fiindcă nu avea curajul să-i vorbească lui Holt. Era absolut ridicol. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, îşi dădea seama că nu va avea puterea să-i dea o explicaţie. Lui Holt îi plăcea la nebunie ceasul pe care-l primise. Şi la fel de mult îi plăcea să se gândească la faptul că Adena îl alesese pentru el. Își imagina tot felul de dedicaţii scurte pe care ar putea să le graveze pe capac. Ochii lui înduioşaţi mângâiau strălucirea aurului de fiecare dată când întindea braţul şi, la fel ca un

copil, se uita mereu cât e ora.

Adena se simţea atât de mult prinsă în cursă încât, ajunsă la desert, se resemnase. La urma urmei, nu era totul pierdut. Cecul era enorm, dar îi mai rămâneau nişte economii. Luni de dimineaţă îşi va alimenta contul din contul curent de economii. Suma va acoperi chiria şi cheltuielile pe o lună. După câteva calcule făcute cu repeziciune în minte, Adena ajunse la concluzia că n-o să moară de foame.

Şi eu care mă gândeam să dau lecţii altuia, îşi spuse ea ironică. Ea fusese cea care primise una bună: să nu ofere niciodată ceva care-i depăşea posibilităţile!

Adena ştia că nu i-ar putea mărturisi adevărul lui Holt şi dintr-un alt motiv: n-ar fi avut inima să-i strice plăcerea care îi lumina chipul. Își acceptă soarta, aşa cum acceptă şi al doilea pahar de vin. Holt comandase special acest sortiment din California, fiindcă provenea de pe coastele unde plănuise ea să-şi petreacă scurta vacanţă.

— Oh, nu!

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

— Am uitat să-mi anulez rezervarea la han. Eram atât de preocupată de interviu şi de… ceas, încât chestia asta mi-a ieşit complet din minte.

— Nu-i nimic. Nu-ţi face probleme. Am văzut numărul notat lângă telefonul tău şi am sunat la han înainte de a-l scoate la plimbare pe Max.

Adena strânse din dinţi, simţindu-se ofensată.

— Mulţumesc, răspunse ea înţepată. Şi apropo de răpirea câinelui meu…

— Ah, da! Uitasem să-ţi povestesc despre aventura lui cu căţeluşa caniche. Bietul Max! Se lansează într-o aventură care nu-i va aduce nimic bun.

— Poate îi va lăsa un os bun în faţa uşii? spuse Adena bând o înghiţitură de vin.

Sarcasmul ei nu-l atinse în niciun fel pe Holt.

— O să-i sugerez. Eşti gata? Vreau să scap de recepţia asta. O să ne întoarcem devreme acasă.

Adena mai reflecta încă la cel mai potrivit mijloc de a-l anunţa că n-are intenţia să-şi petreacă noaptea cu el la Sausalito, când ajunseră la recepţia foarte mondenă dată într-unul din cele mai elegante hoteluri de pe Nob Hill.

Ce de complicaţii! Merit din plin o cupă de şampanie, gândi ea luând un pahar de pe o tavă. Un bărbat în vârstă, foarte distins, îşi croia drum prin mulţimea elegantă pentru a se apropia de ei.

— Scumpo, rosti Holt cu o voce blândă, aş vrea să ţi-l prezint pe John Rawlins. John este un client al lui *Sin Tech*.

Adena răspunse cu un surâs şi prezentările se succedară într-un

ritm neîntrerupt.

Având în vedere împrejurările, consider că mă descurc foarte bine, îşi spuse Adena bând a treia cupă de şampanie.

În acel moment, o blondă de o frumuseţe răpitoare, îmbrăcată într-o rochie strâmtă de lame argintiu, întrerupse discuţia dintre Holt şi un fabricant de calculatoare.

— Holt! Scumpul meu! Ce fericită sunt că te văd!… Şi cine este tăcuta ta iubită?

Ochii mari şi albaştri, foarte machiaţi, care se întoarseră spre Adena nu erau ostili, dar expresia „tăcuta ta iubită“ îi dovedea răutatea.

— E Adena West, spuse Holt cu orgoliul proprietarului. Adena, ea este Charlotte Michaels, una dintre asociatele mele.

Adena îi surâse politicos Charlottei şi abia se abţinu să nu zică: aş fi pariat!

— Ce faci, Charlotte? Cu ce te ocupi în momentul de faţă?

— Sunt reprezentantă pentru unele materii prime pe care le foloseşte firma lui Holt, îi explică amabil tânăra şi frumoasa femeie.

Adena se gândea la Charlotte şi materiile ei prime, când un gest făcut de Holt în direcţia tăvii încărcate cu cupe de şampanie îi dezvălui ceasul care-i împodobea încheietura mâini.

— E extraordinar, Holt! Mi-ar plăcea atât de mult să am unul la fel! O nouă achiziţie? Firma care le fabrică a scos pe piaţă şi un model splendid pentru femei. Mi-aş da şi braţul drept ca să-l am!

— O tehnologie superioară, remarcă interlocutorul lui Holt. Este incredibil ce reuşesc elveţienii să facă din mecanismele astea cu cuarţ! adăugă el privind ceasul.

— Adena mi l-a făcut cadou, preciză Holt cu mândrie, ridicându-şi mai mult manşeta pentru a putea fi mai bine admirat. E frumos, nu-i aşa?

— Adena? şopti Charlotte, a cărei privire deveni plină de subînţelesuri.

— Ce ai făcut ca s-o meriţi? glumi John Rawlins, făcându-i cu ochiul Adenei.

Mai târziu, Adena îşi spuse că toată vina revenea şampaniei amestecate cu vin. Justifică urmarea evenimentelor ca inexorabilul final al unei zile marcate de semnul dezastrului. Căută mii de scuze, dar comportarea ei era de neiertat.

Cu o privire îndreptată spre chipurile lor curioase, surâzătoare, intrigate, care aşteptau să afle cu ce ocazie îi oferise ceasul, ea rostise cu hotărâre:

— Este cadoul meu de logodnă.

Capitolul 8

În interiorul bolidului gri care zbura prin noapte, tăcerea era apăsătoare. Adena se gândea la capriciile destinului, la fatalitate, la nebunia de care erau câteodată cuprinse fiinţele omeneşti. În spatele geamului portierei, luminile oraşului San Francisco străluceau printr-o perdea subţire de ceaţă. Tânăra avea impresia că fusese prinsă în cursă.

Trebuia totuşi să spună ceva. Trebuia să rupă tăcerea asta teribilă. Lumina tabloului de bord contura profilul lui Holt. Adena îşi adună tot curajul.

— Holt? şopti ea.

— Da?

Răspunsul politicos, puţin distrat, o descumpăni.

— Holt, îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat. Am fost nebună. Eu… eu am avut o zi îngrozitoare şi cred că am băut prea mult în seara asta. Cuvintele mi-au scăpat fără voia mea de pe buze.

Se întrerupse, ca şi cum era atentă la ecoul propriilor ei vorbe, apoi reluă:

— Cel puţin, aşa cred. Nu ştiu ce m-a împins să spun asta.

— Adevărat?

Părea mult mai interesat de condusul maşinii decât de conversaţie. Adena simţi că se înfurie, o reacţie salutară în faţa durerii şi a jenei de care se simţea cuprinsă.

— Holt, încerc să-mi cer scuze, spuse ea cu ochii fixaţi pe capotă. Dar nu e numai vina mea!

— Zău!

— Am fi ieşit uşor din încurcătură dacă ai fi râs. Dacă ai fi luat acea declaraţie idioată drept o glumă. Nu era nevoie să mă aprobi…

— M-am gândit că e cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Oh, Doamne!

Adena se lipi de portiera din partea ei, moartă de ruşine la amintirea celor petrecute nu de mult. Totul îi defila cu repeziciune prin memorie. Felicitările, întrebările vesele care urmaseră după ceea ce Holt numise „cel mai bun lucru pe care-l puteau face“, şi care continuaseră până când plecaseră împreună de la serată. Aceste clipe o vor urmări până la sfârşitul zilelor ei.

În semiîntuneric, profilul vulturesc al lui Holt se însufleţi puţin.

— Vrei să spui acum că acest cadou nu avea nicio semnificaţie

serioasă? întrebă el calm.

— Serioasă? Ba da, bineînţeles că da, avea o semnificaţie serioasă! strigă ea, gata să-i dezvăluie adevăratul sens al cadoului ei.

— Cum a avut-o şi colierul pentru mine, şopti el înainte ca ea să se fi putut lansa în explicaţii.

— Doar n-o să pretinzi acum că mi-ai oferit colierul drept cadou de logodnă? Nu te-ai gândit nicio clipă la aşa ceva!

— Nu, bineînţeles că nu. Dar nu ştiam pe atunci că tu te gândeşti la asta.

— *Eu?*

— Haide, scumpa mea. Nu te teme să recunoşti. De fapt, ai şi recunoscut-o.

El privi ceasul care-i strălucea la încheietura mâinii şi reluă:

— Acum că-ţi cunosc sentimentele, de ce să nu ne căsătorim?

— Să ne căsătorim?! Dar Holt, nu te poţi angaja astfel fără să reflectezi serios… fără să iubeşti, şi…

— Dacă nu ne căsătorim, o să sfârşim prin a locui împreună necăsătoriţi, îţi dai seama? Mă doreşti, te doresc…

— Te înşeli amarnic!

— Deci acest ceas nu are nicio semnificaţie? spuse el privind-o lung.

Era prinsă în cursă. Fusese prinsă în cursă şi vedea viitorul ca un tunel lung fără nicio ieşire de salvare. Nu-i putea dezvălui lui Holt adevăratul motiv al cadoului ei, fiindcă îl iubea şi nu voia să-i strice bucuria. Fiindcă acest orfan care reuşise în viaţă prin propriile lui puteri, nu primise cadouri dezinteresate într-o lume unde totul are un preţ…

— Ba da. Cadoul avea un sens pentru mine şi sunt fericită că ţi-a plăcut, şopti ea.

— O să-l păstrez toată viaţa.

— Dar nu este un cadou de logodnă, adăugă ea. Nu aveam nicio intenţie să-ţi forţez mâna în vederea căsătoriei.

— Ştiu! Dar acum, ideea a încolţit şi nu văd niciun motiv să n-o realizăm. Te doresc, Adena, spuse el cu o voce profundă şi vibrând de senzualitate. Te vreau lângă mine. Şi cred, gândindu-mă bine, că mariajul este o idee excelentă.

— Dar, Holt…

— Nu-ţi face griji, o să mă ocup eu de toate.

Prea tulburată, cu mintea înceţoşată puţin de vin, Adena nu ştiu ce să-i răspundă. De fapt îl iubea prea mult ca să nu dorească să se căsătorească.

Dar să se mărite cu cineva care habar nu avea ce înseamnă adevărata dragoste? Care credea că totul se plăteşte? Care recunoştea făţiş că e stăpânit doar de dorinţă? Niciodată, îşi spuse Adena, dar

niciodată, n-ar fi pomenit de căsătorie dacă ea n-ar fi făcut la serată acea nefericită declaraţie.

Adena avu atunci o sclipire de luciditate, viziunea a ceea ce se petrece cu adevărat: Holt accepta tacit să-i plătească preţul – preţul pe care, după părerea lui, îl fixase ea ca să-i cedeze.

Era singura explicaţie plauzibilă şi accesibilă minţii ei înceţoşate. El o dorea şi plătea ca de obicei. Dacă ea refuzase colierul, o făcuse pentru că prefera o verighetă. Iată ce gândea el.

Adena reveni la realitate când văzu Ferrari-ul intrând pe podul Golden Gate.

— Unde mergem? întrebă ea imediat.

— Acasă. E târziu şi lui Max nu-i place să aştepte.

— Holt, du-mă acasă. Nu vreau să-mi petrec noaptea cu tine.

— De ce? Doar suntem logodiţi, spuse el zâmbind.

— Gata cu farsa asta. Nu m-ai cerut niciodată de nevastă.

— Mă gândeam că o să-mi propui tu asta, Adena.

— Şi eşti de acord?

— Da.

Pur şi simplu. De acord… pentru a-i plăti preţul. Adena îşi muşcă buzele şi se făcu cât putu de mică pe scaunul ei. Gândul ăsta o obseda: nu-l împinsese ea în mod inconştient pe Holt să accepte căsătoria prin acea declaraţie idioată despre logodna lor? Își înfipse unghiile în palme.

— Te rog, Holt. Simt nevoia să fiu singură ca să mă gândesc.

— O să te gândeşti acasă.

— Acasă la mine.

— Acasă la noi, spuse el luând-o spre Sausalito.

Nu mai era nicio speranţă.

— Doar n-o să mă răpeşti ca pe Max, spuse ea la întâmplare.

— Am făcut-o deja.

Încetini la un viraj apoi acceleră.

— Hai să-l luăm pe Max şi pe urmă mă conduci acasă, insistă Adena.

Holt nu-i răspunse. De fiecare dată când întorcea volanul, ceasul de aur îi strălucea la mână. Descurajată, Adena tăcu. Ferrari-ul urcă strada abruptă de pe colină, spre vila modernă pe care Holt o numea „acasă la noi“ şi se opri. Fără să scoată niciun cuvânt, înconjură maşina ca să-i deschidă politicos portiera. Nehotărâtă, Adena coborî totuşi. Se simţea încolţită şi totodată încătuşată de sentimentele ei.

Max fu cel care destinse atmosfera, prin lătrăturile lui vesele. Coada lui scurtă biciuia cu repeziciune aerul şi-şi băgă nasul în mâna Adenei, apoi a lui Holt.

— Mă bucur că eşti încă treaz, Max, spuse Holt cu amabilitate, de parcă se adresa unui om. Te invit să bei un pahar de sherry împreună

cu noi. I-am spus lui Annie să cumpere o sticlă.

— Nu numai că-mi răpeşti câinele, dar încerci şi să-l corupi!

Adena îl urmă în salon, unde îl privi destupând sticla.

— Avem ceva de sărbătorit!

Holt umplu două pahare şi turnă într-o farfurioară câteva picături de alcool pe care Max le lipăi imediat, cu o plăcere nedisimulată.

— Probabil că vrei să toastezi cu noi, Max. O să ne căsătorim, eu şi stăpâna ta. Eşti mulţumit?

Max ignoră însă întrebarea şi linse farfurioara scoţând limba de un cot.

— Ai văzut? E încântat, spuse Holt trăgând-o pe Adena lângă el, pe canapea.

— Holt, să ştii că sunt foarte serioasă. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie de un timp de gândire. Mă simt presată de evenimente…

Holt mai bău o înghiţitură de sherry, apoi puse paharul pe o măsuţă joasă aflată în apropierea canapelei. Ochii lui străluceau de un foc interior. O strânse pe Adena la piept.

— Nu ţi-am mulţumit îndeajuns pentru ceasul pe care mi l-ai dăruit, şopti el cu o voce visătoare, pândind chipul îngrijorat al Adenei.

— Ajunge cât mi-ai spus. Vreau să zic…

El îi înăbuşi protestul cu un sărut.

— E ceasul cel mai splendid pe care l-am văzut vreodată, şopti el apropiindu-şi buzele de gura ei. Şi acum îmi vine greu să cred că mi-ai oferit un asemenea cadou. Nimeni nu mi-a mai dăruit ceva atât de frumos.

— Oh, Holt, oftă ea lăsându-se îmbrăţişată, tulburată de recunoştinţa şi bucuria lui. Chiar atât de mult îţi place?

— Vino aici, mai aproape, ca să-ţi dovedesc…

Deja mâna lui căuta fermoarul rochiei de tafta. Degetele lui mângâiară ceafa Adenei. Înfiorată, tânăra închise ochii, cuprinsă de un val de tandreţe şi dragoste. Cu capul sprijinit de pieptul lui Holt, ea îl lăsă să-i dezgolească umerii. O dorea. Voia să se însoare cu ea. Avea altceva de aşteptat de la un bărbat care nu înţelegea nimic din dragoste?

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine, Holt? îl întrebă ea, regretându-şi imediat întrebarea care părea să cerşească o confirmare.

— Da, spuse el şi şoapta buzelor lui îi mângâie obrazul.

Rochia de mătase alunecă până la talia Adenei.

Îl auzi pe Max tăvălindu-se pe covor. El în orice caz se simţea ca acasă, gândi Adena, în timp ce mâinile lui Holt îi atingeau spatele, descheindu-i sutienul de dantelă. Un fior plăcut îi trecu prin tot corpul în momentul în care Holt îi mângâie sânii.

— Toată seara te-am dorit, îi spuse el cu o voce răguşită,

atingându-i sfârcurile deja întărite. Te-am dorit în timpul cinei, în timpul drumului făcut cu maşina. Îmi spuneam că e o dorinţă împărtăşită. N-am încetat să-mi privesc ceasul gândind: şi ea mă doreşte, niciodată nu mi-ar fi oferit un asemenea cadou dacă nu ar fi vrut să ştiu asta.

Adena îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Cu capul dat pe spate, îşi cufundă privirea în ochii lui. Buzele ei tremurau.

— Te doresc, Holt, dar nu trebuie să te căsătoreşti cu mine. Te rog, crede-mă. Niciodată nu m-am gândit să-ţi forţez mâna.

— Să mă forţezi? Pe mine? De mult timp nu mai permit nimănui să mă forţeze, replică el mai în glumă, mai în serios.

— Asta şi încercam să-ţi spun…

— Ştiu ce încerci să-mi spui, scumpa mea, dar e prea târziu. Te-ai angajat deja. Doar n-o să dai acum înapoi?

Holt schiţă un surâs gânditor şi reluă:

— Vezi, dacă mi-ai spune că te-ai răzgândit ar fi pentru mine tot una cum mi-ai spune că vrei să-mi iei ceasul înapoi!

Adena tresări. Nisipurile mişcătoare păreau că vor s-o înghită cu totul în adâncurile lor.

— Nu, nu, rosti ea cu o voce încordată.

— Ştiu, şopti el, şi nici n-o să te răzgândeşti în privinţa căsătoriei.

— Dar căsătoria… exclamă ea cu o voce ascuţită.

— Este singurul mijloc de care dispun pentru a te face să te hotărăşti să te muţi la mine. Te înţeleg. O legătură îndelungată nu te-ar satisface. Şi în primul rând, ai vrea să-ţi păstrezi apartamentul.

— Evident!

— Şi ţi-ai face griji pentru viitor. Nu. Înțeleg de ce doreşti un angajament legal înainte să mi te dăruieşti complet, ceea ce sper din tot sufletul meu. Am nevoie de tine, scumpa mea, continuă el aplecându-şi capul şi acoperindu-i gâtul cu o ploaie de sărutări. Simt nevoia să fiu sigur de tine.

Copleşită de spusele lui, Adena îşi înăbuşi un geamăt. Holt nu-i lăsa nicio posibilitate să se explice. Pentru fericirea ambilor, ea trebuia totuşi să se stăpânească. Holt se arăta prea grăbit fiindcă se lăsa dominat de nerăbdare. Dar dacă ar avea timp să reflecteze?

— O să mă mărit cu tine, Holt, îşi şopti ea ghemuindu-se la pieptul lui.

— Bine! spuse el râzând. Mă gândeam eu că aşa va fi, judecând după felul cum mi te-ai dăruit aseară şi… după cadoul tău de azi-dimineaţă.

— Dar vreau să mai aşteptăm puţin.

El se crispă.

— Cât timp?

— Nu ştiu. Câteva săptămâni, câteva luni… E un eveniment extrem

de important în viaţa noastră. Trebuie să fim siguri…

Adena se dădu cu un pas înapoi, îi întâlni privirea şi înţelese că reuşise măcar să-l facă s-o ia în serios. Prea în serios, chiar.

— Şi în tot acest timp îţi vei păstra independenţa? O să mă vezi numai când o să-ţi convină? O să-mi joc rolul printre ceilalţi?

Parcă scrâşnea din dinţi.

— O să… o să ne cunoaştem mai bine.

— Nu.

— Nu?! exclamă ea trăgându-se înapoi.

Apoi îşi trase rochia, acoperindu-şi sânii.

— Ascultă-mă bine, Holt. Am avut o zi istovitoare. Sunt la capătul puterilor. Dar n-o să te las să-mi impui modul tău de a vedea lucrurile. Sunt foarte tulburată. Şi nu vreau să mă las antrenată să fac un lucru care nu ne-ar duce la nimic, doar pentru a-ţi satisface pretenţiile.

El zâmbi fără pic de veselie şi o trase spre el.

— Vino, scumpa mea, şi o să văd dacă nerăbdarea ta e la fel de mare ca şi a mea.

— Nu! Gata, Holt! Chiar gândesc ceea ce ţi-am spus! Refuz să intru în patul sau în viaţa unui bărbat, atâta timp cât lucrurile nu sunt clare!

— Scumpa mea, spuse Holt cu o voce liniştitoare în timp ce o legăna în braţe. Poate că tu eşti tulburată, dar eu sunt perfect lucid. Lasă-te în voia mea. O să decid în locul tău, pentru amândoi.

— Categoric nu! Dă-mi drumul!

— Nu înainte de a-ţi mulţumi pentru ceas.

El se ridică şi o duse spre vestibulul în care culoarea bej era predominantă, unde o oglindă imensă ocupa unul dintre pereţi. Adena se văzu pe jumătate goală, încercând să-şi tragă rochia peste sâni, cu un picior încălţat şi celălalt nu.

Holt se mişca însă cu uşurinţa şi puterea unui cuceritor care are de-a face cu o sclavă nouă şi neştiutoare. Era o scenă de o violenţă atât de primitivă încât Adena se simţi cuprinsă de panică.

El o duse apoi în dormitor şi o aşeză pe patul lăcuit în negru. Adena se ridică imediat, dând la o parte părul care-i căzuse pe faţă. În această încăpere, roşul şi negrul mobilierului erau luminate de bejul auriu al covorului şi pereţilor. În pofida acestei armonii perfecte, atmosfera masculină era atât de apăsătoare încât Adena se simţi strivită de un fel de fatalitate.

— Nu mai fi atât de crispată, spuse Holt începând să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Mă doreşti şi te doresc. E un lucru formidabil. După cum ţi-am mai spus, o să-ţi dau tot ce doreşti. În seara asta, dacă am înţeles bine, ai spus că vrei să te măriţi. Dacă această soluţie facilitează lucrurile, ei bine, să ne căsătorim!

— Ai aerul de a spune că mă tocmesc! urlă Adena scoasă din fire,

în timp ce cămaşa lui Holt ateriza pe covor.

— Încetează de a mai vorbi în locul meu. N-am spus niciodată aşa ceva. Am spus şi am repetat că sunt perfect de acord să ne căsătorim.

Stând în picioare lângă pat, el nu mai rămăsese îmbrăcat decât într-un slip alb. Ochii lui străluceau de dorinţă.

— Adena, nu mă respinge în seara asta. Am nevoie de tine.

Tânăra îşi ridică ochii spre el cu un extrem efort de voinţă. Imposibil. Privirea lui Holt ardea de o pasiune pe care ea nu se putea hotărî să n-o satisfacă, la fel cum nu se putuse hotărî să-i mărturisească adevărul în privinţa ceasului. Poate că aşa procedezi când iubeşti, îşi spuse ea.

— M-ai părăsi, dacă în seara asta n-aş vrea să facem dragoste?

El ezită. Îl vedea meditând la întrebarea ei neaşteptată şi nu putu suporta ideea că-l face să sufere.

— O întrebare idioată, spuse ea cu glas tare. N-aş putea să te resping.

Chipul lui îngrijorat se lumină. Holt se aşeză lângă ea pe cuvertura roşie şi o luă în braţe.

— Să nu-mi mai pui niciodată genul ăsta de întrebări, îi spuse el cu o voce tărăgănată, în timp ce termina s-o dezbrace. Vreau să ne căsătorim la sfârşitul săptămânii. O să mergem la Reno.

— La sfârşitul săptămânii?! Dar de ce atât de repede, Holt?

— Ca să nu mai faci genul ăsta de supoziţii.

— Îţi promit, spuse Adena lipindu-şi buzele de pieptul lui Holt.

El îşi strecură mâna sub şoldul ei şi Adena începu să tremure de dorinţă.

— Nu, bineînţeles, replică el cu un aer satisfăcut. Când vei fi soţia mea, n-o să mai poţi să mă respingi!

— Iată o concepţie destul de desuetă asupra căsătoriei, spuse Adena ironică.

Mângâia cu vârful degetelor pieptul lui Holt, care răspunse imediat gestului ei.

— Sunt foarte fericit că ai înţeles asta!

Cu chipul ascuns în părul ei, Holt îi sărută pielea sensibilă a umărului.

— Mai ales când mă gândesc că, nu cu mult timp în urmă, habar nu aveam că o să ne căsătorim! replică ea destul de sec.

— Imediat ce ai deschis gura în seara asta, la recepţie, am înţeles că este soluţia care va permite fiecăruia dintre noi să obţină ceea ce doreşte.

O muşcă uşor de umăr. Apoi, cu un gest de proprietar, îşi lipi mâna de pântecele ei şi încet-încet se aventură mai jos. Adena abia mai avu puterea să murmure:

— Credeam că eşti satisfăcut de ceea ce ai obţinut aseară…

— Vreau ca situaţia în care te vei găsi să nu-ţi mai dea posibilitatea să mă refuzi pe mine şi cadourile mele, declară el. Vreau să ţi se pară normal să accepţi ceea ce-ţi ofer, fără să-mi înapoiezi prin comisionar cadoul. Când o să fii soţia mea, n-o să mai ai scrupule să accepţi ceea ce-ţi voi dărui. În acest fel îmi vei aparţine complet.

— Crezi că târgul este corect?

Adena încerca, fără să reuşească, să scape de mângâierile lui insistente şi, când se cambră, Holt zâmbi.

— Da, este un târg corect!

Dar cât timp va fi el de această părere? se întrebă Adena în timp ce fiorii de plăcere îi tulburau simţurile şi mintea. Cum îşi va plăti Holt soţia când va dori ca ea să iasă din viaţa lui?

Alungă însă imediat acest gând dureros. Avea destul timp să-şi facă griji şi mai târziu. În seara asta Holt îi oferea iluzia şi Adena se lăsă purtată de dragostea ei. Gemu, îşi înfipse degetele în părul lui negru şi atrase capul lui Holt spre gura ei nerăbdătoare.

— Adena…

Apoi o sărută. O copleşi cu gustul buzelor lui şi cu forţa lui. Ea îi răspunse la sărut; îl cuprinse cu braţele, îl mângâie cu degetele, frământându-i muşchii, sorbi şi-şi dărui gura fără reţinere, dorinţa ei unindu-se cu a lui, până ce totul în jur dispăru, în afară de ceea ce luau unul de la altul, de ceea ce-şi dăruiau unul altuia.

Mâinile lui îi încercuiau talia, trăgând-o spre el. Putea să-i simtă greutatea pieptului apăsându-i sânii, tăria coapselor lui strângându-i coapsele într-un fel care ar fi trebuit s-o şocheze. În locul şocului, simţea însă o fierbinţeală care o ameţea.

Când Holt îşi trecu mâna prin părul ei, Adena îşi dădu seama că el nu-şi scosese ceasul. Acesta strălucea în semiîntuneric, simbol al angajamentului ei. Un simbol, de altfel, care o costase scump, îşi spuse ea. Dar îl cunoştea destul de bine pe Holt ca să ştie că n-ar fi acceptat darul ei dacă n-ar fi dorit-o cu adevărat. Era un bărbat cinstit.

În acea clipă, Adena îşi dădu seama că era gata să-i dăruiască totul, va veghea ca Holt Sinclair să nu piardă în această afacere. Va primi maximum posibil de la soţia lui. Un maximum a cărui amploare nici nu şi-o putea imagina măcar Holt.

Ea îi va dărui dragostea ei, în tăcere dar total. Într-o zi el va înţelege că exista şi în fiinţa lui ceva de dăruit, că ea spera la mai mult decât la toate colierele de aur şi promisiunile de căsătorie. Holt Sinclair va învăţa să iubească. Şi Adena va fi profesoara lui.

Fericită de hotărârea pe care o luase, Adena se jucă distrată cu părul creţ de pe braţul lui, până ajunse la brăţara ceasului.

— Superb, nu-i aşa? spuse el când îi observă gestul. E la fel de frumos ca femeia care mi l-a oferit.

Adena zâmbi.

— Şi colierul este foarte frumos, Holt, şi îmi pare rău că m-am înfuriat. Mă gândeam… credeam…

— Ştiu, scumpo, răspunse el liniştit. Dar să ţii minte pentru totdeauna: nu dăruiesc niciodată nimic dacă n-o fac din toată inima. Colierul este cadoul meu de logodnă.

Cadoul lui de logodnă. Bine, îşi spuse ea pe jumătate convinsă. Aşa va considera de acum înainte colierul de aur împodobit cu diamante şi, în consecinţă, îl va purta.

Apoi, Holt o apucă strâns de mâini, împiedicând-o să se mai opună, o strânse şi o apăsă cu coapsele, în timp ce limba lui explora ascunzişurile gurii ei, cu mişcări încete, imitând actul împerecherii, ceea ce ar fi trebuit să fie obscen, deşi Adenei nu i se părea aşa în acel moment. Holt exercita asupra ei o putere fără precedent. Oare dragostea are întotdeauna un asemenea efect?

— Mai spune-mi o dată că mă doreşti, gemu el. Mai spune-mi o dată de ce mi-ai oferit ceasul.

Adena simţi că se încordează, apoi cedă. Holt nu se va plictisi niciodată s-o audă repetând motivele gestului ei. Şi, dacă voia s-o mai audă o dată, şi încă o dată, însemna că descoperă în vorbele ei toată dragostea pe care i-o purta.

— Te doresc, Holt. Îmi înnebuneşti simţurile. N-ar fi trebuit să te las s-o faci, dar cred că n-aş putea să te împiedic, chiar dacă ai refuza să te însori cu mine.

— Bine, rosti el cu voce joasă din care răzbătea satisfacţia. E formidabil, fiindcă produci asupra mea acelaşi efect şi nici eu nu ţi-aş putea refuza ceva. Ca să fii în întregime a mea, nu consider un preţ prea mare să mă însor cu tine. Aş vrea să-ţi pot aşterne întreaga lume în dar, la picioare!

Nu e un preţ prea mare ca să mă aibă… Adena înregistră vorbele, dar nu putu reflecta la ele, fiindcă Holt îşi reluă ofensiva. Cu un genunchi imperios strecurat între coapsele ei o forţă să-şi îndepărteze picioarele şi o acoperi cu trupul lui. Încet, cu blândeţe, pătrunse în căldura şi intimitatea trupului ei ca şi cum voia să se piardă în el.

— Strânge-mă tare! o rugă el cu o voce răguşită. Strânge-mă ca şi cum nu vrei să mă mai laşi să plec vreodată!

Adena îl strânse cu putere şi cele două trupuri se contopiră într-unul singur, departe de lumea unde domneau aurul şi cadourile, undeva în afara timpului.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa, Adena fu trezită de atingerea amicală a unui nas rece şi gri. Ştiu imediat unde se găsea. Ochii lui Max care o pândeau la marginea patului îi întâlniră pe ai ei şi Adena zâmbi. Era ora plimbării de dimineaţă a câinelui.

Holt se odihnea alături. Ea dădu încet la o parte cuverturile, fără să-l deranjeze, dezgolind până la mijloc splendidul corp bronzat. El dormea pe burtă, avea părul ciufulit şi imaginea spatelui musculos trezi în Adena nişte gânduri care făcură să i se înroşească obrajii.

Trupul ei protestă când se dădu jos din pat, atât de mult păstra memoria îmbrăţişărilor pătimaşe de azi-noapte. Holt îşi pusese amprenta asupra ei, ţesând şi înmulţind cu îndemânare în jurul ei mrejele pasiunii lui.

Ca un câine bine crescut ce era, Max aşteptă ca stăpâna lui să-şi găsească ceva de îmbrăcat. Rochia ei de mătase n-o va proteja deloc de răcoarea dimineţii, dar Adena o trase pe ea şi ieşi tiptil din cameră, cu sandalele în mână.

În trecere, tânăra găsi ceea ce-i trebuia: o haină bărbătească din piele de căprioară, căptuşită cu blană. Haina îi atârna până la genunchi. Greutatea care o apăsa pe umeri trezea în ea senzaţia, mult mai intimă, a prezenţei proprietarului ei.

— Ei bine, îi şopti ea lui Max în timp ce închidea cu grijă uşa bucătăriei, nu ştiu unde ţi-e lesa şi nu văd niciun sac de plastic. Aşa că descurcă-te singur, şi te rog să fii discret!

Max se repezi afară, bucuros de independenţa acordată. Departe de trotuarele cu care era obişnuit, începu să exploreze teritoriile necunoscute. Adena îl urma încet, înfofolită în blana ei. Spera că vecinii nu se vor trezi prea devreme, în această dimineaţă de sâmbătă, ca să descopere ciudata ei toaletă compusă din sandale de seară şi o haină imensă bărbătească.

Răcoarea dimineţii răspândi puţin câte puţin moleşeala somnului de care Adena se scutură ca să observe, dincolo de golf, oraşul San Francisco înecat în ceaţă. Acolo ar fi trebuit să se afle ea acum. Această noapte petrecută acasă la Holt Sinclair constituia un precedent periculos.

Rememorându-şi conversaţia lor nocturnă, rămase cu impresia netă că fusese manipulată, nu numai în pat dar şi de-a lungul discuţiei. De ce naiba băuse atâta şampanie după vinul de la cină?

N-avea rost să mai insiste asupra evenimentelor deja trecute. Împinsă de împrejurări şi de puterea dragostei, ajunsese într-o situaţie de necrezut. Bineînţeles că voia să se mărite cu Holt. Dar nu în aceste condiţii. Nu atâta timp cât el va fi convins că această căsătorie constituia preţul pentru a o poseda.

Cu ochii pe Max care scotocea într-o tufă, Adena se întrebă ce va spune la micul dejun. Fără nicio îndoială, Holt va lua drept acceptat ceea ce spusese el. Căpătase deja reflexe de proprietar. Problema era că ea nu avea niciun chef să conteste această stare de fapt şi nici nu era sigură că ar fi în stare. În schimb era sigură că va refuza căsătoria considerată drept o tranzacţie comercială.

— Vino, Max, să intrăm în casă că mi-au îngheţat picioarele! îi strigă ea.

Schnautzerul se apropie cu regret de ea, întârziind încă în ultimele căutări. Adena îl mângâie cu afecţiune şi se întoarse pe acelaşi drum.

Max fu primul care-l descoperi pe Holt, cu cheile în mână, alături de Ferrari. Se repezi spre el lătrând şi, încet, mâna lui Holt se desprinse de pe portiera maşinii pentru a-l scărpina între urechi.

Întâlnind ochii lui Holt, întunecaţi de o ciudată şi dureroasă expresie, Adena ezită, apoi grăbi pasul spre aleea particulară care ducea spre vilă. Puţin câte puţin, văzu că din privirea lui durerea dispare făcând loc uşurării, apoi unei sclipiri mai dure.

Se apropie de ea şi-i puse mâna pe ceafă.

— Credeam că ai plecat, spuse el cu o voce neutră.

Adena schiţă un surâs. Privi maşina, apoi mâna care ţinea cheile.

— Te pregăteai să pleci în căutarea noastră?

Holt dădu din cap şi maxilarele i se crispară.

— Plecam să vă caut ca să vă aduc acasă.

Adena remarcă expresia lui voalată şi, simulând o veselie pe care era departe de a o simţi, îi mărturisi:

— Max şi cu mine n-am fi plecat înainte de a lua micul dejun.

— O să-mi aduc aminte de asta, spuse Holt privind-o descumpănit.

Apoi, fără să mai rostească niciun cuvânt, o luă de mână.

O jumătate de oră mai târziu, Adena punea pe masă omleta cu şuncă, untul, gemul şi pâinea prăjită în timp ce Holt, deja instalat, parcurgea ziarul. Ea îi mai turnă o ceaşcă de cafea, aşteptă ca el să strângă ziarul şi atacă:

— Apropo de întorsul acasă…

— Mmm? spuse el cu gura plină.

— Nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat azi-noapte, reluă cu greutate Adena sub strălucirea ironică a ochilor lui cenuşii. Dar vreau să fiu bine înţeleasă. Nu vreau să mă instalez aici, Holt. Mai târziu, dacă eşti serios când vorbeşti despre căsătorie…

— Sunt.

— În acest caz, am hotărât că vom avea o logodnă de o durată convenabilă. N-o să ne grăbim. Nici nu vreau ca hotărârea noastră să fie tulburată de… de…

— … de sex? spuse el cu amabilitate, continuând să-şi golească farfuria cu repeziciune.

— Asta e! Sunt fericită că ai înţeles.

Holt mesteca gânditor.

— Poate că te vei linişti auzind că hotărârea mea nu e influenţată de nimic. Ştiu perfect ce vreau.

— Nu.

— Nu mă crezi?

— Cred că încerci să stabileşti cel mai bun preţ pentru ceea ce doreşti, spuse ea cu încăpăţânare. Şi, după cum mi-ai repetat de o sută de ori, eşti un bărbat generos.

— Adena!

O umbră trecu peste chipul lui.

— Ştiu ce spun, Holt. Azi-noapte, totul era confuz, de necontrolat. Dar în această dimineaţă…

— În această dimineaţă te-ai hotărât să luăm totul de la capăt? spuse Holt cu vocea lui tărăgănată.

Adena îşi ridică bărbia cu o mişcare provocatoare.

— Holt, vreau să-mi promiţi că-mi vei respecta voinţa.

Răspunsul lui întârzie atât de mult încât Adena aproape că putu să simtă materializându-se tensiunea dintre ei. În sfârşit, el şopti:

— Bine. Dar să repet, pentru ca totul să fie clar. Vrei o logodnă clasică… La sfârşitul aşa-zisei logodne, o să te măriţi cu mine aşa cum am vorbit.

Adena dădu din cap.

— Dacă mai doreşti să te însori cu mine…

— E puţin probabil să mă răzgândesc într-o săptămână, spuse Holt.

— Într-o săptămână?!

— Am spus în această noapte că o să ne căsătorim în weekendul viitor.

— Dar, Holt, n-o să avem timpul necesar ca să ne dăm seama dacă ne înţelegem!

Şi să descopăr dacă eşti capabil să înveţi să mă iubeşti, gândi ea îngrijorată.

Holt îi scrută chipul trist.

— Şi toată săptămâna n-o să te ating, spuse el cu blândeţe.

— Două săptămâni, îl rugă ea.

— Tehnica ta se ameliorează, remarcă el rece. De acord. Două săptămâni.

Doamne! Uite că o bănuia că se târguieşte! Cu atât mai rău. Şi unul şi celălalt aveau nevoie de acest răgaz şi Adena nu vedea un alt mijloc

de a-l obţine.

— Mulţumesc, Holt, şopti ea rezervată.

— După cum ai spus chiar tu, sunt generos, pronunţă el cu indiferenţă.

Dar ochii îi dezminţeau vorbele.

Se ţinu totuşi de promisiune şi weekendul se scurse, ocupat de o plăcută succesiune de mici distracţii. Căscară gura la vitrine pe malul oceanului în Sausalito, se plimbară pe Muir Woods, parcul naţional de două sute cincizeci de hectare care poartă numele celebrului naturalist John Muir. Luară prânzul la *Fisherman's Wharf* la San Francisco.

În ambele seri, şi sâmbătă şi duminică, o conduse acasă la ea, se servi singur cu un pahar de sherry şi, după o sărutare, o părăsi.

De miercuri, un fel de rutină păru să se instaleze de la sine. Holt sosea la cină, destins şi familiar. După masă, Adena se instala alături de el în faţa focului, cu broderia ei, şi discutau verzi şi uscate, avându-l pe Max la picioarele lor.

Se părea însă că viaţa asta tihnită nu-i prea convenea lui Holt.

Dacă nu cumva, se gândi Adena, nu avusese niciodată ocazia să guste din ea.

În acea seară de miercuri, ea broda o floare, cu mintea preocupată să-şi imagineze genul de viaţă care-i plăcea lui Holt înainte de a-l întâlni, când fu surprinsă să-l audă întrebând-o:

— Ai acceptat postul care ţi s-a propus vinerea trecută?

— Nu, răspunse ea cu răceală, băgându-şi nasul în lucru.

— Şi ai de gând să-l accepţi?

— Nu.

— De ce?

— Ştii prea bine de ce, spuse ea cu o voce calmă.

Dar mâinile începuseră să-i tremure.

— Dacă n-aş fi intervenit, ai fi acceptat?

— Da.

El se aplecă pentru a-i cuprinde bărbia între două degete.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată! N-o să poţi niciodată primi darurile mele cu plăcere? Adena, vreau să fac o mie de lucruri pentru tine. Vreau să-ţi dăruiesc mii de lucruri.

Ea îşi ridică ochii şi, o clipă, privirea turcoaz şi privirea cenuşie se fixară cu intensitate.

— Ştiu, Holt, dar nu e necesar.

— Ti-e teamă să accepţi ceva de la mine, inclusiv căsătoria, spuse el cu blândeţe.

— Eşti obişnuit să cumperi totul! Vezi viaţa ca o serie de operaţii comerciale. Asta mă sperie un pic.

— Şi persoana mea te sperie?

Ea ridică uşor din umeri. Cum să-l facă să înţeleagă?

— Puţin da, fiindcă mă tem de ce ai face dacă ţi s-ar năzări că n-ai primit destul pentru banii tăi.

El o privi îndelung înainte de a-i da drumul bărbiei şi a se retrage în colţul canapelei. Ochii lui îşi reluaseră expresia lor enigmatică şi gânditoare.

— Presupui că risc în vreun fel?

— Ce-ai face dacă ai avea această impresie?

— Dacă mi-ar trece prin gând că mă minţi, spuse el strângând din buze şi cu o privire întunecată, nu ştiu de ce-aş fi capabil.

— Nu-ţi mai bate capul, rosti ea cu un zâmbet forţat. Ai fi nebun de furie! Şi mă mai întrebi de ce mi-e frică!

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de vocea uşor ameninţătoare a lui Holt.

— Presupun că astea nu sunt decât nişte supoziţii?

— Bineînţeles, îi răspunse ea cu o indiferenţă pe care era departe de a o simţi.

— În acest caz, îţi propun s-o lăsăm baltă. Presupunerile rezolvă destul de rar problemele concrete pe care le ridică viaţa.

— De acord!

Şi mânui acul cu grijă, conform modelului. Dar nu o floare exotică vedea conturându-se sub degetele ei, ci chipul unui bărbat care nu avea încredere în nimeni fiindcă era convins că totul se plăteşte. Un asemenea bărbat va şti într-o zi să iubească?

*

Joi dimineaţa, spre ora unsprezece, secretara lui Holt îi telefona. Adena nu-i recunoscu vocea la telefon, dar Holt avea fără îndoială mai multe secretare.

— Domnişoara West?

— Eu, răspunse Adena cu amabilitate.

Prinse receptorul între obraz şi umăr pentru a umezi cu vârful limbii lipiciul de pe un plic gata timbrat, care conţinea o nouă solicitare de serviciu.

— Vă telefonez din partea domnului Sinclair. Doreşte să ştie dacă puteţi lua prânzul astăzi împreună cu domnia-sa şi unul dintre clienţii firmei.

— Da, cred că da, spuse Adena puţin surprinsă şi mulţumită în acelaşi timp.

Notă adresa restaurantului unde Holt o va aştepta în hol.

— Persoana care-l va însoţi este domnul Rawlins.

— Mulţumesc. Spuneţi-i lui Holt că voi fi acolo la ora stabilită.

Rawlins era tipul pe care-l întâlnise la acea faimoasă recepţie la care o dusese Holt, gândi ea.

Adena scotoci prin dulap în căutarea unei toalete convenabile pentru un dejun de afaceri. Holt făcea parte din acea categorie de bărbaţi care se folosesc de soţiile lor pentru a-şi distra clienţii?

După o jumătate de oră, îmbrăcată cu un taior de lână extrem de elegant, Adena îi spunea la revedere lui Max înainte de a ieşi grăbită din casă. Nu avea rost să meargă cu maşina ei, când transportul în comun era atât de comod.

Cunoştea bine restaurantul ales de Holt. Cu nişte chelneri impecabili, feţe de masă de un alb strălucitor şi atmosfera clasică, întruchipa acea ambianţă serioasă specifică acelor cluburi exclusiv masculine. Dar mâncarea era delicioasă.

Adena sosise cu câteva minute mai devreme şi, fără să se grăbească, intră în salonul vecin sălii de restaurant, cu mersul ei suplu care atrăgea multe priviri ale sexului opus.

— Adena!

Fusese gata să se ciocnească de Jeff.

— Jeff! Ce faci aici?

Carrigan, care-i zâmbea cu acel aer ştrengăresc care altădată i se păruse atât de seducător, prinse între mâinile lui puternice una din mâinile ei pe care o ridicase ca să-şi menţină echilibrul.

— Am venit să iau prânzul. Tu aştepţi pe cineva?

— Da, răspunse ea puţin încurcată.

— Lasă-mă să ghicesc… Holt Sinclair?

— Da.

Adena se crispă şi se dădu înapoi cu un pas.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Jeff remarcându-i ezitarea. Sunt în starea mea normală. Presupun că trebuie să-mi cer scuze pentru acea seară. Dar tot ce pot spune în apărarea mea e că băusem două pahare şi că tocmai pierdusem o femeie, care conta foarte mult pentru mine, în favoarea principalului meu concurent.

— Te rog, Jeff, să nu mai vorbim despre asta, spuse Adena, îngrozitor de jenată. Povestea asta mă mâhneşte la fel de mult ca şi pe tine. Să uităm de incidentul ăsta neplăcut.

— Incidentul îl pot uita, şopti el apropiindu-se cu un pas de ea. Dar mai greu îmi va fi să te uit pe tine…

Adena îşi dădu seama că, în spatele ei, un palmier plantat într-un vas enorm îi tăia orice posibilitate de retragere. Aşa că fu nevoită să-i ţină piept.

— Jeff, te rog.

— Am ratat totul, spuse el zâmbind cu tristeţe.

— A fost o greşeală încă de la început, şopti Adena, simţindu-se nefericită fără să vrea.

Dorea mai ales să pună capăt acestei întâlniri neplăcute, înainte de sosirea lui Holt.

— Nu. Totul a fost din vina mea. Avem o mulţime de puncte comune, nu crezi?

— Da, poate, dar…

Oh, Doamne, îşi spuse ea, cum să scape de un fost adorator care se încăpăţânează să insiste şi să scormonească trecutul?

— Îţi aminteşti că veneam adeseori împreună aici? Şi asta o să-mi lipsească, stărui el nemilos.

Brusc, Adena avu impresia că aceste manifestări pline de tristeţe mascau o anumită răceală.

— Aş prefera să nu mai vorbim despre asta, Jeff!

— Mă aşteptam, spuse el cu un zâmbet crispat. Sunt sigur că nu doreşti să vorbeşti despre asta. Ai căzut în picioare, la fel ca o pisică, nu-i aşa?

— Ajunge, Jeff. Şi te rog să mă ierţi, dar eu…

— Un fost iubit nu merită o sărutare de adio? şopti el înghesuind-o pe Adena lângă palmier.

Ochii ei turcoaz scânteiară de mânie.

— Adio, Jeff.

— Adio, Adena, spuse el pe un ton îngheţat, dezminţit de un surâs tandru.

În acelaşi timp, expresia neprietenoasă din ochi lui se şterse pentru a lăsa locul unei ciudate satisfacţii.

Înainte ca ea să se fi putut feri, el o prinse cu putere de umeri şi, lipind-o de el cu bruscheţe, o sărută pe buze apoi îi dădu imediat drumul.

— Şi mulţumesc pentru tot, scumpa mea, adăugă el cu o voce mieroasă strecurându-i în mână un plic alb.

Instinctiv, Adena luă plicul şi ridică spre Jeff nişte ochi uluiţi. Înainte ca ea să fi găsit replica muşcătoare care se impunea, el o părăsise îndreptându-se cu paşi mari spre ieşire.

Întoarse capul ca să-l vadă plecând, atât de preocupată încât nu-i remarcă pe cei doi martori ai scenei decât în momentul când Jeff îl salută în trecere, cu răceală, printr-un semn al capului, pe unul dintre cei doi bărbaţi.

Holt. Şi lângă el John Rawlins. Adena remarcă sclipirea de oţel din ochii amantului ei şi înţelese răzbunarea lui Jeff. Acesta dorise s-o compromită.

Fără să mai aştepte, Holt se apropie de Adena care, ca paralizată, rămăsese locului căutând în van o explicaţie. Plicul pe care-l ţinea în mână o condamna inexorabil. Ştia asta. Holt înainta spre ea, sumbru, ameninţător, şi, în lumina slabă din hol, John Rawlins îl urmărea perplex din priviri.

Fără să scoată niciun cuvânt, Holt întinse mâna. Luă plicul, îl rupse şi scoase o foaie de hârtie. Pentru Adena, care recunoscu scrisul lui

Jeff şi care, pentru prima oară în viaţa ei, se simţea cuprinsă de panică, reprezenta acum o ameninţare.

El citi mesajul, apoi examină cu o privire dispreţuitoare cecul care-l însoţea. În cele din urmă, îi întinse Adenei cele două hârtii pe care ea le lua cu o mână tremurătoare, speriată la culme. Citi la rândul ei:

Continuă-ţi misiunea, scumpa mea. Când îţi vei termina treburile, ne vom căsători.

Iar cecul era completat pentru o sumă care se ridica la câteva sute de dolari.

Adena îşi ridică ochii consternată şi aşteptă verdictul. Nu mai era nimic de adăugat, nici de o parte nici de cealaltă şi ea ştia asta, fiindcă toate aparenţele erau împotriva ei. Holt va crede că Jeff o plătea. El va crede ceea ce Jeff voia ca el să creadă: că Adena avea drept sarcină să seducă un concurent al *Laboratoarelor Carrigan.*

— Iartă-mă, John, vin imediat, spuse Holt calm luând-o de braţ pe Adena pe care o conduse cu hotărâre spre ieşire.

Tânăra se simţea condamnată.

Şi totuşi, indiferent ce ar bănui Holt, ea era inocentă. La acest gând, îşi ridică plină de mândrie capul, în timp ce Holt îi deschidea portiera unui taxi.

— Du-te acasă, îi spuse el pe un ton de o blândeţe plină de ameninţări.

Apoi trânti portiera şi se aplecă s-o privească prin geam, cu nişte ochi reci ca gheaţa.

— Vin la tine peste două ore. Am unul sau două lucruri de lămurit. Nu face mutra asta terorizată, Adena. N-o să-mi folosesc pumnii. Dispun de mijloace mult mai subtile pentru a mă răzbuna.

Capitolul 10

Mijloace mult mai subtile!

În trei rânduri în cursul acestei interminabile după-amiezi, Adena, stând în picioare în faţa dulapului de haine, avu chef să-şi umple valiza, să-l urce pe Max în maşină şi să plece.

Dar, ce naiba, doar era nevinovată! Şi, de fiecare dată când îi revenea acest gând în minte, amintirea perfidiei lui Jeff îi apărea la rândul ei, cu urmarea respectivă: furia lui Holt.

Pentru că era nebun de furie, nu se îndoia de asta. Privirea lui înceţoşată dovedea o furie stăpânită, mai înspăimântătoare decât o veritabilă izbucnire.

Cum i-ar putea explica scena la care asistase? Adena trecea în revistă toate argumentele.

Neliniştit, Max se culcase în spatele canapelei, şi stând cu botul pe labe, n-o scăpa din ochi. Adena se plimba de colo-colo fără niciun rost.

— O să mă aperi şi de data asta, nu-i aşa? îl întrebă ea oprindu-se să-l mângâie. Dacă te asmut împotriva lui Holt, o să-l tratezi aşa cum ai făcut-o cu Jeff?

Dar Max nu avea darul vorbirii. Adena se ridică şi ochii ei căzură pe sticla de sherry, al cărei conţinut era folosit atât de eficient de Holt. Dar îşi întoarse capul de la sherry. Trebuia să aibă mintea limpede când va sosi Holt, pentru a-l obliga s-o asculte.

Cea mai bună soluţie era să-i povestească totul din punctul ei de vedere şi, dacă el refuza s-o creadă, să-l dea dracului!

Avea şi ea, la urma urmei, mândria ei. Cu atât mai rău pentru Holt dacă nefericita lui concepţie despre viaţă îl împiedica să vadă adevărul!

Un alt adevăr se impuse însă brusc: îl iubea. Să-i dovedească faptul că se înşală nu era o simplă chestiune de orgoliu. Trebuia ca el s-o creadă. Mai mult decât orice pe lume, Adena îşi dorea ca Holt să aibă încredere în ea.

De fapt, încrederea este piatra de încercare a dragostei. Adena trase adânc aer în piept. Trebuia să-l convingă de nevinovăţia ei. Dar cum să facă asta?

Şi, de altfel, ce-o fi făcând el acum? Participa politicos şi calm la prânzul de afaceri? Întâi munca, apoi răzbunarea? Gândul că îşi făcea asemenea calcule reci o făcu să se înfioare.

Un bărbat ca Holt se putea încrede într-o femeie? Putea spera asta?

Indiferent însă cum stăteau lucrurile, Adena ştia că, dacă Holt i-ar acorda încrederea lui, ar recunoaşte în acelaşi timp şi dragostea lui pentru ea.

Adena privi din nou sticla de sherry. Chiar că avea nevoie să bea ceva ca să se calmeze. Şi brusc, întoarse spatele alcoolului şi se îndreptă hotărâtă spre bucătărie. Iată ce îi trebuia: un ceainic plin cu ceai Darjeeling.

Ritualul pregătirii lui avu imediat o influenţă liniştitoare asupra nervilor ei.

Infuzia era gata, ceaşca ei preferată pregătită. Aşa că Adena le duse pe o tavă în salon şi se instală în fotoliul cu tapiţeria în verde şi portocaliu. Cu Holt se va purta cu răceală. Va fi ponderată şi mândră. Nu-i va mai permite s-o sperie. La urma urmei, era nevinovată! Şi poate după ce se va calma, Holt nu va mai fi atât de bănuitor, de neîncrezător? Era ceva omenesc totuşi… Şi posibil…

Gândul acesta în loc să-i dea speranţă, o deprimă. Din nefericire, această stare coincise cu soneria de la intrare. În ciuda bunelor ei hotărâri, Adena tresări, ceea ce puse în primejdie ceaşca. Simţi că palmele i-au transpirat, dar îşi controlă gesturile şi se ridică, urmată de Max care dădea frenetic din coadă. Sosirea prietenului lui nu constituia o ameninţare pentru el.

Adena îşi adună tot curajul şi puse mâna pe clanţă. Va admite Holt punctul ei de vedere? Trebuia măcar să încerce. Îl iubea prea mult ca să nu facă acest efort. Poate că, după ce accesul de furie va fi depăşit, va putea să refacă fragila legătură dintre ei, bazată pe dorinţă şi afecţiune?

Nu. Mult mai probabil era că el va ieşi din viaţa ei după ce-şi va pune în aplicare subtila răzbunare anunţată.

Adena deschise uşa.

El era acolo, aducând ca întotdeauna în acest apartament luminos şi feminin prezenţa lui întunecată şi virilă. Adena văzu linia dură a gurii, privirea lipsită de tandreţe a ochilor lui reci, trupul bine legat. Nu mai exista nicio speranţă.

Îl împinse încetişor pe Max care sărea pe lângă el şi-şi ridică privirea, înfruntându-l. O explozie de indignare îi alungă pe loc teama.

— N-am făcut nimic! strigă ea fără nicio introducere. Nu lucrez pentru Jeff Carrigan!

Holt îşi strânse puţin pleoapele pentru a examina mai bine chipul ei marcat de oboseală.

— Ştiu, declară el cu o asemenea seninătate încât Adena, uluită, se trase cu un pas înapoi.

El o îndepărtă cu blândeţe din calea lui, mângâindu-l în treacăt pe Max. Şi apoi se servi cu un pahar de sherry, liniştit, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Adena rămase cu gura căscată.

Mâinile îi tremurau încă. Se sprijini de uşă şi reluă:

— N-ai crezut că… că sunt un fel de spion industrial în slujba lui Carrigan?

Zâmbind, Holt se aşeză pe canapea, ca un om fericit că se poate destinde în sfârşit.

Cu ochii închişi, îşi lungi un picior peste o pernuţă şi bău încet o înghiţitură de sherry.

— Nu fi caraghioasă, spuse el. De ce-aş fi crezut o asemenea aiureală? Te cunosc, Adena West, şi n-ai fi deloc un spion bun, află de la mine! Nu fiindcă n-ai şti să farmeci bărbaţii, continuă el cu o voce visătoare, dar nu eşti cu adevărat dotată pentru… Hei! Ce faci?

Adena traversa în fugă încăperea pentru a se arunca în braţele lui.

— Mă iubeşti! Mă iubeşti, Holt! Spune-o!

Îşi puse cu greu paharul pe masă şi se redresă. Adena, băgată cu nasul în haina lui, îl ţinea de talie.

— Scumpo, cred că m-am îndrăgostit de tine din prima seară, spuse el cu o voce înăbuşită, trecându-şi mâna prin părul ei bogat.

Apoi continuă, din vocea lui răzbătând fericirea:

— Nu-mi spune că şi tu…

— Ba da! Tot de atunci. Nu îndrăzneam să visez că…

— Şi de unde ţi-a venit aşa, pe neaşteptate, ideea asta? o întrebă el glumind.

O strângea atât de tare în braţe încât se rostogoliră amândoi pe pernuţele canapelei.

— Doar un bărbat îndrăgostit putea să vadă cecul, mesajul şi sărutarea de la restaurant fără să-mi pună la îndoială nevinovăţia, şopti ea ridicând capul pentru a-i întâlni ochii strălucitori.

— Da, dar acest bărbat îndrăgostit ştia şi că femeia lui ţine prea mult la el pentru a-l înşela cu un altul, o corectă Holt cu blândeţe, legănând-o în braţe.

— Vrei să spui că ştii că te iubesc, că o ştiai de la început?

— Şi nu e adevărat, te pomeneşti? o întrebă el cu o voce înăbuşită.

— Ba da, Holt, te iubesc.

În chip de răspuns, Holt o strânse cu patimă în braţe şi ea simţi că tensiunea se risipeşte.

— Mă gândeam eu că e vorba de ceva de genul ăsta, când am văzut că nu îndrăzneşti să-mi ceri să înapoiez frumosul meu ceas.

— Cum?! Despre ce vorbeşti?

— Mi l-ai dăruit într-un moment de furie, nu? spuse Holt mângâind-o pe cap cu tandreţe. Îmi imaginez cum ai dat fuga la unul dintre cele mai luxoase magazine de bijuterii din San Francisco pentru a-mi cumpăra acest ceas. Îţi jur că pachetul mai purta încă amprenta feminităţii tale ultragiate când a fost pus pe biroul meu.

— Nu te cred! exclamă ea. Ştiai? Ai ghicit totul?

— Mi-e teamă că da. Mi-am petrecut întreaga după-amiază gândindu-mă cum să preiau controlul situaţiei. Îmi dădeam seama că doreai să-mi dai o lecţie, fiindcă te ofensasem.

— Când mă gândesc că ai afirmat că iei cadoul meu drept ceea ce pare, spuse Adena cu amărăciune. Eşti un şmecher, eşti dracul în persoană! Dacă nu te-aş iubi atât de mult, ţi-aş cere chiar acum ceasul înapoi. Ce te-a făcut să crezi atunci că n-o să-ţi cer să-l înapoiezi?

— Am riscat, e adevărat. Exista o şansă să n-ai inima să mi-l ceri înapoi dacă mă credeai încântat de cadou. Felul în care mi te dăruiseşi în noaptea precedentă mă incita să cred că sentimentele tale pentru mine sunt adevărate. Dacă nu, nu te-ai fi dăruit astfel. Eşti prea onestă. Nu te-ai fi putut preface chiar aşa.

— Ai profitat de credulitatea mea, spuse ea reţinându-şi un zâmbet.

— Eram disperat… Ştiam că vrei să-mi dai o lecţie. Iar tu credeai că o să vin val-vârtej să-ţi fac o scenă!

— Credeam că orgoliul tău va avea de suferit la fel de mult ca al meu când am primit colierul, rosti calm Adena, în timp ce ochii ei se voalau la amintirea acelei îngrozitoare dimineţi. Voiam să-ţi arăt ce simţi când cineva vrea să te plătească pentru serviciile tale!

— Ştiam eu, mormăi el. Şi, dacă asta te poate consola în vreun fel, scumpa mea, am înţeles imediat ce am deschis pachetul. Am înţeles semnificaţia pe care i-ai atribuit-o colierului meu. Am înţeles că ai aflat şi de intervenţia mea, făcută la firma unde voiai să te angajezi. Şi din nou am înţeles că am făcut o prostie!

— Ai fi putut măcar să-mi laşi plăcerea să constat că lecţia mea a servit la ceva!

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el oftând. M-am gândit chiar să joc rolul bărbatului insultat şi eram gata să vin să fac penitenţă. Dar mi-am spus că aş putea evita toate aceste ciocniri inerente între două personalităţi puternice şi cu aceeaşi ocazie să descopăr adevăratele tale sentimente pentru mine, acceptând pur şi simplu cadoul.

— Probabil că te-ai distrat de minune pe socoteala mea văzându-mi reacţia, spuse Adena privindu-l pieziş.

— Nu. Am văzut în primul rând că nu eşti în stare să-mi ceri ceasul înapoi şi abia atunci mi-am primit cu adevărat cadoul. Ştiam că toate colierele din lume nu mi-ar fi putut aduce un asemenea cadou în schimb. Ceasul ăsta e comoara mea fiindcă marchează pentru mine momentul când am început să cred că ai putea să mă iubeşti.

— Erai atât de sigur de mine?

El îi adresă acel zâmbet elocvent, puţin răutăcios şi dur al oamenilor pe care o viaţă grea i-a învăţat multe despre natura umană.

— Eram sigur că o contabilă şomeră n-ar fi cheltuit pentru nimic în lume o sumă astronomică doar pentru a se răzbuna înainte de a-mi spune adio, dacă sentimentele ei n-ar fi fost sincere.

Resemnată în faţa inevitabilului, Adena îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Holt.

— Ah, da? Ei bine, continuă! Spune-mi şi ce ai gândit când am pronunţat faimoasa mea declaraţie la recepţie.

— Când ai anunţat pe toată lumea că superbul meu ceas este cadoul tău de logodnă? Ce am gândit atunci? Că e o ocazie pe care nu trebuie s-o ratez, bineînţeles. Am folosit pur şi simplu iniţiativa ta ca să te aduc unde voiam, adică să te măriţi cu mine.

Părea extrem de mulţumit de el şi Adena mormăi:

— Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că ţie ţi-a venit ideea!

— Şi ar avea dreptate! spuse el. Dacă nu pot face ceva, am întotdeauna inspiraţia de a mă folosi de situaţiile favorabile.

— Şi o să păstrezi ceasul?

— Evident, răspunse el ridicându-i părul pentru a o săruta pe gât. E dovada angajamentului pe care ţi l-ai luat faţă de lume. Dar dacă ai nevoie de bani ca să acoperi cecul, eu aş fi fericit să…

Adena puse degetul pe buzele lui.

— Nu. E cadoul meu. Mi-am alimentat contul, nu fără unele probleme de altfel…

— Din cauza asta ai băut atâta vin şi şampanie în seara aceea? spuse el maliţios, jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

— Ai remarcat asta?

— În acea seară, soarta mi-a surâs. Totul era în favoarea mea… erai tulburată, un pic pierdută…

— Şi ai profitat.

— Şi încă cum! exclamă el, evident mulţumit de sine.

Vocea lui nu exprima niciun regret şi Adena schimbă subiectul.

— În felul ăsta te-ai lăsat cumpărat de mine cu preţul unui ceas de aur şi a două nopţi de pasiune?

— Preţ special pentru tine, spuse el.

— Nu ştiu dacă îţi voi mai putea oferi ceasuri elveţiene…

— Scumpa mea, să nu mai vorbim de ceasuri! Mai bine să vorbim despre dragoste. Dăruieşte-mi dragostea ta, pasiunea ta, sinceritatea ta. Şi vei vedea că sunt un om de afaceri onest.

— O să primesc exact preţul investiţiei mele? insinuă ea, mângâindu-i ceafa.

— Sunt loial, devotat, mă adaptez uşor… şi îmi place să stau acasă…

— Exact ca Max.

— Hmm…

— Nu eram foarte sigură adineaori că ai un caracter frumos, când m-ai împins în taxi vorbindu-mi de răzbunare…

Buna dispoziţie a lui Holt păru să se evaporeze.

— Cum, chiar ai crezut că o să mă răzbun pe tine? Eu mă gândeam

la Carrigan. Doamne, nicio clipă nu mi-aş fi închipuit că mă aşteptai aici crezând că…

Vocea i se frânse.

— Adena, n-aş fi în stare să te lovesc…

— Dar dacă te-aş înşela?

— Niciodată. Îţi amintesc că presupunerile nu mă interesează. Să vorbim despre altceva.

— De exemplu?

— Unde ne vom petrece luna de miere, dacă îţi convine subiectul.

— Înainte de asta, aş vrea să discutăm despre altceva, spuse ea.

— Unde o să ne căsătorim? Am putea merge la Reno şi…

— Nu, despre altceva. Ce i-ai făcut lui Jeff?

— Ah, despre el era vorba!

— Da, despre el. Ce i-ai făcut?

— Te interesează?

— Nu în mod deosebit, dar sunt curioasă. După ce mi-am petrecut două ore întrebându-mă ce răzbunare îngrozitoare îmi pregăteşti, mi-ar plăcea să aflu ce i s-a întâmplat adversarului vinovat.

— Înțeleg. Bine. Ei bine, după ce m-am mai calmat puţin, mi-am spus că fără Jeff nu te-aş fi cunoscut niciodată.

— Câtă generozitate.

— Ţi-am mai spus că am un fond bun. Aşa că m-am dus să-l caut la Laboratoarele Carrigan şi i-am dat să înţeleagă că, dacă va mai îndrăzni vreodată să se apropie de tine, o să-l discreditez pe el şi pe tatăl lui în mediul de afaceri din San Francisco.

— Cum?

— Printre altele, dovedind că l-au mituit pe unul din salariaţii mei. În plus, bănuiesc că, dacă aş începe să cercetez, aş descoperi unele operaţiuni ilegale, foarte profitabile, efectuate sub acoperirea laboratoarelor lor. Ştie că nu sunt nişte ameninţări în vânt.

— Dar cum de a reuşit să combine totul?

— Te referi la întâlnirea de astăzi? Noua lui secretară a obţinut de la secretara mea programul zilei de astăzi. Pe urmă a pus-o să-ţi dea întâlnire şi a aranjat întâlnirea noastră „întâmplătoare“.

— Oh!

— Şi acum, dacă am reveni la oile noastre?

— La luna de miere?

— Ai vreo preferinţă?

— Ei bine, fiindcă mă întrebi, aş prefera hanul la care proiectasem să mă duc..

— Cum vrei, spuse el aplecându-se să-şi ia paharul de pe măsuţa joasă. Asta-i culmea!

— Ce?

— Beţivanul ăsta de câine a terminat sherry-ul în locul meu!

*

După câteva zile, în seara căsătoriei ei, Adena se strecură cu precauţie în patul suspendat de tavan cu patru lanţuri lungi. Se legăna uşor, aproape ca un hamac. Sau ca o barcă pe o mare liniştită. Adena se ghemui sub pături.

În şemineu, luminând încăperea, ardea un foc în faţa căruia Holt şi ea tocmai sărbătoriseră evenimentul bând o sticlă de şampanie. Max, stând în faţa focului, lingea cupele pentru a-şi lărgi aria gusturilor. Era atât de ocupat încât nici nu-şi ridică măcar ochii când Holt ieşi din baie.

Dar Adena îl văzu apropiindu-se, cu un prosop înnodat în jurul mijlocului. Duşul îi udase părul şi pielea lui bronzată lucea ca arama la lumina focului.

În loc să se întindă în pat, el se opri ca s-o admire culcată în patul lor balansoar. Cu ochii strălucitori, ea fremăta de nerăbdare. Niciodată nu se simţise atât de dorită. La rândul ei, îl iubea şi îl dorea pe acest bărbat care de astăzi era soţul ei…

Îi întinse mâna în tăcere şi el se trânti alături de ea, imprimând patului o vibraţie ritmică.

— Adena, îi şopti el cu o voce răguşită, strângând-o violent de mână, te iubesc atât de mult încât mă simt speriat.

— Speriat! exclamă ea. Ce vrei să spui? De ce speriat? Ştii bine că te iubesc…

— Ştiu, dar mă mai chinuieşte încă amintirea supărărilor pe care ţi le-am pricinuit. De aceea, iată-mă pe patul meu nupţial, îngrozit la ideea că îi voi face soţiei mele un cadou de nuntă!

— Cadoul tău de nuntă? Ce cadou?

El îi aruncă o privire neliniştită, apoi scotoci prin geanta de voiaj pusă pe jos lângă pat. În sfârşit, fără să-i vorbească, îi întinse o cutiuţă albă.

Adena o luă. În ochii lui Holt se putea citi o expresie circumspectă şi o speranţă căreia ea îi răspunse cu un surâs plin de tandreţe. Deschizând cutia descoperi un lanţ de aur cu o lucrătură extrem de delicată.

— Colecţia mea de coliere a crescut, spuse ea cu blândeţe punându-şi-l la gât.

— Cu colierul la gât ai ceva deosebit… spuse el cu un umor discret care nu-i scăpă Adenei.

— E frumos, Holt. Îţi mulţumesc, spuse ea cu sinceritate.

El închise ochii uşurat.

— Şi eu îţi mulţumesc, Adena.

O strânse cu putere în braţe şi, prin cămaşa de noapte din satin şi dantelă, ea simţi căldura mâinilor lui viguroase. Ştia că-i mulţumea

pentru faptul că-i primise darul. Într-un anumit fel, ea recunoştea acum o trăsătură a caracterului lui pe care n-o înţelesese de la început. Bineînţeles, voia să plătească pentru ceea ce obţinea în viaţă. Dar mai era şi altceva. Holt era un bărbat generos care voia s-o onoreze prin cadourile lui pe femeia iubită.

O strânse îndelung la piept, bucurându-se de căldura trupului ei. În timpul acestei îmbrăţişări tăcute, amândoi simţiră crescând în ei o dorinţă pătimaşă.

— A trecut mult timp de când n-ai mai împărţit patul cu mine, spuse Holt mângâind trupul Adenei cu o mână care se opri posesivă pe coapsa ei.

Ceasul de aur strălucea la încheietura mâinii lui.

— Nu din vina mea, replică Adena cambrându-se sub mângâierea lui.

— Ştiu. Mă tentezi într-un mod lipsit de ruşine, de câteva zile.

— Dar tu ai fost atât de nobil, de puternic, de eroic!…

Adena râdea, plimbându-şi uşor unghiile pe umărul lui musculos.

— Dar nu prea descurcăreţ, nu-i aşa? Poate n-ar fi trebuit să-mi pierd atâta timp făcându-i curte viitoarei mele soţii? Poate că ar fi trebuit să iau ceea ce-mi aparţinea deja?

Îi scoase cămaşa de noapte.

— N-aş vrea să mă crezi ingrată…

— Dovedeşte-mi-o, îi porunci el.

Adena îi dădu imediat ascultare. Holt reacţiona la fiecare mângâiere, la fiecare sărutare. La fiecare demonstraţie de dragoste, Adena primea o alta în schimb. Dragostea lui Holt răspundea în întregime dragostei ei.

El parcurse cu mângâieri din ce în ce mai tulburătoare şi mai îndrăzneţe curbele şi ascunzişurile corpului ei, într-o stare crescândă de excitaţie. Arzând de nerăbdare, Adena îi transmitea flacăra senzualităţii ei; pe neaşteptate el îi luă mâna, pe care o conduse spre pântecele lui plat şi musculos, până la sexul în erecţie care îi dovedea Adenei puterea pe care o avea asupra lui.

Tremurând, ea depuse pe pieptul lui mici sărutări rapide şi calde, apoi coborî încetul cu încetul până la coapsele musculoase, în timp ce părul ei atingea urma lăsată de buze. Holt scoase un geamăt.

Nu mai putea să aştepte, dar se supuse totuşi îndelungilor preliminarii care-l duseră până la limita extremă a rezistenţei. Brusc, cu o repeziciune şi o putere care o uimiră, el o răsturnă pe spate şi o acoperi cu trupul lui. Gura lui caldă şi umedă îi mângâie pielea, uşoară ca o părere.

— Te iubesc, rosti el cu o voce răguşită. Te iubesc din toate punctele de vedere. Vreau să fac dragoste cu tine, scumpa mea.

Strecurându-şi mâinile sub şoldurile ei, el o pătrunse cu o blândeţe

care se transformă imediat într-un ritm plin de pasiune.

Adena se pierdea, se dizolva parcă în profunzimea îmbrăţişării lor. Patul nu mai era o barcă. Adena plutea acum chiar pe mare.

Împreună fură luaţi şi purtaţi de valurile puternice de la fund şi, când mareea îi abandonă pe un ţărm pierdut, rămaseră agăţaţi unul de celălalt până când se şterse ultima amprentă a călătoriei lor pasionate.

Mult timp după aceea, Adena îşi dădu seama că degetele lui Holt rămăseseră pe gâtul ei, pe colierul oferit drept dar de nuntă. Ochii ei somnoroşi şi satisfăcuţi îl descoperiră, aplecat cu atenţie asupra ei.

— După cum îţi spuneam adineaori, şopti el, când porţi la gât un colier de aur, ai ceva deosebit…

— Iar tu nu eşti decât un pirat! Într-o altă viaţă te duceai probabil prin târgurile de sclave pentru a le alege pe cele mai frumoase…

— Eu nu doresc decât una singură şi, cum o am, mă simt pe deplin satisfăcut.

— Fericirea acestei sclave te va costa scump, spuse ea râzând.

— Cât anume?

— Toată dragostea ta, toată pasiunea ta, tu în întregime! îi spuse ea, extrem de emoţionată.

Un surâs se întipări pe buzele lui Holt. La lumina focului, ochii lui străluciră.

— Te-ai măritat cu un bărbat foarte generos care-ţi dăruieşte ceea ce-ţi doreşti, îi şopti el.

Şi când el o înlănţui din nou, Adena ştiu că nu se va mai putea lipsi de singurul dar care conta pentru ea: dragostea lui Holt.

Sfârșit